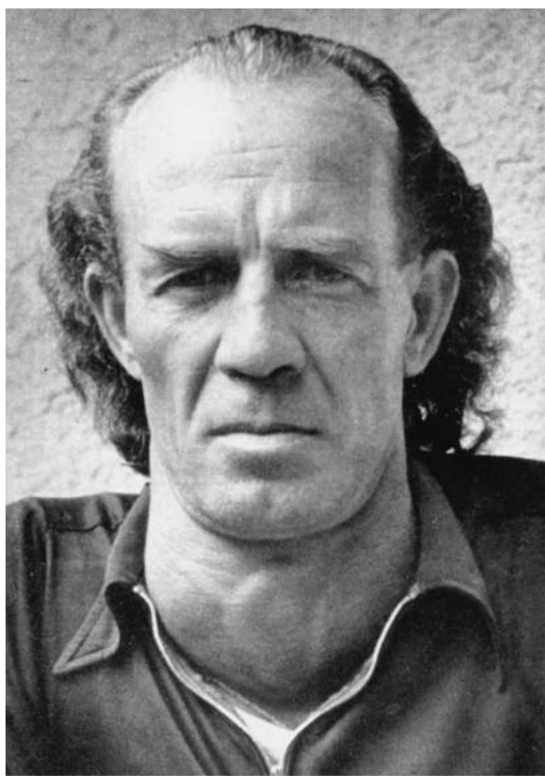

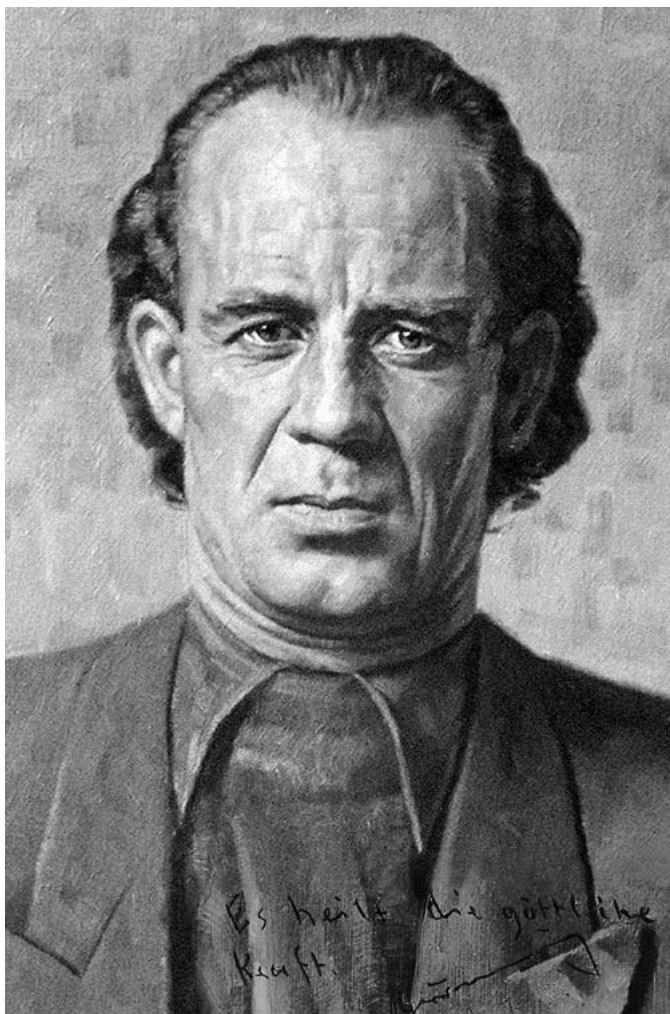
Bruno Gröning

*Azért élek,
hogy az emberiség
tovább élhessen*

Grete Häusler / Thomas Eich

2. átdolgozott kiadás 2012

Bruno Gröning:
"Aki szereti Istent, segít az embereknek"

Bruno Gröning

Azért élek,
hogy az emberiség
tovább élhessen

Rövid életrajz

Grete Häusler / Thomas Eich

2. átdolgozott kiadás

Bruno Gröning Baráti Kör

Ez a könyv a Bruno Gröning Baráti Körtől önkéntes adomány alapján kapott, kereskedelmi forgalomba nem hozható példány.

2. átdolgozott kiadás 2012

© Kreis für geistige Lebenshilfe e.V.
Haidauer Str. 6
93107 Thalmassing
Németország

Internet: www.bruno-groening.org/magyar

A szerzői jog a mű egészére és minden részére fenntartva. A felhasználás minden formája a Leleki és szellemi segítséget keresők egyesületének (Kreis für geistige Lebenshilfe e.V.) írásbeli beleegyezése nélkül tilos. Ez különösen vonatkozik sokszorosításra, idegen nyelvre fordításra, mikrofilmen való rögzítésre, valamint elektronikus rendszereken való tárolásra és feldolgozásra.

ISBN 978-3-86769-171-0 ungarisch

A német eredeti kiadás:

Ich lebe, damit die Menschheit wird weiterleben können

ISBN 978-3-933344-39-7 deutsch

TARTALOMJEGYZÉK

Előszó	7
Mit akart Bruno Gröning?	7
Mit mondott Bruno Gröning?	7
Mit tett Bruno Gröning?	8
Ki volt Bruno Gröning?	8
I. rész: Előkészítő évek	9
1. Gyermekkor és ifjúság	10
2. Élettapasztalat	14
3. Háború és kitelepítés	20
II. rész: Tömegroham	25
1. A herfordi események	26
2. Az emberiség minden kínja megérint engem	27
3. A bénák elindulnak, a vakok látnak	29
4. Herfordban a balkonon	33
5. A heidelbergi vizsgálat	37
6. A Strobel-eset	39
7. Betegek, kezelés, kísérlet	43
8. Nem sarlatán	45
9. Bruno Göning fellépése a kor tükrében	49
10. A rosenheimi Te Deum	51
11. „Tudtukra adom...“	55
12. A nagy megtérés	60
III. rész: Ellenállás és ellenérők	67
1. „Az egészséget nem lehet megvásárolni“	68
2. A „Gröning-életrajzíró“ Egon Arthur Schmidt	71
3. Üzleti szellemű tudósok	76
4. Üzletelők Traberhofban	79
5. Az újságíró Dr. Michael Soltikow gróf	85

6. Otto Meckelburg, a koncentrációstábor-parancsnok	88
7. A természetgyógyász Eugen Enderlin és a „csodagyógyász“ Dr. Kurt Trampler	91
8. Az üzletember Rudolf Bachmann	93
9. A Gröning-Szövetség	96
IV. rész: Gyógyítási tilalom, per és hazatérés	101
1. A herfordi orvosok	102
2. Dr. Weiler röplapja	105
3. A természetgyógyász-törvény	112
4. „A természetgyógyász-törvény nem vonatkozik Gröningre“	115
5. A nagy per	119
6. Belülről elégett	123
7. „Minden élőlényről szó van“	128
8. A mű további felépítése	131
9. Párizs – az utolsó állomás	135
Kilátások: Bruno Gröning műve	138

A le nem fordított német szavak magyarázata

Heilstrom: így nevezte Bruno Gröning azt a szellemi erőt, amely a gyógyulást előidézi. Ezenkívül erre a gyógyhullám és az isteni erő kifejezéseket is használta.

Einstellen: az ember ráhangolódik az isteni erőre, magába fogadja azt.

Regelung (tsz.: Regelungen): a Heilstrom beáramlásán keresztül a testen tisztító folyamat kezdődik el, amely gyakran fájdalomban mutatkozik meg. A testet megtisztítja a betegségtől. Ezt nevezte Bruno Gröning Regelungnak.

ELŐSZÓ

Bruno Gröning a háború utáni német események egyik legismertebb személyisége volt. 1949-ben az emberek tízezrei özönlöttek működésének színhelyeire. Megszámlálhatatlan gyógyulás történt. Bénák, vakok, némák gyógyultak meg. Az egész világról jöttek segítségkeresők. Olyan jelenetek játszódtak le, melyek a mi időnkben még soha nem fordultak elő. Manapság is könnybe lábad a korabeli tanúk szeme, amikor beszámolnak az akkori eseményekről.

Mit akart Bruno Gröning?

„Feladatom, célom az, hogy segítsek az embereken, gyógyítsam az embereket.“

„Segíteni és gyógyítani akarok, magam nem teszek semmit, de tudom, hogy az erők hozzám áramlanak, és én ezeket kihasználhatom, hogy embereket gyógyítsak.“

„Azt akarom, hogy egészséges, jó életet éljenek, ahogyan Isten azt elrendelte.“

„Tudniuk kell, hogy összetartoznak. Úgy szeressék felebarátjukat, mint önmagukat. Az a kívánságom, az akaratom, hogy ez megtörténjék. Amint megtörténik, hogy az emberek újra egymásra találjanak, úgy mindannyian részesülhetnek a segítségben.“

Mit mondott Bruno Gröning?

„Bízzál és higgy – segít, gyógyít az isteni erő.“

„A pénz hatalom, az egészség mindenható erő!“

„Sok minden van, ami nem magyarázható meg, de semmi sincs, ami meg ne történhetne.“

„Nincs gyógyíthatatlan!“

„Isten a legnagyobb orvos.“

„Szeresd az életet – Istent. Isten mindenütt jelen van!“

„Én semmi nem vagyok, Úristenünk a minden!“

Mit tett Bruno Gröning?

„Felhívom Önöket a nagy megtérésre! Jöjjenek fel, és a szakadék fölé hidat építék Önöknek! Térjenek át a szenvedés útjáról az isteni útra! Ezen nincs szerencsétlenség, nincsenek fájdalmak, nincs gyógyíthatatlan; itt minden jó, ez az út Istenhez vezet vissza!“

„Adják nekem betegségeiket, bajaikat, gondjaikat, minden rosszat, mindent elfogadok!“

„Építék egy házat most az egész világ felett.“

„Visszaadom Önöknek a régi, a tulajdonképpeni emberi ösztönt. Akkor megvan mindenünk, akkor itt a Földön, mindegy milyen vallás, mindegy milyen nemzet, (...) békénk lesz. Ez az Isten áldása! Fogadják ezt csak továbbra is el, és ezt tovább kell terjeszteni.“

Ki volt Bruno Gröning?

„Én csak Isten eszköze vagyok. Semmi nem rajtam múlik, nem akarok pénzt a segítségemért, én csak végrehajtom a parancsokat, amelyeket Isten ad ki, nem tudok másképpen cselekedni, mint azt Isten sugallja nekem!“

„Egészséget nem lehet vásárolni, az Isten ajándéka! Akinek az a nagy szerencséje volt, hogy általam visszanyerte az egészségét, szívből köszönje meg azt Istennek, én ugyanis csak az Ő eszköze és szolgálója vagyok.“

„Én nem Gröning vagyok. Emberek adták ezt a nevet mostani testemnek. De hogy ki vagyok valójában, azt az emberek akkor fogják felismerni, ha testemmel már nem leszek itt.“

„Én vagyok és leszek az az ember, aki a földön nyugalmat és békét vet és arat.“

I. RÉSZ: ELŐKÉSZÍTŐ ÉVEK

Bruno Gröning 1906-ban született Danzigban*. Itt élte meg gyermekkorát, ifjúságát és korai férfi éveit. Itt szerezte meg a benyomásokat, amelyek későbbi feladataira előkészítették.

Martin Damß költeménye leírja Danzig városát, és átvitt értelemben Bruno Gröning lényét is.

Sziklaszerű kapu téglából és fából,
a hajók bölcsője és a terhek mérlege,
hatalmas tarkó, szolgálatra készen,
türelmesen hajlik meg a fedélzet és árbócok alatt.

Torony, melyet a tüzes fénybe vertek,
sisakkal fedve és árnyékolva homlokát,
meghajolva a kötelesség láncá előtt,
megvilágítva csillagok égi fényétől.

Az erő szimbóluma tölgyből és kőből,
a földi lét jelvénye: a méltóság vivője
és hordozója, mindenki szolgálatára-
senkihez sem hasonlítva.

* Ma: Gdansk, Lengyelország

Danzig városi címere

1. Gyermekkor és ifjúság

Olivában, Danzig elővárosában, a tenger és a nagy erdők közelében élt a Gröning család. Bruno Gröning 1956-ban így írt életrajzában gyerekkoráról.

„Hét testvér közül negyedikként, August és Margarethe Gröning házasságából 1906. május 31-én születtem Danzig Olivában. Apám kőműves munkavezető volt.

A szülői házban töltött gyermekéveim és ifjúságom alatt egyre tudatosabban ismertem fel azon különleges, belőlem kisugárzó képességeket, melyek nyugtató és gyógyító hatást gyakoroltak emberekre és állatokra.

Már kisgyermek koromban megszabadultak jelenlétemben szenvedéseiktől beteg emberek és gyerekek, de veszekedő, ingerült felnőttek is néhány szavamtól megnyugodtak. Már gyerekként észrevettem, hogy azok az állatok, amelyek félnékek voltak, vagy amelyeket rosszindulatúnak tartottak, velem szemben jóindulatúak és szelídek voltak. Ezzel szemben a szülői házzal való kapcsolatom különös és feszült volt. Ezért hamarosan teljes önállóságra törekedtem, hogy kikerülhessek a meg nem értettségből, amit családom velem szemben tanúsított.“

Már kisgyermekként, egyre gyakrabban megszökött otthonról. Amit ez alatt megélt, 1949-ben, egy kézírásos szövegben írja le:

„Tovább és tovább mentem, erről egészen tiszta képem van. A természetet, az állatokat, magamat és az embereket isteni lényeknek láttam itt a Földön, amelyet szintúgy isteninek éreztem. Ekkor azt a gondolatot kaptam: Isten – és így mondtam magam elé: Isten, milyen jó dolog nálad lenni, mindig itt akarok maradni. Otthon a szüleimnél, mint más embereknél is, nem olyan jó, nem is olyan nyugodt. A legtöbb ember nagyon rossz. Itt akarok maradni, és már nem kell félnem a rossz emberektől.

Közben világossá vált számomra, hogy az állatok is a rossz emberek miatt tartózkodnak itt az erdőben. Nem tartott sokáig, és biztonságban éreztem magam, jobban, mint szüleimnél

otthon, mert itt nem voltam annyira egyedül. Az állatok hirtelen elvesztették a tőlem való féltékenységüket, szelídekké váltak, odajöttek hozzám, hagyták magukat simogatni. Minden állathoz beszéltem. Röviden, nagyon jól megértettük egymást, kísérték az erdőn át, és mind jobban barátok lettünk.

Így néhány nap és éjjel az erdőben maradtam, míg az emberek elcsíptek, és a szüleimhez vittek. Sok verést kaptam, és mindehhez még be is zártak egy szobába. A verés miatt soha nem tudtam sírni, mert soha nem éreztem fájdalomnak, bár testem néha kék-zöld volt az ütlegektől. Mindenesetre a fogság otthon nem tartott sokáig, mivel nagyon gyorsan és gyakran kiszabadítottam magam. Az erdő és barátaim, az állatok, olyan erősek voltak, hogy mindig magukhoz vonzottak.

Eközben azt a gondolatot kaptam az erdőben: Nemde, az emberek is a barátaid? Igen, hát miért futok el mindig az emberektől? Újra egy felismerés: Az állatok az emberben rejlő rossztól félnek, de én nem félek, mert én erősebb vagyok, mint a gonosz. Minden embernek meg akarom mutatni, hogy én erősebb vagyok. Bármilyen kicsi is volt a testem, egyszerűen erősebbnek éreztem magam minden embernél.

Ettől kezdve, mikor a testem mintegy két és fél éves volt, vonzódtam az emberekhez, akiken erőt vett a rossz. A rossz leépítette a testüket, amit az emberek betegségnek neveznek, és újra jött egy gondolat, amikor egy beteg ember teste előtt álltam: Néhány állat testéből eltűnt a betegség, mikor azt mondtam: ‚Kedves kis állat, hamarosan újra egészséges tested lesz.‘ És így is történt. Az embereknél sem más ez. Amikor ez a gondolat rögződött bennem, az ember teste megszabadult minden panasztól. Így folyton egyenesen vonzottak a betegek, mert minden lakásban, ahol hirtelen felbukkantam, beteg emberek voltak, akiknek újra meg újra csak azt mondtam: ‚Te már nem vagy beteg.‘ Vagy pedig, ha néhányan ezekről azt mondták: ‚Meg fog halni‘, akkor röviden azt mondtam: ‚Nem, ő még sokáig nem hal meg, meg fog gyógyulni!‘ Minden betegnél csak rövid ideig voltam, mialatt a beteghez köze-

ledtem, és a már említettét röviden és halkán mondtam neki, majd minden alkalommal villámgyorsan eltűntem.“

1957-ben, egy a *Das Neue Blatt* folyóiratnak adott interjúban mondta el:

„Már, mint gyermek, minden rossz tevékenységtől elzárkóztam. Egyszerűen nem tudtam elviselni. Minden védekezett bennem ellene. Az emberek már akkoriban is különcknek neveztek, aki az akaratát mindenben keresztülviszi.

Furcsa módon már akkor újra meg újra vonzottak a betegségek és a szenvedő emberek. Különös vonzódás volt, ami hozzánk vezetett engem. Ezek a betegek furcsa módon jobban érezték magukat a jelenlétemben. És nem egyszer kellett hallanom: „Maradj itt fiam, te elfelejtetted velem a fájdalmaimat.“ Akkoriban az is megtörtént, hogy kotnyelesen közöltem ismerősökkel és orvosokkal: „Az meggyógyul! De a másíknak nem sikerül!“ Fejüket csóválták és megkérdezték, hogy hogyan jutok erre a véleményre. De arra nem tudtam választ adni. Ezt így éreztem.

Ugyanez az érzés volt az is, ami az első világháború alatt újból és újból a danzigi katonai kórházban a sebesültekhez hajtott. Mindenütt hamarosan ismert vendég lettem. Az iskolában ezeket a kirándulásokat nagyon rossz néven vették. Igen, sőt meg is fenyegettek, hogy nevelőintézetbe dugnak, mert ezzel elkerültem a tanítást.

Mindez nem fékezte a vágyamat, hogy segítsek. Az ínség a 20-as évek kezdetén Danzigban nagyon nagy volt. Néhány pajtásommal egy ifjúsági egyesületet alapítottam, hogy ruházati cikkek, élelmiszerek és pénzadományok gyűjtése által segítsünk a legszegényebekben.“

Önéletrajzában 1956-ban így folytatja:

„Elemi iskolába jártam, majd két és fél évig kereskedelmet tanultam. Ezt azonban édesapám kívánságára abba kellett hagynom, mert az volt az óhaja, hogy az építőiparban dolgozzam. Teljesítettem édesapám kívánságát, és az ácsmesterséget tanultam ki, de nem tudtam letenni a vizsgát, mert akkoriban nagy

volt a munkanélküliség Danzigban. Ezért a tanoncidő befejezése előtt fél évvel, záró vizsga nélkül kellett befejeznem tanulmányaimat, mert a cég, ahol dolgoztam, megbízások hiányában bezárt.“

2. Életpasztalat

Bruno Gröning így írja tovább:

„1925-ben sikerült önállósodnom és berendeznem egy építési- és bútorsztalosműhelyt. Kb. két év elteltével abbahagytam ezt a tevékenységet, és 1943-ig gyári, vagy alkalmi munkásként kerestem kenyerem. Így pl. dolgoztam csokoládégyárban, kilenc hónapig postán mint táviratkihordó és gyengeáramú műszerészként a Siemens és Halske cégnél. Itt a legtöbb munkát önállóan végeztem. Minden munkát érdeklődéssel végeztem, hiszen az volt fontos számomra, hogy gyakorlatra tegyek szert, melyben az ember tudását és képességét minden helyzetben és minden társadalmi réteg kapcsán tanulmányozhatom. Eközben megtapasztaltam, hogyan alakítják az emberek életüket. Nemcsak a legszegényebbeket kerestem meg, hanem a leggazdagabbakat is azért, hogy megismerjem életüket. Mozi, vendéglő, kártyázás, stb. iránt nem érdeklődtem.“

Más helyen a következőket írta:

„A következő időben, Danzigban, nem csak ácsként dolgoztam, hanem mint asztalos, festő és lakatos. Átmenetileg a Siemens cégnél és a postánál is dolgoztam. Néhány esetben igyekeztem jogi ügyekben is segítségére lenni embertársaimnak. A nemzetiszocializmussal nem volt közös pontom. Egyszer rövid időre felvettek az NSBO* üzemi kirendeltségébe. De nézeteim miatt rövid idő múlva kivettek.“

1956-ban, életrajzában folytatja:

„21 éves koromban feleségül vettem Gertrud Cohnt. Házasságunkból két gyermek született, akik időközben meghaltak.“

1952-ben, életrajzában írja, mit jelentett számára ez a házasság:

* *Nationalsozialistische Betriebszellenorganisation*: a náci-párt szakszervezet jellegű szervezete az üzemekben

„Sajnos gyorsan kiderült, hogy a feleségemet semmilyen kapcsolat nem fűzi különleges képességeimhez és ahhoz, ami nem a kenyérkeresethez tartozik. Megpróbálta megakadályozni a szabad tevékenységemet, hogy más embereken segítsék, illetve gyógyítsam őket. Következésképpen itt is előállt a feszült helyzet, mint korábban a szülői házban, hogy egyszerű kispolgári életre kényszerítsenek.“

Életrajzában, 1956-ban ismét különleges adottságáról beszél:

„Már korán megmutatkozott az a képességem, hogy emberekre és állatokra nyugtató hatással vagyok, ahogy ez a képesség egyes emberekben ősidők óta létezik. Ez a hatás egyes különösen érzékeny emberekben annyira erős volt, hogy azok a pszichikai és testi zavarok, amelyeket más gyógymódszerek nem tudtak befolyásolni, eltűntek, vagy jelentősen javultak.“

Ebből az időből már vannak első beszámolók a gyógyulásokról. Például Charlotte Adam 1949-ben eskü alatt így nyilatkozott:

„Gröning urat 1928 óta ismerem szülővárosomból, Danzigból. Már akkoriban érdeklődött a lelki dolgok iránt, embereken segített, és gyógyította őket. Körülbelül húsz sikeres esetet ismerek. (...) Sok bizonyítékot is tudok adni, ahol gyerekeken segített, pl. bénákon és olyanokon, akik nem hallottak és nem láttak. Mindegyik eset sikeres volt. Mi magunk is, és az emberek, akiknek segített, még ma is rejtély előtt állunk. Korábban is mindig fejtörést okozott számunkra, hogyan lehetséges ilyesmi.“

Max Bruhn barátja és szomszédja volt Bruno Gröningnek Danzigban. 1955-ben egy részletes beszámolót írt erről az időről. Egy rövid kivonat:

„Bruno Gröning már akkor is, soha nem gondolva saját magára, legfőbb feladatának tekintette, hogy embertársain segítsen és erőt adjon nekik. Számára teljesen mindegy volt, hogy valaki gyógyulásra vágyott-e, vagy más segítségre volt szüksége, vagy ártatlanul a törvényekkel került összeütközésbe.

Gyakran lemondott az alvásról, a keresetéről. Csak egy dolog létezett számára: segíteni.

„Számomra különösen fontos volt, hogy gyakorlatot szerezzek. Eközben az emberek tudását és képességét sok élethelyzetben és minden rétegnél megfigyelhettem.“

Már akkor gyakran hívták betegekhez, akik még éjjel is segítségéért esedeztek. De mindegy, hogy mikor volt, soha nem fogadott el egy pfenniget sem. Ellenkezőleg, még utolsó filléreit is odaadta másoknak. Még azt is visszautasította, ha valaki köszönetet mondott neki, többek között azt mondta, az illető azzal köszönje meg, hogy ő maga is tegyen jót embertársaival. Sok esetben lehettem kísérője, és saját magam meggyőződhettem a tetteiről. (...)

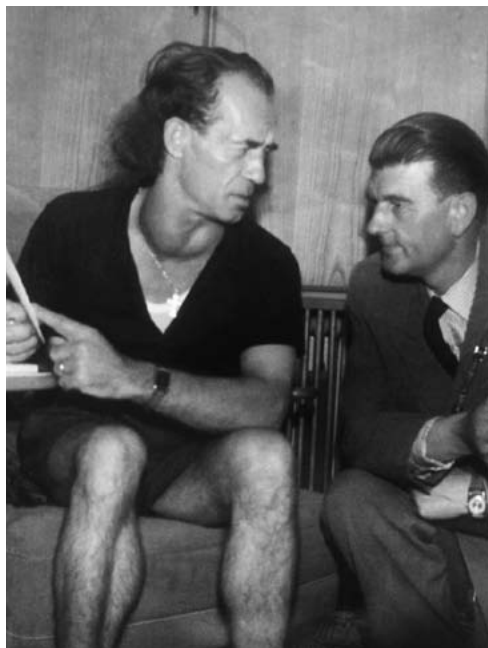
Tehát a következőkben csak két esetet szeretnék leírni a sok közül. Az első esetben nővéréről, Mariáról volt szó. Mellrákban betegedett meg, és az orvosok megállapítása szerint csak egy megoldás volt, mellét amputálni. Az orvosok nagyon sürgősnek tartották az operációt, legkésőbb három napon belül végre kellett hajtani. De mi ment végbe nővére lelkében? Önmagával küszködött. Környezete és hozzá a sok rossz visszatartotta attól, hogy elmenjen fivéréhez. És mégis eljött hozzá egy napon.

Beszélni akart vele. Bár ez az első lépés volt, hogy megváljon minden rossztól, még nem tudta egészen szabaddá tenni magát. Azt mondta, hogy mégis szeretne még egyszer elmenni az orvoshoz. Fivére, Bruno Gröning csak azt mondta, hogy tegye meg, de ő szilárdan meg van róla győződve, hogy újra meg fogja találni az utat vissza őhozzá. És így történt. A kitűzött operáció előtti napon Maria újra eljött a késő esti órákban fivéréhez Brunohoz, és segítséget kérte. Bruno a jelenlétemben mosolyogva mondta: „Én már nem találok semmi rosszat a melledben, nyugodtan elmehetsz holnap az orvoshoz, illetve az orvosokhoz, és kérj egy alapos vizsgálatot, mielőtt hozzáfognak a műtéthez. Ezek az orvosok az alapos vizsgálat után pontosan azt fogják megállapítani, amit éppen most mondtam neked.”

Maria már a következő napon délutánján eljött fivéréhez és igazolta, amit Bruno Gröning az előző napon megmondott. Az orvosok nagy rejtély előtt álltak, azt mondták, hogy itt csoda történt. Sokáig beszéltek róla, és újra meg újra kifejezést adtak csodálatuknak, kijelentették: „Itt végbement valami, amit nem tudunk megmagyarázni. Vannak dolgok az Ég és a Föld között, amit mi emberek nem tudunk megmagyarázni.” (...)

Egy másik esetet is szeretnék elmondani, ami az első feleségemmel történt. Ugyanabban a házban történt Bruno Gröningnél, mert nála laktunk. Első feleségem torokgyulladásban megbetegedett. Magas láz, belső duzzanatok léptek fel nála, és fulladásos halál fenyegette. Néhány nap óta Dr. Hollatz kezelése alatt állt. Állapota egyre rosszabbodott, úgy, hogy az orvosnak végül komoly kételyei támadtak. Feleségem tudta, hogy Bruno Gröning tud segíteni, ha valakinek megvan a hite. Kértem, hogy hadd kérjek segítséget Bruno Gröningtől. De ő elutasította, mert még nem érte el az igazi hitet. Sőt, még mindig az orvos segítségével reménykedett. De mégis beszéltem Bruno Gröninggel, aki azt mondta, hogy azonnal jön, ha feleségem hitre jutott, és ő maga kéri a segítséget. És itt is megtörtént.

A kérdéses napon távol kellett lennem otthonról. Ez alatt az idő alatt annyira megnőtt a duzzanat, hogy közel volt a fulla-

„Bruno Gröning már akkoriban sem gondolt soha magára.“

Max Bruhn 1955

dásos halál. Utolsó órájában hitre talált. Ez halálfélelem volt, és érezte, hogy Bruno Gröning mégis segítene. Mivel már nem tudott beszélni, utolsó erejével kopogott a szoba falán, mert tudta, hogy Bruno Gröning azon a napon otthon van. Bruno Gröning azután abban a percben felfigyelt, belépett a szobába, és feleségemet a fulladásos halál stádiumában találta. Arca már elkékült. Már csak

gyengén tudott a toroka tájékára mutatni. És a csoda megtörtént. Már néhány másodperc után meg lehetett állapítani a belső duzzanat visszahúzódását, és azonnal új élet szállt belé.

A következő napon felkelt, és elment Dr. Hollatzhoz. Az orvos, aki ismerte feleségem állapotát, alig tudott uralkodni magán. A vizsgálat után csak azt mondta, hogy számára itt valami megmagyarázhatatlan történt, mert a betegségi állapot alapján – e szavakkal kifejezve – lehetetlen, hogy egészséges legyen. Számára ez rejtély, és nagy csoda történt, amire nem tud magyarázatot találni.“

Egy írásában, 1950-ben Bruno Gröning leírja, milyen tevékenységet folytatott Danzigban:

„Az, hogy nyílt tevékenységem 1949. márciusában sok embert bámulatba ejtett, számomra világos. Sokan feltették a kérdést: Miért nem lépett színre Gröning már hamarabb?

Válaszom, hogy már 43 éve élek, és ami most a nyilvános ténykedésem, azt már gyermekkorom óta végzem. Már azóta is mindent megtettem, hogy ne hurcoljanak a nyilvánosság elé. Már korábban is megpróbáltam az emberek kis csoportjának elmagyarázni, hogy ismerek egy embert, (korábban nem beszéltem arról, hogy ez én lennék, hanem rátoltam tevékenységemet egy ismeretlen harmadikra), aki anélkül, hogy orvostant tanult volna, saját erejéből, majdnem minden beteget meg tud gyógyítani. Hallgatóim bolondnak tartottak; akkoriban csak nagyon kevesen érthettek meg.

Időről időre alkalmam volt beteggel találkozni és anélkül, hogy ebből valamit észrevett volna, szavakkal, a beteg testrész vagy végtag megérintésével illetve a tőlem átadott tárgyak által a betegségét megszüntetni. Később észrevettem, hogy ugyanazon időben nem csak egyetlen, hanem több beteg is tudok segíteni, ez a kezelési mód*, mondhatjuk így, részemre egyáltalán nem volt nehéz. Legnagyobb csendben folyamatosan dolgoztam tovább, és próbálkozásaim szinte mind sikeresek voltak. Az a kis csoport, ahova akkoriban tartoztam, természetesen megdöbbsent, és nem tudta felfogni, mi zajlik körülötte. Értelemmel ez nem is fogható fel.

Betegek, akik segítséget kaptak tőlem, felismerték és bizonyították a tényeket, minden magyarázat hozzáadása nélkül. Az idő és vele együtt a gyógyulások sokasodása „nagy adóvá” tettek engem. Egyre több ember „fogta” a gyógyhullámot. Magamból kiindulva, azt hiszem, megállapíthatom, hogy mindenki rendelkezik ennek a hullámnak a vételéhez szükséges vevőberendezéssel, csak éppen tudnia kell, hogy mit akar fogni. Biztosan régebben is voltak kisebb gyógyadók, de erejük véleményem

* A „kezelés”, „beteg” stb. fogalmakkal kapcsolatban lásd a II. rész 7. fejezetet, 43. oldal

szerint behatárolt volt, nem tudott kibontakozni, hanem gyengeségük következtében elfojtódott és leépült.

Röviden összefoglalva a körülöttem lévő dolgokat, összehasonlításként mondanám, hogy a vevőkészüléket az embereknél megtaláltam, és képes vagyok az emberi szervezetet újszólván megjavítani. Azoknak az embereknek, akik általam meggyógyultak, ez magától értetődő dolog, mint a rádió.“

3. Háború és kitelepítés

Életrajzában, 1956-ban, Bruno Gröning így folytatja:

„1943-ban, 37 éves koromban behívtak katonának. Fel fogásom miatt konfliktusok adódtak. Így pl. még a hadbírósgot is kilátásba helyezték, mert a következő kijelentést tettem: Akár a frontra küldtök, akár nem, nem fogok lelőni egyetlen embert sem. A végén mégis a frontra kerültem.

1944-ben egy gránátszilánk megsebesítette a jobb combomat, ezért egy hazai kórházba küldtek, de nem gyógyultam meg, mégis újra harcba küldtek az oroszok ellen. 1945 márciusában orosz fogságba estem, még ez év decemberében szabadon engedtek Nyugat-Németországba.

Az orosz foglyotáborban is síkraszálltam bajtársaimért, amiért a parancsnokság háromszor is kihallgatott, egyszer még agyonlövással is megfenyegettek. Többek között azt is követeltem, hogy a német foglyokkal bánjanak legalább úgy, mint a barommal, mert akkoriban sokkal rosszabbul bántak velük, mint az állatokkal. Itt is megadatott nekem, hogy beteg és látszólag teljesen reménytelen állapotban lévő bajtársaimnak segítséget és enyhülést nyújtsak.“

Más helyen így ír:

„Mind a szolgálati időm alatt, mind a fogságban is gyógyítási sikereket értem el, de a külső helyzet által lehetetlen volt a szisztematikus munka és az elmélyedés.“

1957-ben a *Das Neue Blatt* folyóiratnak adott interjúbán írta le igyekezetét, hogy bajtársain segítsen:

„Akkor is az volt a célom, hogy a legszegényebbeken segítsék, mikor az összeomlás után sok honfitársammal orosz hadifogságban voltam. Ez kemény időszak volt, mert a legszükségesebb dolgok hiányoztak. De bajtársaim igazolni fogják, hogy nem riadtam vissza a fáradozástól, hogy az ő és mindnyájunk sorsán javítsak.

Nem csak keresztülvittem, hogy a táborban a fiatal növények hajtásait összegyűjtsük, és azokból hasznos anyagokat tartalmazó teát főzzünk, hanem segítettem minden lehetőséget megszervezni – az oroszok hozzájárulásával vagy anélkül – hogy kézműves képességeinket helyzetünk jobbá tételére bevethessük.“

1956-ban életrajzában Bruno Gröning folytatja:

„Miután a fogságból elengedtek, 1945-ben Dillenburgban telepedtem le. Elmentem feleségemért, aki Schleswigbe menekült. Hogy megélhessünk, Mindenféle munkát elvállaltam, amit a háború utáni időben ajánlottak.

Nyugat-Németországban létrehoztam a szudétavidékről menekültekkel együtt a kitelepítettek segélyszervezetét. A lakásbizottságnak is tagja voltam, úgy éreztem, hogy kötelességem az embereken segíteni.“

A *Das Neue Blatt* című folyóiratban közölt interjúbán ehhez is hozzáfűzte véleményét.

„Ez [*Felmutatja igazolványát, ami a menekültek segítésére jogosítja*] volt az első állomás a fogság után. Az amerikaiak tilalma ellenére akkoriban kevés segítővel szerveztem Hessen sok községében segélyszervezetet a kitelepítettek számára. Azt hiszem, hogy ezek az ideiglenesen improvizált segélyszolgálatok akkoriban sok menekült család első reménysugarai voltak egy kemény és könyörtelen időszak után.“

1952-ben, életrajzában leírja, hogy Nyugat-Németországban is ismét gyógyulások történtek:

„A valutareform után, mikor minden jobban lenyugodott és stabilizálódott, újra a feladatom felé fordultam, hogy beteg embereket gyógyítsak, de ezalkalommal azzal a szándékkal, hogy többé ne térjek el küldetésemről, és mindent latba vessek, hogy feladatomnak legális működési területet találjak. Kezdetben kevesebbet törtem a fejem az ezzel járó teoretikus és a hatósági dolgokon, és igyekeztem, hogy teljesen feladatomnak szenteljem magam.“

Ugyanebből az időből vannak már sikerbeszámolók, pl. Elisabeth Janssenről Duisburgból (1949. február):

„Idegbénulásban szenvedő szomszédasszonyom gondozásánál ismertem meg Gröning urat. Dr. Wink hívta fel a figyelmünket rá. A szomszédasszonyomnál tett második látogatásánál, 1949. február 24-én elpanaszoltam neki, hogy a lányom Ruhroortban influenzában megbetegedett, és megmutattam neki a kis unokámat, akinél ugyancsak elkezdődött az influenza. A gyermeknek egy rövid kezelés* által azonnal elmúlt a láza, és a köhögés még ugyanazon az estén alábbhagyott. Lányomról csak egy fénykép volt nálam. Gröning úr ennek a képnek a segítségével kezelte a lányomat és biztosított arról, hogy 20 órakor el fog múlni a láza. Mikor február 25-én a lányomhoz mentem, teljesen lázmentes volt, mégpedig az előző este óta. Nagyon hálásak vagyunk Gröning úrnak, és reménykedünk még gyakrabban a segítségében.“

Egy további beszámolónál ugyanebből az időből az aláírás olvashatatlan:

„A következő eseménynek voltam tanúja: Nővérem, Heise asszony Brackwedéből 17 éve beteg. Bazedov-kórban szenved, amivel már meg is operálták. A betegség és a sok gyógyszerzedés a testét egészen megmérgezte, és ez több betegséget vont maga után. A lábában és hátizmaiban idegyulladásban, súlyos szívelégtelenségben, gyomor-, máj- és

* A „kezelés“, „beteg“ stb. fogalmakkal kapcsolatban lásd a II. rész 7. fejezetet, 43. oldal

epebetegségben, állandó fejfájásban szenved, és a félelemérzés összeszorítja a torkát. 17 év óta állandóan orvosi kezelés alatt áll, eddig eredmény nélkül. – Most ismerősökön keresztül megismertem Gröning urat. Elutaztam vele a nővéremhez. Ő előzetes informálódás nélkül azonnal felismerte nővérem betegségeit, megnevezte a fájó testhelyeket, és még át is vitte a fájdalmakat a mellette ülő édesapámra és egy másik tanúra. A kezelés* végén nővérem úgy érezte, hogy fájdalommentes, és fájdalmak nélkül tudott a lépcsőn fel- és lejárkálni, ami azelőtt igen nehezere esett. Ez számunkra csodával volt határos, felfoghatatlan, hogy hogyan lehetséges ilyesmi.“

Egy további beszámoló ebből az időből, ismét Duisburgból:

„Nagy szerencsém volt, hogy 1949. január 30-án Gröning urat megismertem. A lányomat kezelte, akinek gyermekbénulás következtében a lába már kilenc év óta béna. Gröning úr a mai napig hatszor kezelte a lányomat. A gyógyulásnak látható jelei vannak. Nekem nem adatott meg, hogy különböző súlyos esetek tanúja lehessenek. Egy különös esetet szeretnék kiragadni. Egy fiatalember, akit Gröning úr a lakásomon kezelt, megmutatja neki az apósa képét, aki TBC-ben szenved. Gröning úr a lakásomból kezelte, a TBC-s beteg képének a segítségével. Azt mondta a fiatalembernek, hogy mondja meg apósának, figyelje meg a testét. Miután a fiatalember elhagyta lakásomat, Gröning úr megmondta nekem, hogy mi fog történni a beteggel. Másnap reggel, 12 óra múlva eljött hozzám a fiatalember, és mindent pontosan úgy mondott el, ahogyan Gröning úr azt az előző este megmondta. Hajlandó vagyok arra, hogy minden esetet leírjak, amelynél jelen voltam. Mindezen leírtakat eskü alatt jelentem ki, aláírás Winkels.“

Az ilyen történeteknél az volt a kérdés, hogy a nyilvánosság mikor lesz figyelmes ilyen fenoménra, mint Bruno Gröning.

* A „kezelés“, „beteg“ stb. fogalmakkal kapcsolatban lásd a II. rész 7. fejezetet, 43. oldal

„Aki olyan szerencsés, hogy általam visszanyeri az egészségét, az tiszta
szívből köszönje meg ezt Istennek. Én csak az ő eszköze és szolgája
vagyok“

II. RÉSZ: TÖMEGROHAM

Az 1949-es év nagy fordulatot hozott Bruno Gröning életében. Amíg eddig a nyilvánosságtól csendben és észrevétlenül ténykedett, addig ebben az évben a nyilvánosság elé rángatták, ahogy ő ezt megfogalmazta. Ahol fellépett, összegyűltek az emberek tucatjai, százai, ezrei. Úgy megostromolták, és körülujjongták, mint napjaink szórakoztató iparának sztárjait. De hozzá nem ujjongó tizenévesek jöttek, hanem betegek, túlnyomórészt gyógyíthatatlan emberek. Nyomorultak elképzeltetlen tömegei mozdultak meg. Neve mindenütt ismert lett, nem csak Németországban, hanem külföldön is, Európában, Amerikában, és minden más földrészen. Mindenhonnan jöttek a betegek, és csak egy céljuk volt: Bruno Gröning. Az események felgyorsultak. 1949 őszén egy müncheni folyóirat szerkesztőbizottságának látogatása után, rendőregyenruhába öltöztették, hogy a többezres tömeg elől kiszabadítsák a házból.

1. A herfordi események

Egész tömegek áradtak Bruno Gröninghez 1949 márciusától kezdve a westfáliai Herford városkában. Bruno Gröning erről önéletrajzában 1956-ban ezt írja:

„1949 márciusában egy ismerős hölgy bevezetett a Hülsmann családhoz. Segítenem kellett a fiuknak. Ez meg is történt. Hülsmann úr nagy propagandát fejtett ki és rengetegen jöttek a házába és annak környékére, így hatalmas tömeg alakult ki Hülsmannék háza körül.“

A *Das Neue Blatt*ban a történetekről így beszélt

„Ismert csak azután lettem, amikor március 15-én egy ismerős Herfordba hívott. Felszólított, segítsék a fiatal Dieter Hülsmannak, aki izomsorvadása miatt halálra ítéltnek tünt. Meggyógyult. Apja elragadtatásában a hírt közölte az újságokkal. A hír szájról szájra, futótűzként terjedt. És ezután jöttek a betegek, tíz, száz, ezer, tízezer. Herford egy éjszaka alatt haditáborrá alakult. Bénák, szívbetegek, némák, rokkantak – mind-mind segítséget kért.“

Viszaemlékezve a tömeggyógyulásokra 1950-ben írta:

„Amikor 1949 márciusában Hülsmannék otthonában megjelentem, egyáltalán nem gondoltam arra, hogy ott megtelepedjek. Hülsmann úr nagyon győzködött, hogy maradjak, amikor mondtam, hogy más betegekhez utaznék tovább. Hülsmann úr elmagyarázta, hogy Herfordban nagyon sok beteg van, akin segítenem kellene és ő szívesen rendelkezésemre bocsátana egy lakó- és hálószobát, valamint a betegek gyógyításához az egész lakását. Felajánlását elfogadtam, és azt gondoltam, jól teszem, ha maradok. A Hülsmann házaspár a betegeket egyenként vezette elém, és a gyógyulások által egyre inkább meggyőztem őket.

A sikeres gyógyulások nem maradhattak titokban a nyilvánosság előtt. A gyógyultak beszéltek a felépülésükről, és ez volt az oka a gyógyulni vágyók áradatának napról-napra, órá-

ról-órára. Először csak herfordiak jöttek, aztán egyre többen érkeztek a környező településekről, végül sokan külföldről is. A hely a lakásonban folytatott kezeléshez* már szűkösnek bizonyult, ezért először csak a kertben, majd az utcai fronton is tömegek gyülekeztek.“

1956-os önéletrajzában így folytatja:

„Sokan meggyógyultak, még spontán is. Először az egészségügyi hatóságokhoz fordultam azzal a kéréssel, hogy együttműködhessenek az orvosokkal. Már az elején el akartam kerülni minden kellemetlenséget. A hatóságok azonban elutasítottak, sőt még írásban is adták, hogy nem gyógyíthatok. A segítségkérők, akik a Hülsmann-ház körül gyülekeztek, távollétemben tüntettek, és megrohmozták a városházát. A polgármester így arra kényszerült, hogy értem küldjön, majd megengedte, hogy még további öt napig gyógyíthassak.

Elutaztam Hamburgba, Schleswigbe stb., olyan orvosokhoz is, akik meghívtak, hogy az ilyen látogatások alkalmával betegeken segítsek. Hamburgban odáig fajult a dolog, hogy az ottani főpolgármester megtiltotta, hogy beszéljek, noha a hamburgiak mindent előkészítettek arra, hogy több ezer segítségkérő előtt beszélhessek.“

2. Az emberiség minden kínja megérint engem

Dr. phil. A. Kaul a herfordi eseményeket személyesen is átélte, majd később egy brosurában írt „A herfordi csodáról“. Ime, egy részlet:

„Betegek ezrei jöttek a kis westfáliai városba, amelynek falai között tartózkodott a csodadoktor. Busszal, teherautóval, gépkocsival, vonattal és gyalog, lovaskocsin és kerékpáron, társzekéren, betegszállítóval és tolókkocsival érkezett a tömeg éjjel és nappal Herfordba a Wilhelm térre, ahol a protestáns

* A „kezelés“, „beteg“ stb. fogalmakkal kapcsolatban lásd a 7. fejezetet, 43. oldal

templom állt. A 7. sz. házban lakott Bruno Gröning annál a családnál, amelynek a gyermeke meggyógyult. Az emberi nyomorúság, amely itt megnyilvánult, mérhetetlen volt. A környező kertekben és parkokban ültek a betegek, ott felállították a nyugágyakat és hordszékeket. Az ide utazók napokat töltöttek itt, amíg vártak a gyógyulásra. 1949. június 17.-én a rendőrség mintegy 50 anyát akart pici gyerekeikkel együtt barakokkban elhelyezni, de hiába volt minden rábeszélés, nem tágítottak helyükről, és még az eső sem futamította meg a várakozókat. Németország minden részéből érkeztek ide a reménytelenek és megfáradtak, fiatalok, öregek, asszonyok, gyerekek mindenhonnan, még amerikaiak, angolok, belgák, svájciak, svédek, magyarok, lengyelek, sőt cigányok is, akik csapatokban érkeztek, miután egy néma cigánygyerek meggyógyult. Bénák, vakok, süketek, a nyomorultak nagy serege. Mind a szegényeknek, mind a luxuskocsiban ülőknek, vagy a mankóval járóknak, a reménykedőknek és a kétségbeesetteknek csak egy kívánsága volt: meggyógyulni! Őket nem érdekelte, hogy a hatóság vagy a minisztérium pecsétes engedélyével történik-e mindez, hogy a tudomány ellenzi-e, vagy sem, még az sem érdekelte őket, hogy egy messiásról vagy írástudóról van-e szó. Egyszerűen meg akartak gyógyulni, egészségesek akartak lenni és újra tettere kész emberekké válni.

Az emberi nyomorúság és a Bruno Gröning körül kialakult vita között a meg nem értettség szakadéka tátongott. Jelentkeztek kétkedők, szkeptikusok, szenzációt hajhászók, konkurensok, irigyek, fecsegők, pózolóak, beképzelték és elbizakodottak. Mindnyájan azt hiszik, hogy mondaniuk kell valamit, a törvényt és a jogot kell képviselniük, valamint a közrendet és a biztonságot kell megvédeniük. Ezt a döbbenetes képet és a nyomorúságot mindnyájunknak hallgatniuk kellene némán elfordulva. Ha egy ember, aki 20 éve bénán, élő halottként feküdt a székében, hirtelen feláll, és bizonytalan lépésekkel elindul, akkor valami hallatlan dolog

történt, ami a mindennapi jelenségeken túl van. Számára és számunkra olyan csoda történt, amit nem lehet megérteni, még akkor sem, ha okoskodunk és arra hivatkozunk, hogy ez még nem tudományos bizonyítéka annak, hogy Bruno Gröning igazi nem képzelt beteget gyógyított. Hogy a 70 éves Klimphove asszony Ennigerlohól az Ostfelder-u. 123-ból, aki 7 éven át béna volt, igazán beteg volt-e, vagy csak képzelt beteg, azt döntsék el azok az orvosok, akik addig őt eredménytelenül kezelték. Az a tény, amiről tanúskodom hogy ez az idős asszony 1949. június 16-án 14 óra körül segítség nélkül felállt székéből, a karját szabadon mozgatta, számomra azon ‚csodák‘ közé tartozik, amelyek a szűk emberi felismerésen túlmutatnak, és ahová – tudatosan, vagy közelítések által - nemigen juthatunk el.“

3. A bénák elindulnak, a vakok látnak

Kaul brosúrájában meggyőzően így írt Bruno Gröning cselekedeteiről:

„1949 június 17.-ről 18.-ra virradó éjjel a gyógyulni vágyók között vannak a Wilhelmsplatz 7. szám alatt angolok is, akik Gröning úr hírére hallották. Jönnek betegek: egy fiatalember tüdő- és csonttuberkulózisban megmerevedett bal lábával, egy fiúcska mindkét lábára bénultan, egy fiatal lány ideg alapú krónikus fejfájással.

Gröning nem állít fel diagnózist. A tbc-s fiatalembernek azt mondja, különösen a bal lábának csontjára figyeljen. ‚Mit érez most?‘ ‚Egy forró áram megy át testemen.‘ ‚És most?‘ ‚Bizsereg a bal lábam.‘ ‚Most emelje a bal lábát olyan magasra mint én.‘ Gröning bemutatja, miként emelje térben hajlított lábát hasmagasságig. A fiatalember vonakodik. ‚Maga ugyanúgy megtudja tenni mint én.‘ A beteg minden látható erőlködés nélkül felemeli lábát az utasításnak megfelelő helyzetbe. Hitetlenkedve pillant lábára és orvosára. ‚Lehetséges, hogy tudom a lábamat mozgatni!‘ ‚Meg fog gyógyulni,

de magánál ez lassan fog menni. Írjon majd nekem!‘ És az orvoshoz fordulva kéri: ‚Tájékoztasson folyamatosan!‘

A két lábára bénult fiú édesanyja mellett ül két mankójával: ‚Fiam állj fel!‘ Az anya közbeszól: ‚Nem tud felállni, hiszen béna!‘ Gröning csóválja fejét. ‚Ezt nem kellene mondnia!‘ szól rá majdnem hogy keményen. Hiszen maga nem engedi el gyermeke betegségét. ‚Fiacskám, állj fel, neked ez megy!‘ A keskeny gyermekarcon piros foltok jelennek meg, az anya remeg, szeméből könnyek csordulnak ki. Megrendülve látja a számtalan sok ember a helyiségben, amint a fiú feltápáskodik, és most ott áll egyedül, mankók nélkül. ‚És most gyere ide hozzám!‘ Bizonytalan lépésekkel odamegy Gröninghez, aki kezét nyújtja neki és hosszan a szemébe néz. Szeretettel megsimogatja a fejét és visszaküldi édesanyjához: ‚Lassan tovább gyakorolni, nem kell túl sokat követelni, a lábak még túl gyengék. Hazafelé még mankóval menj, de nemsokára eldobhatod!‘ Boldog gyermeki tekintet és egy boldog anya a köszönet.

A fiatal lány krónikus fejfájása már meggyógyult, mire Gröning megszólítja. Nem, már nincsenek fájdalmai. ‚Szeretné a fájdalmakat újra?‘ ‚Nem, nem, Isten ments!‘ mondja a lány.

És az orvos? Szavak nélkül követte az eseményeket. Kezét nyújtja Gröningnek: ‚Gröning úr, teljes mértékben állok a rendelkezésére, és elfogadom Önt!‘ Gröning: ‚Három székelt felszabadítottam a betegeinek! Foglalkozzon nehéz és könnyű esetekkel, és adjon hírt nekem. Két hét múlva hall majd még felőlem.‘

A telefon folyamatosan csenget. Kórházi hívás B.-ből. Egy beteg sürgősen kéreti Gröninget. ‚Mondják meg neki, hogy nem tudok elindulni. Holnap reggelig még dolgom van, de segíteni fogok. Irja fel az időpontot. Hívjon fel reggel 9-kor újra.‘

Ismét egy hívás: ‚Igen, megígértem, hogy jövök. 5-kor indulunk innen. Ott leszek, és segíték.‘

„Segítséget kaptál, mert hittél!“

Egy herfordi fiatal hölgy: ideggyulladás, állapotja csak tabletták marokszámra való szedése mellett tartható, nem tud aludni és borzalmas fájdalmai vannak. Fejét nem tudja elfordítani. A fejfájása elmúlik, tudata tiszta: „Forgassa a nyakát balra. Most jobbra!” Fájdalmak. „Még egyszer jobbra!” Már könnyebben megy. Balra, jobbra, balra, jobbra. A feje forog, mint a tornaórán. „Pillanatnyilag csodálatosan megy.” „Pillanatnyilag? Ugyan, a maga egész élete egy ilyen pillanat. Ön szerint úgy fog menni szenvedésére és már meg is gyógyult!”

Egy 70 éves ember már négy éve Parkinson kórban szenved. Most itt áll, bot nélkül, kihúzza magát. „Megszabadultam a betegségetől!”

És még számtalan további példa. Az ember könnyebben jegyzi le, mint ahogy a valóságban átéli. Szavak, amelyek sok szenvedést takarnak, órák, amelyek alatt döntések születnek. Ő csak ad, és nem fárad el. A cigaretta nem alszik ki, a helyiség kékes felhőben úszik. Már régen elmúlt éjfél. A város alszik. A Wilhelm-tér 7 sz. házban nincs idő az alvásra. (...)

Egy négyajtós autóban egy 48 éves férfi, R. H. úr fekszik Duisburgból. Béna, teste tehetelen. Rokonai párnákkal ágyaztak meg neki az autóban, hogy Herfordba hozzák a csodadoktorhoz. Immár napok óta várnak itt. Mennyi gyógyítási kísérlet történt már az elmúlt tíz év során, amióta ez a beteg ágyhoz van kötve. Mennyi reményt követett csalódás, mire a rezignált lemondás jött! És most egy új fény sugar jött el szerencsétlen életébe, talán ez az egyetlen esély a megmentésére. Június 16.-án, csütörtökön, Úrnapján ő is, mint a többi sok ezer ember, a különös férfit vár. –Bruno Gröning odalép az autóhoz. Mélyen behajol a kocsi belsejébe és halkán beszél a beteggel. Percek múlva hátralép néhány lépésre az autótól. A béna emberben átalakulás megy végbe. Felhúzza lábait, és nyögve felül. A halott lábak, melyek még az előbb mozdulatlanul lógtak, egyszer csak életre kelnek, és ezután megtörténik a különös, a csodálatos dolog: H. úr nehezen, erőlködések közepette kikászálódik a szűk autóból, minden segítség nélkül.

A hozzátartozók szemei fennakadnak, szivverésük másodpercekre kihagy, az autó belsejéből egy kiáltás hallatszik: ‚Megy, ő megy!‘ Zokokva nézik az embereket az imént még béna embert, ahogy az autó körül kering, mint egy megszállott, ... körbe körbe, torokhangokat hallat, homloka gyöngyözik az izzadságtól: ‚Az Úristen segített rajtunk!‘. Nehezen lélegezve támaszkodik a meggyógyult ember az autó ajtajához, nem tudja elhinni, újból meg kell próbálnia, hogy megbizonyosodjon: nem álmodik. Pedig nem, hiszen tud menni.

Bruno Gröning hallgatagon áll mellette. Kezét a meggyógyult ember vállára helyezi, és csendben figyelmezteti, hogy lassítson és ne erőltesse túl magát. ‚Legyen türelem, meggyógyult. De a folyamat még eltart egy ideig.‘

U. H. úr Warendorfból, 58 éves, már régóta itt ül és vár. Tíz évóta még bottal is csak nehezen tud járni. Azzal a reménnyel jött Herfordba, hogy neki is tudnak segíteni, és segítenek is. Nem tudja elhinni, hogy most már bot nélkül, egyedül is tud majd járni. Két kezét összetéve akar hálát adni Gröningnek: ‚Ne nekem köszönje, Istennek köszönje!‘ “

4. Herfordban a balkonon

Dr. Kaul brosúrájában ír arról is, miként beszélt Gröning az erkélyről a gyógyulást kereső tömeghez.

„Három-négyezer ember gyűlt össze 1949 június 17-én a Wilhelm-téren a 7. sz. ház előtt. Egészségesek, betegek, mankókra támaszkodva, tolószékekben, hordágyakon reménykedve várták a pillanatot, hogy Bruno Gröning megjelenjen a ház erkélyén. Az ezer színű hangzavar egészen a szobáig hallatszik fel, ahol Angliából jött betegek várnak gyógyulásukra. Közöttük van a brit megszálló csapatok egyik magasrangú tisztjének a felesége is.

A közeli protestáns templom órájának ütése hangzanak fel este háromnegyed tízkor. Gröning munkatársaival kilép a

szárnyas ajtókon, taps és éljenezés fogadja. Hallgatva néz le a reménykedő tömegre. Olyan csend lett mint egy templomban. A derengő esti égen felhőfoslányok vonulnak, a fák koronáiban szellő susog.

Bruno Gröning mély, lágy hangon szól, alig hangosabban a beszédnél:

„Kedves gyógyulni vágyók! Az, hogy ilyen sokat kellett várnotok, nem az én hibám. Tegnap még másként volt, és most megint minden másként van. Azt, hogy én valamit tudok, már többszörösen bizonyítottam. Emberek parancsainak én nem engedelmeskedem. Olyan dolgokat oldottam meg, amelyeket ti csodának mondtok, de ezek nem csodák, ezek magától értetődő dolgok. Az ember nem tud csodákat tenni, de egy ember sem tud olyasmiket tenni, amit ti itt láttok. Vannak, akik talán meg akarják akadályozni, hogy meggyógyuljatok, de ti meg fogtok gyógyulni. Nem is szükséges, hogy én jelen legyek. Mégis meggyógyítlak benneteket. Évtizedek óta bénák ismét menni tudtak, vakók ismét láttak és siketek újra hallották a beszédet. Még ha engem egy hordóban a föld alá temetnek, akkor is megtörténik, aminek meg kell történnie. Megakadályozni ezt nem lehet. Hogy mindenkinek segítenem kell, az nem megy. Tudom, hogy minden száz közül tíz emberrel nem tudok kapcsolatot teremteni. Aki az Úristent tagadja és hit nélkül él, azon nem lehet segíteni. Ha segítségemet Németországban teljesen be akarják tiltani, akkor külföldre kényszerülök, de itt akkor sem fog változni semmi. A gyógyulásnak az egész világon véghez kell mennie.”

E szavak hallatára letről egy asszony fájdalmas kiáltása hallatszik, Gröning arra fordítja tekintetét, a jajgatás zokogásba megy át, és feszült csendben végződik. A nő felegyenesedik.

„Minden ember, mindegy, milyen nemzetiségű, fajú vagy vallású, érdemes a segítségre. Mi mindannyian Isten gyermekei vagyunk, csak egy Atyánk van, s ez Isten. Egyedül Ő tud rajtunk segíteni nélkülözésünkben és nyomorunkon, amit

viselnünk kell. Minden az ő akaratából fog történni, még akkor is, ha nem vagyok veletek. Amim van, azt át akarom adni, még az életemet is. Még ha szegény is maradtam, akkor is a világ legboldogabb embere vagyok, mert segíteni tudok. Egy dologra nincs szükségem: köszönetre! Köszönjétek Isteneteknek, egyedül az Ő műve, ha sikerül. Életem mindenkié, ezért is olyan drága minden perc és másodperc. Minél kevesebb a beszéd annál nagyobb a tett. Minél nagyobb a baj, annál hosszabb a *Regelung**. A jónak el kell nyomnia a rosszat az emberben. Tettei alapján megmérettetik és ha nem találtaik könnyűnek, megmarad számára a gyógyulás reménye. Dobják el betegségüket!

Egyszer csak egy idősebb férfi könnyes szemekkel, izgatottan szalad a tömegen keresztül, egyik kezében egy összecukható széket tartva, amelyre hozzátartozói ültették. Jobb lába teljesen béna, a bal keze is mozdulatlan és merev volt. És most itt áll a tömeg közepén, akadálytalanul, még ha kissé vonakodva is, de járka. Keze még kissé kék és duzzadt.

„Te segítséget kaptál, mert hittél! Emeljétek fel kezeiteket, kik betegek vagytok és fájdalmaitok vannak!”

Kezek ezrei emelkednek.

„És most már ne érezzétek a fájdalmat!”

Már csak néhány kéz emelkedik a magasba.

„Északon és Délen, Keleten és Nyugaton, mindenhová el akarok menni hozzátok, hogy ne nektek kelljen jönni. Tudatni fogom veletek, hogy hol várhattok engem. Isten adjon nektek minden jót!”

Száz kiáltás hangzik fel. „Jön Münchenbe, Stuttgartba, Hidelbergbe, Kielbe, Bodenseere is?”

Amikor két órával éjfél után elhagyom Gröning házát, a kapu előtt még mindig százak állnak, várnak és reménykednek. És fent a betegek szenvedéseinek áradatában, ül az az ember, aki soha nem fárad el, és nem ismeri a pihenést.

* *Regelung*: magyarázat a 6. oldalon

Elgondolkodva megyek a szállodába. Késői vendégek mulatják az időt az étteremben, egy zenekar játszik, táncosok pörögnek. Gondolataim a különös emberhez sietnek vissza a Wilhelm-tér 7-be. Ott ül a szenvedő emberekkel, akikért küzd. Két óra múlva indulnia kell egy kórházba egy súlyos beteghez, 180 km-re, aki segítségét kérte. A gúnyolódók elnémulhatnak és a kételkedők elhallgathatnak, mert ez a menyországot jelenti annak, aki egészséges, és életet azoknak, akik meggyógyultaknak. Milyen jelentéktelennek tűnik az aktaforgató vezetőség jogszabályokról való fecsegése a megmérhetetlen, de mégis létező valamiről, amit csodaként kell elfogadnunk, de nem imádnunk. Ahol az értelem túl kevésnek tűnik ahhoz, hogy az egészet felfogja és rendszerezze, ott jobb, ha óvakodunk a kérkedéstől és az arroganciától. A végső bajban az ember eltörpül és reménykedővé válik. (...)

Gröning így szól:

„Engem is kinevettek és kigúnyoltak. Én azonban mindig megyek tovább. Nekem nem kell hangoskodnom. A hang eljut minden szenvedőhöz, és mindenki megkapja azt, amire már oly régóta vágyakozik. Én csak a közvetítő vagyok, kizárólag a hit tesz mindent. És mindig újra: a hála nem engem illet. Az csakis Istené! (...)

A gyógyulás egy Regelung. Minden betegséget, amely megtalálja a Regelungját, Regelungfájdalmak kísérik. A fájdalmak jönnek és múlnak, amíg a gyógyulás be nem fejeződik. (...)

Ez nem tőlem, kis embertől, és nem is Isten mindenható hatalmától, hanem egyes egyedül magától az embertől függ. (...)

Tudtokra akarom adni: aki azokhoz az emberekhez tartozik, akikben él ahit vagy készen áll annak befogadására, azok az emberek mindenkor segítséget kaptak. (...)

Korábban volt egy vagy két tanúm. Ez ma már egy egész népséggé nőtt. Várjátok ki, és fogadjátok magatokba a hitet.

Ezek nem üres szavak. Mindenki, aki most itt van, képes lesz arra, hogy a gyógyulást hazavigye a hozzátartozóinak is. Ezt igazolta a távgyógyulások nagy száma. Emberek, akik már halálukon voltak, megmenekültek. Pontosan, úgy történt, ahogy mondtam. (...)

A gyógyítás a legkevesebb, amire képes vagyok. Többet is meg fogtok erről még tudni. Mindez nagy csodálkozással tölt majd el titeket.‘ ‘

5. A heidelbergi vizsgálat

Bruno Gröningnek kezdettől fogva szándékában állt, hogy az orvosokkal együttműködjön. Amikor 1949 nyarán felajánlották számára „gyógymódszerének“* klinikai kísérletekkel való orvosi ellenőrzését a Heidelbergi Egyetemi Klinikán, beleegyezett. Két tudósító és Dr. Gerd Heinz Fischer marburgi pszichológia-professzor a *Revue* című folyóirat megbízására utánanéztek a herfordi gyógyulásoknak, és ezeket bizonyítottnak látták. A *Revue* ezek után elhatározta, hogy az összes költséget fedezni fogja. Bruno Gröning 1950-ben így írt arról, hogy miért is állt ennek a vizsgálatnak a rendelkezésére:

„Hogy én az orvosokat elfogadtam és azt mai is teszem, bizonyítja, hogy Heidelbergben Weizsäcker, Fischer professzorok valamint dr. Wüst úr vezetése alatt a rendelkezésükre álltam azzal az őszinte igyekezettel, hogy gyógyítási módszeremet bemutassam és bebizonyítsam, hogy az orvosok kizárása nélkül szeretnék az embereken segíteni.“

Bruno Gröning *A heidelbergi vizsgálatok* címmel így ír arról, hogyan került sor a vizsgálatokra:

„Az állam jogosulatlanul 1949 júniusában írásban gyógyítási tilalmat rendelt el számomra. Ez azért volt jogtalan, mert nem én gyógyítottam, hanem mert gyógyulás történt. Felvilágosító szavaim, amit az összegyűlt ségítségre várókhöz

* A „kezelés“, „beteg“ stb. fogalmakkal kapcsolatban lásd a 7. fejezetet, 43. oldal

intéztem, olyan átütő erejűek voltak, hogy az sok jelenlévőnél, akit az orvosok gyógyíthatatlannak mondtak, gyógyuláshoz vezetett. Ez nagyon sok embernek feltűnt. A jelenség az ez időtájt Marburgban lakó F. professzor úrra (a *Revue* folyóirattal összefüggésben) olyan mély benyomással volt, hogy utána nézett a már gyógyultaknak, majd megállapította, a gyógyulások valóban megtörténtek. Így az érdeklődés egyre nőtt, és nem maradtak el a helyszíni vizsgálatok sem, amelyek ugyancsak a sikert bizonyították. Ebben az időben én nem Herfordban, hanem Észak-Németországban voltam. F. professzor úr Herfordban mindent mozgósított, így Észak-Németországban hírt kaptam arról, hogy azonnal utazzak vissza Herfordba, ahol egy bizonyos F. professzor és más urak a legnagyobb érdeklődéssel vártak, és az volt a szándékuk, hogy ténykedésemhez az utat szabaddá tegyék. A felszólításnak eleget tettem. Herfordban F. professzor úrral folytattam a megbeszéléseket, ahol ő a maga részéről W. professzorral együttműködve az utóbbi heidelbergi klinikáján minden támogatást kilátásba helyezett. Nemcsak mindent el akartak követni, hogy számomra az út szabaddá váljon, hanem az orvosok mind személyemet, mind tevékenységemet illetően a legnagyobb mértékben érdeklődtek, már csak ezért is szeretnék volna az együttműködést egyszer és mindenkorra létrehozni. Az urak érdeklődése azért volt ilyen nagy, mert mint hangsúlyozták, százszázalékosan meggyőződtek ténykedésem felől, és mindenekelőtt azért is, hogy ténykedésemet az egész emberiség javára fordíthassam. Megállapodtunk, hogy tíz napig a nevezetteknek a heidelbergi klinikán rendelkezésére állók; azért is, hogy az orvos-társadalom előtt igazolni tudják, hogy a Gröning általi gyógyulások orvosi részről ellenőrizhetők és támogathatók. Néhány nap múlva tudtam meg, hogy a költségeket a *Revue* folyóirat vállalta. Mindezt megelőzően néhány napra Frankfurt/Mainban biztosítottak számomra egy lakást, hogy az előttem álló feladatra belsőleg felkészülhessek.“

A *Revue* akkoriban egyedüli joggal tudósított a vizsgálatokról.

„Bruno Gröning a Heidelbergi Egyetemi Klinika orvosai előtt. (...) Dr. W. úrral abban egyeztünk meg, hogy a kísérletek 1949. július. 27-én kezdődnek. A pacienseket azon betegek köréből választják, akik levélben fordultak Bruno Gröninghez. Ugyanis több mint 80 000 levél volt: olyan betegek levelei, akiknek már csak Gröning volt a reménységük, és hálálkodó levelek azoktól, kiket Gröning kezelte*. Ezt a 80 000 levelet teherautóval hozattuk el Herfordból.

További betegeket a Ludolf Krehl Klinikáról utalnak be. Július 26-án a *Revue* házat bérel Gröning és legszűkebb környezete részére, itt kell praktizálnia*. Július. 27-én reggel Gröning elhagyja a Taunusban lévő magányos házat, és néhány órával később kocsikon megérkezik Heidelbergbe“.

A heidelbergi vizsgálatokat minden részletre kiterjedően magnetofonra vették, és egyidejűleg gyorsírással is rögzítették. Az orvosok pontosan figyelték Gröning ténykedését és azt, hogy milyen hatást gyakorolt a betegekre. A klinikán minden beteget előre megvizsgáltak, majd utólag is, hogy kiderüljön, milyen változásokat okozott Gröning hatása. Magát Gröninget az előzetes vizsgálatok eredményeiről nem tájékoztatták, sem a kórelőzményt, sem a diagnózist nem ismerte. Mindezek ellenére figyelemreméltó gyógyulások következtek be.“

6. A Strobel-eset

A *Revue* részletesen tudósított Heidelbergből. Így többek között Strobel úr esete nagy feltűnést keltett:

„Strobel egy kábelgyár betanított munkása, 1906. január 31-én született. 1928 óta nő, egy gyermek apja. Tüdőgyulladásától eltekintve korábban sosem volt beteg. A háborúban háromszor érte repeszszérülés, két lábán és a tomporán. 1944-ben súlyos balesetet szenvedett. Fennált a gyanú, hogy

* A „kezelés“, „beteg“ stb. fogalmakkal kapcsolatban lásd a 7. fejezetet, 43. oldal

eltörött a gerince. De nem ez történt. 1945-ben hadifogságba került, de már ugyanazon az év áprilisában kiszabadult. 1945-ban panaszok léptek fel nyaka mozgásakor, azután lágyéki panaszai lettek, majd végül járási nehézségei. Gerincoszlopa teljesen megmerevedett, fejét egyáltalán nem képes mozgatni, erős fájdalmat okoz a járás és a felállás. Tipikus esete a Bechterew kórnak.“

Íme, a magnófelvételtől egy részlet. Nagyon szépen bemutatja Gröning eljárását:

„Strobel (hirtelen fájdalmat érez mindkét oldalon a farcsontjában.)

Gröning: Még mindig vannak fájdalmai?

Strobel: Igen - de már nem olyan erősek.

Gröning: Lassan elmúlnak. Csukja be a szemét, és figyeljen! Mi történt most?

Strobel: A fájdalom csökkent. A gerincoszlopnál lévő merevség pedig, úgy hiszem megszűnt.

Gröning: Egy kis bizsergés az, ami a csigolyákat lazítja. Álljon fel, és derékből, hajoljon le!

Strobel (a padlóig hajol)

Gröning: Most hajoljon hátra!

Strobel: Hátral fáj.

Gröning: Hajtsa le a fejét- mintha lefelé nézne! Fejét jobbra, balra – és így tovább! Felnézni, lenézni – fel és le, jobbra, balra!

Strobel (elvégzi többször ezeket a mozdulatokat.).

Gröning: Hajlítsa be a jobb hüvelykujját, mit érez ott? (Szünet)

Strobel: Könnyűnek érzem magam.

Gröning: És mit érez a derekában?

Strobel: Semmit - minden nyugodt ott hátul.

Gröning: Üljön le ismét - Mi történik most testében?

Strobel: Nagyon nyugodtnak érzem magam.

Gröning: De most mi történik?

Strobel: Pillanatnyilag semmit sem tudok mondani.

Gröning: A farnál kezdődően könnyű nyomást érez.

Strobel: Nem érzek semmit.

Gröning: Csukja be szemét és figyelje testét!

Strobel: A gerincoszlop körüli fájdalom elmúlt, frissebbnek érzem magam. (Minden nehézség nélkül feláll.)

Gröning: Egyébként hogyan tudott felállni?

Strobel: Nagyon nehezen – hiszen egészen merev voltam.

Gröning: Tegyen néhány lépést!

Strobel: A lányétkomban volt fájdalom, különösen lépcsőnjárásnál, alig tudtam felérni, nagyon fájt, bal oldalon jobban, mint a jobb oldalon.

Gröning: Próbájon meg felmenni a lépcsőn!

Strobel (odamegy a lépcsőhöz, hirtelen fel-le ugrál. Nagyon boldog.)

Gröning: Fordítsa a fejét jobbra, balra!

Strobel: Recseg, mintha ott hátul homok lenne.

Gröning: Most milyen?

Strobel: Könnyebb.

Gröning: Abamaradt a recsegés?

Strobel: Nem, még mindig recseg!

Gröning: Tegye oda a kezét - vegye el a kezét!

Strobel (még mindig mozgatja a fejét.)

Gröning: Egyre kevésbé érzi.

Strobel: (még mindig folytatja a fejforgatást.) Igen, jól megy. (Gröning más beteggel* foglalkozik.)

Strobel: Könnyen megy - már nincsen fájdalom, a farcsontomban sem. Minden fájdalom elmúlt.

* A „kezelés“, „beteg“ stb. fogalmakkal kapcsolatban lásd a 7. fejezetet, 43 oldal

Gröning: (még egyszer megkéri Strobel, hogy menjen fel a lépcsőn).

Strobel: (újra könnyedén ugrál fel és le).

Utóvizsgálat: Gröning első kezelését* követően a panaszok teljesen elmúltak. A beteg jól érzi magát.“

Hogyan lehetséges mindez? Bruno Gröning csak beszélget a beteggel, és kérdezi, mit érez, és felszólítja, hogy figyelje testét. És eközben percek alatt eltűnik a fájdalom, amit az orvosok eredménytelenül kezeltek és amit a mai napig gyógyíthatatlannak tartanak.

7. Betegek, kezelés, kísérlet

A *Revue* feltűnést keltő riportjai mellett volt a tudósításoknak egy nem alábecsülendő mellékhatása. Mint ahogy a fentiekben ismertetett Strobel-ügyből is kiviláglik, Bruno Gröning ténykedését újra és újra orvosi kifejezésekkel jellemezzük: „Gröning kezelése“, „Gröning más betegekkel foglalkozik“, „Gröning gyógymódjai“, „kezelő“, „diagnózis“ stb. Első pillanatban mindez természetesnek tűnik,

* A „kezelés“, „beteg“ stb. fogalmakkal kapcsolatban lásd a 7. fejezetet

és nincs is benne semmi különös. A későbbiekben azonban ezzel Bruno Gröningnek sokat ártottak. A fő ellenérvek közül az egyik a gyógyászatról alkotott törvény felételezett megszegése volt. A könyv további részeiben ezzel még behatóan foglalkozunk majd. Itt most csak annyi: azt rótták fel neki, hogy betegek vannak, akiket kezel, diagnózist állít fel, tehát orvosi tevékenységet folytat anélkül, hogy orvosi vagy természetgyógyász engedélye lenne.

Ez az érvelés elsőre akár helytálló is lehet. Végtére is a Bruno Gröning által végzett tevékenység éppen az, amit egy orvostól úgy általában elvárnak: a betegek gyógyítása. Következésképpen az, amit Gröning tesz, általános esetben ugyanaz, amit az orvos is tesz. Ehhez azonban Gröningnek nincs engedélye, tehát meg kell tiltani.

A heidelbergi „kísérletek“ és a hozzá fűződő tudósítások a *Revue*-ben a nyilvánosság előtt egyféle hivatalos formát öltöttek: Gröning kezel, Gröningnek betegek vannak, diagnózisokat állít fel. Tevékenysége tehát orvosi kifejezésekkel leírható. De ezt nemcsak a heidelbergi orvosok tették, hanem a segítséget várók és a meggyógyultak is, akik mind arról beszéltek, hogy Gröning kezelte őket, a rendelőjében voltak, és más hasonlók. Igen, nyilvános fellépéseinek első éveiben maga Gröning beszélt az általa alkalmazott gyógy módokról és használta a kezelések, paciensek, vagy diagnózis kifejezéseket.

Csak később, amikor felismerte, hogy mindebből milyen csapdát állítanak neki, hagyta el ezeket a kifejezéseket, és tisztázta, hogy működésének a betegségek orvosi kezeléséhez semmi köze sincs, mert az tisztán szellemi úton történik. Ilyenkor mindig újra és újra kiemelte, nem ő gyógyít, hanem *Az*. *Az* ő tana visszavezeti a beteget az egészségéhez. Isten a legnagyobb orvos, és az egyetlen gyógyító.

Dr. med. Wilhelm Beyer a későbbiekben egy szakértői véleményben így írt Bruno Gröningről:

„Ez az egész jobbra az ő sajátos képessége, ami különösen alkalmassá teszi arra, hogy mint egy közbenső állomás, mint egy vezeték, mint közvetítő szolgáljon a nagy, a mindent átható teremtő erő számára, ami a földünkön minden élet-

nek táplálója és fenntartója. Gröning ugyanígy látja saját ténykedését és ezt világosan, félreértetetlenül kifejezésre is juttatja, amikor kijelenti: „Nem én gyógyítok, hanem általam történik a gyógyulás.“ Az a tudat, hogy nem a saját erejével hat, hanem egy felsőbb erőnek az eszköze, igazi vallásosság.“

A heidelbergi orvosok azonban ezt a háttérét Bruno Gröning ténykedésében nem érzékelték és nem értették. Azon voltak, hogy a Bruno Gröning körül történeteket saját kifejezéseikkel jellemezzék, a saját mintáik szerint magyarázzák meg és saját kategóriáikba sorolják be. Így Bruno Gröning ténykedését a saját szakkifejezésekkel írták le, ezzel nagy kárt okozva neki. Hosszú éveken át eredménytelenül küzdött ez ellen. Ténykedésének – a fenti jegyzőkönyv Strobel gyógyulásáról meggyőzően mutatja – semmi köze sincs egy betegnek a kezeléséhez. Ő nem kezelte, nem kísérletezett, és sikereit mindig Istennek tulajdonította.

8. Nem sarlatán

A heidelbergi vizsgálatok eredményeit Bruno Gröning így írja le:

„Az orvosi ellenőrzés jó eredményt hozott. Engem erről F. professzor és Dr.W. úr is, aki (professor W. felkérésére) a vizsgálat rendelkezésére állt, tájékoztattak. Az ellenőrzési eredmények alapján biztos ígéretet kaptam arra nézve, hogy további szabad ténykedésemnek véglegesen szabad útja lesz. Rendelkezésemre bocsájtának gyógyhelyeket, ahol orvosok is dolgoznának. Mindezt azért, hogy minden esetet a legpontosabban ellenőrizni lehessen, és nem csak a nyilvánosság, hanem a gyógyászat számára is további visszaigazolásokat nyújthassanak.“

Egy, a *Revue* folyóiratban közölt véleményben Fischer professzor kinyilvánította, hogy Bruno Gröning nem sarlatán. Ennek ellenére sem adták ki a végleges szakértői nyilatkozatot. Ennek háttérét a harmadik részben közelebbről is megvilágítjuk. Most csak utalni szeretnénk a problémára, ami a gyógyászat Bruno Gröninggel

szembeni viszonyában mutatkozott. A *Passauer Neue Presse* 1949. szeptember 10-én ezt írta:

„Gröning ténykedésének az orvostudományhoz semmi köze sincs. Bruno Gröning a gyógyászatban nem mindennapi feszültséget váltott ki. Miután kezelési tilalmat rendeltek el számára, mindjárt el is tűnt nyomtalanul. Most derül ki, hogy hol is van. A *Revue* folyóirat egy orvosprofesszort és két újságírórt alkalmazott, hogy a Gröning jelenséget tisztázzák, és most nyilvánosságra hoz vizsgálataik eredményeként egy egész sor feljegyzést. A szakértők közül a prof. Dr. G. H. Fischer, Marburg, és Germer pszichológus által a Heidelbergi Egyetemi Klinikán elvégzett vizsgálatokból kiderül, hogy Gröning nem sarlatán, nem hipnotizőr, és nem csodadoktor, hanem egy tehetséges, nem orvos-képesítésű pszichoterapeuta, egy lélekgyógyász, aki a maga nemében, újszerű eljárásával tudományosan érdekes, sokatígérő pszihoterápiát folytat. A különleges gyógyulási eredmények körüli szóbeszéddek beigazolódnak. Gröninget a szaktudományi oldaláról ezzel elismerik, és a személye körüli feszültségek tükröt tartanak elénk, amelyben felismerhetjük korunk csúf viszonyainak következményeit: a gyógyíthatlan emberek seregeit.

A gyógyászat irdatlan fejlődését az egész világon hangoztatják és átfogó statisztikai elemzésekkel támasztják alá. Feltételeznünk kellene tehát, hogy egyre kevesebb lesz a beteg, a kórházak kiürülnek, és az orvosok fölöslegessé válnak. Hogy a valóság ennek éppen az ellenkezője, azt láthatjuk Gröning tükrében vagy többek között a csodadoktorok megjelenésében, akikhez egyszer nagy anyagi és időráfordítással a gyógyíthatlan betegek egész búcsújárása indult meg, hogy visszakaphassák egészségüket, noha ezt a legtöbbször számára az egészségügyben ingyenesen meg kellene kapniuk.

Mivel magyarázható hát ez az ellentmondás a tudományos szempontból élenjáró gyógyászat és a gyógyíthatlanok egész serege között? Csak azzal, hogy az emberi teremtmény még nem eléggé ismert jelenség. Az ember ugyanis több mint egy

test, mert lélek és szellem is egyben, és amikor beteg, akkor az az egész szellemi-lelki-testi lényét érinti. Az ember pusztán testi kezelése képes ugyan a szerveket gyógyítani, de nem a beteg embert. A betegség okai az ő lelki-szellemi lényében továbbra is jelen vannak, és mindig újra és újra a szervekhez tapadnak. Egy meggyógyított test nem ugyanaz, mint egy meggyógyított ember. A bejáraton kitessékelt betegség a hátsó ajtón ismét visszajön, és az embereket a meg nem gyógyultak seregébe tereli be. Mivel azonban a medicinának tudománynak kell lennie, amely pedig csak az anyagi dolgokat tudja kutatni, a kezelésben is csak erre korlátozódik. A gyakorló orvosoknak nem kell okvetlenül ehhez a tudományhoz kötődniük. Ezek a gyógyítók régebben papok és lélekgyógyászok voltak, és ma is azok lennének, ha az állam ezt egészségügyi rendszerével nem tenné lehetetlenné.

Egy elhibázott rendszer! Az egészségpénztárakat arra az elvre alapították és építették fel, hogy a betegségek tisztán csak anyagi szervi folyamatok, és mint ilyenek, kockázatviselésre biztosíthatók. Az egészségpénztárak rendszere így aztán nem enged teret a szellemi-lelki kezelésnek. Eltekintve a teljesen szervdiagnosztikára épülő rendszertől és az orvosok rossz fizetésétől, önmagában már a beteglap révén beékelődik a bürokrácia az orvos és beteg közé, és nem engedi a lelki kezeléshez szükséges kapcsolatok kialakulását. A nép vagyonának milliárdjait adják ki azért, hogy beteg szerveket gyógyítsanak, miközben a lélek beteg marad, és ez új szervi betegségekhez vezet. A gyógyíthatatlanok serege az egészségpénztárakat terheli, ami az orvoslás ősi tudományát, mint általános gyógyító hivatást tönkretette.

A monda szörnyeteg Prokrusztésről, aki embereket az ágyába kényszerítette azzal, hogy vagy kinyújtotta őket vagy levágta a lábukat, az emberiség egy régi bajára utal, amit a gröningi tüskör újra csak megmutat nekünk. A gyógyító zsenit a számára idegen orvostudomány ágyába kényszerítik. Még az olyan jóindulatú és előítéletek nélküli tanú is, mint Fischer

professzor attól tart, hogy Gröning egyes veszélyes betegségek fel nem ismerésével károkat okozhat, és ezért követeli, hogy Gröninget vagy részesítsék valamilyen orvosi képzésben, vagy dolgozzon orvosi felügyelet. Fischer professzor ebben ellentmond korábbi megállapításainak, hiszen, ha Gröning valóban különleges gyógyító erővel rendelkezik, akkor azt éppen azokban a veszélyes esetekben kellene bevetni, amelyekben az orostudomány nem mindig ér el sikert. (...)

Amennyiben Gröninget az orvostudomány kereti közé kényszerítik, az egyet jelentene gyógyerejének megsemmisítésével. Mindez a gyógyulatlanok hada szempontjából sajnálatos volna. Olyan gyógyító adottság, mint Gröningé, nem viseli el azt, az intellektualizálást mint ami az orvosképzés kényszerű velejárója. Az pedig, ha Gröning mellett egy felügyelő orvos áll, megzavarja a betegek és közte létrejövő gyógyáramot. Már a jelenlegi kísérletek sem képesek Gröning gyógyítói sikereihez az eredeti feltételeket helyreállítani, mivel a közbe iktatott kísérleti alanyoknak semmi hasznát sem veszik, viszont a gyógyítást elronthatják.

Egy különleges gyógyító felett semmilyen körülmények között sem kellene gyámkodni. Az ő gyógyító képessége az orvostudománytól függetlenül alakult ki, ezért hát hagynunk kell azt magától kiteljesedni. Az orvostudománynak a maga útját kell járnia és Gröninget is hagyni kell a sajátján haladni. A gröningi gyógyító munkát az 1939. évi gyógyító tevékenységet szabályozó törvény alapján tiltották be, ami még ma is hatályban van, és jogot ad az egészségügynek Gröning ellenőrzésére. Az orvosok nem azt ellenőrzik, hogy tud-e gyógyítani, hiszen ezt már régen bebizonyította, hanem pl. azt, hogy tudja-e, hogy a musculus sterno scheidono toideus hol található, vagy hogy a tuberkolózis bacilusát mikor fedezték fel, és így tovább, és ettől teszik függővé a szellemi úton való gyógyítás engedélyezését. Tekintettel a gyógyítatlanok seregére, az egészségügy intézkedése így komédiává válik.»

„Régebben egy vagy két tanum volt csak.
Ma már egy egész kis nép”

9. Bruno Göning fellépése a kor tükrében

Hogy miként alakultak a dolgok a heidelbergi vizsgálatokat követően, Gröning 1950-ben így írta le:

„Hülsmann felvette a kapcsolatot Münchennel, mégpedig - ahogy erről később értesültem, Slaweg újságíróval a *Münchener Abendzeitung*-tól.

Slaweg ajánlatot tett egy gyógyítási helyszínre Hülsmannak. Amint később kiderült, ez Rosenheimben a Traberhof volt. Engem ott maga a tulajdonos, Harward úr fogadott, és kérte, legyek a vendége. Harward úr a bútorozott lakását bocsátotta rendelkezésemre, úgyhogy a házban szabadon mozoghattam, és a kíséretemnek is biztosított helyiségeket. Nekem és kíséretemnek az étel, ital és a szállás ingyenesen rendelkezésünkre állt.

Az első napokban mennyei nyugalmunk volt. Aztán egyre másra felbukkantak újságírók, orvosok és betegek, ők egyre

nagyobb számban, úgyhogy idővel nemcsak a ház belseje telt meg velük, hanem az előkertet is minden nap megszállták.“

Önéletrajzában Bruno Gröning 1956-ban így ír:

„Mindenhol, ahol csak megjelentem, gyógyultak a betegek. 1949 szeptemberében a Traberhof előtti téren egyes napokon jóval több mint 30 000 ember gyűlt össze, akik Németországból és a világ minden tájkáról jöttek Rosenheimbe.“

Az Bruno Gröning körüli események olyan különlegesek voltak, olyan felfoghatatlan dolgok történtek, hogy azt ma már szinte el sem tudjuk képzelni. Dr. Kurt Trampler, jogász és újságíró 1950-ben, *Die große Umkehr* (A nagy megtérés) című könyvének előszavában a következőket írta:

„1949-ben Németországban alig volt más olyan esemény, mely annyira az érdeklődés középpontjában állt volna és az emberek együttérzésére talált volna, mint a Bruno Gröning körüli események. Ennek a férfinak a fellépése nem illeszkedett a materialista világképbe. Valószínűleg ez a mélyebb oka az időközben kialakult vélemények elkeseredett harcának, mely személye és a gyógyulások körül dúlt. Aki annyira a materialista gondolkodás rabja, hogy csak azt tudja elhinni, amit kezével meg tud fogni, vagy műszerekkel tud mérni és bizonyítani, az a megfoghatatlant, ami Bruno Gröning tevékenysége során történik, értetlenül fogja szemlélni, és türelmetlen lesz vele szemben. Aki azonban alázattal áll a kideríthetetlen, az isteni előtt és nemcsak az értelemnek rendeli alá döntését, az felelőstetjes komolysággal próbálja legalább megérteni, hogy Gröning gyógyító ereje abból az örök forrásból származik, mely túlmutat gondolkodásunkon. Akkor hajlandó lesz arra, hogy olyan jelenségeket, melyeket pontosan megfigyelt, akkor is elhiggyen, ha a magyarázatok az ismert kiderített dolgok köréből hiányoznak.

Így Bruno Gröning fellépése - függetlenül attól, hogy milyen ismerettel rendelkezünk róla és művéről – egy lelki döntésre kényszerít minket, hogy azokhoz tartozunk-e, akik

hajlandók a kideríthetlent mint élő valóságot elismerni, vagy azokhoz, akik ezt a hitet tagadják.

Az az érzés, hogy a materialista kor az önmegsemmisítés felé halad, manapság általánosan elterjedt. De itt is válaszfal van azok között, akik fásultan hagyják magukat sodortatni a katasztrófa felé, vagy ha a hatalmasokhoz tartoznak, bizonyos ragadozó erkölcsök szerint a túlélésben reménykednek, vagy azokhoz tartoznak, akik a nagy káosz közepette is rendíthetetlenül hisznek abban, hogy egy új kor virrad, mely újra egyesít minden élőt egy magasabb rendben, nagy harmóniában és együttműködésben. Mivel a világon számtalan ember teszi fel ezt a kérdést, és mert számukra a válasz életük értelméhez kötődik, ezért nemcsak a segítségre szorulóknak fordulnak Gröninghez. Az egészségesek is megkérdezik, hogy a megmagyarázhatatlan gyógyulások azokhoz a jelekhez tartoznak-e, melyek egy új kor eljövetelét jelentik. Igen, sok betegnek a kérdés megválaszolása talán még fontosabb, mint saját gyógyulása.“

10. A rosenheimi Te Deum

Másutt Trampler a traberhofi egyedülálló felfoghatatlan jelenségeket így írja le:

„Gröning találkozása Rosenheimben a számtalan, ezernyi segítségre váró emberrel a Traberhof előtt drámai súlyú esemény volt. Az új idők eljövetele, amely előtt ma állunk, jelképszerű élességgel bontakozott ki előttünk.

A szenvedők, az elhagyottak, a sorsüldözöttek, akik a vigasz és a gyógyulás utolsó reményében gyűltek össze, vádolták a materializmus korát, amelynek halálos csődjéről végső elkeseredésükben vitathatalanul tanúskodtak. Bruno Gröninghez jöttek mindazok, akiket a háború sebekkel, és szenvedéssel sújtott, akiket elüldöztek hazájukból, akiket nyomorukban és kétségbeesésükben magukra hagytak. A legtöbben talán tudatában sem voltak annak, hogy - a szó

igazi értelmében - az istentelen időből kilépnek és a szilárd hit küszöbét lépik át, miszerint minden élő egy harmonikus szerves egészet alkot, és elválaszthatatlanul Istenhez tartozik. De mindezekben az emberekben élt az a sejtés, hogy a materializmus szívtelen, hideg világából kiléptek, és a gyógyító szavára sorsukat Isten könyörületes jóságának rendelték alá.

A nagy középkori mesterek apokaliptikus képei lassan valósággá válnak, ha az ember a szörnyűségeket megérti, amelyek ezeket az embereket ide vezette. Mindazok a gyógyíthatatlan betegség és sebek, lelki zavarodottság és félelmek, amelyek felgyülemlettek és eddig a kíváncsiság előtt rejtve voltak, itt elkerülhetetlenül napvilágra kerültek. Sápadt és beesett arcú nők és gyermekek, akiknek elkínzott szemén látszott a szenvedés, de már sírni is elfelejtettek; amputáltak és bénák, akik már nem tudtak maguktól mozogni; emberek, akiket borzalmas görcsök ráztak és eltorzult az arcuk a fájdalomtól, vagy szüntelen sírás közepette vergődtek, itt jöttek össze, hozták őket: ezrek és ezrek jöttek végtelen sorokban.

Ami az élet- és tetterőt illeti, vagy a szerencsét és bizalmat, az már régen eltűnt belőlük vagy a fogolytáborok szögesdrótja mögött, vagy a szétrombolt házak romjai alatt, vagy ottmaradt az elvesztett hazában.

Ezekben a napokban és hetekben nem találkoztam senkivel, akit ne rázott volna meg a szenvedés és nyomorúság ilyen elképzelhetetlen mélysége. Aki bepillantást nyerhetett a számtalan levélbe tele panasszal, amelyek küldői betegség vagy gazdasági helyzet miatt nem tudták megtenni a hosszú utat Bruno Gröninghez, az előtt világossá vált, hogy azok az emberek, akik az utolsó reményükben napokon át kitarottak, azok – ahogy az háború idején, a népek gyűlöletének és a sors bizonytalanságának idején már lenni szokott – csak a betegek, sérültek és kétségbeesettek mérhetetlen tömegének képviselői voltak. Természetesen voltak közöttük olyanok is, akiknek baja békeidőben is fennállt volna. De a segítségkérrők legtöbbször mégis a tudományosan magas szintre fejlesztett

emberirtás és korunk lelki megterhelésének elviselhetetlensége miatt került oda. A legtöbben közülük hazatérők vagy sebesültek voltak, vagy olyanok, akiket kibombáztak és menekültek, akik belefáradtak abba, hogy hivataltól hivatalig járva segítséget kérjenek, mígnem egy túlszűfolt barakkban vagy házban tető került a fejük fölé. A hivatalokban csak számok voltak, és sokszor gorombaságot és részvétlenséget találtak az emberi segítőkészség melege helyett. Gyakran még azt is megtapasztalták, hogy a gazdagoknak, akik maguk is adhattak volna, szívesebben adtak, mint az elszegényedettnek, akik csak nyomorúságuk terhét cipelték.

Ezek az emberek, akik Bruno Gröningre vártak, nem tartoztak sem a lelkesedők sem a könnyen hívők közé. Túlnyomórészt eltompultak, kétkedők és apatikusak voltak, de nagyon fogékonyak az igazságtalanságra és minden frázisra, és csak a segítő tettek győzhették meg őket

Napok és éjszakák teltek el a gyógyulás nagy napja, szeptember 9. előtt - Gröning ekkor még útközben volt Észak-Németországban - amikor a várakozók között az első távgyógyulások bekövetkeztek. Ilyen események fantasztikus hatására a betegek körében változás állt be: szemük előtt hatott egy olyan erő, amelyre nem volt emberi magyarázat, és ez az erő segített ott, ahol emberi segítségre nem lehetett számítani. Azok, akik ezt látták, nem voltak tudósok, akik a 'csodát' ízeire akarták volna szedni, hogy a könyvekben leírtakkal összhangba hozzák. Ők csak segítségre szoruló emberek voltak, akik emberi segítséget már sehol sem kaptak. Olyan emberek voltak ott, akik a szenvedés és megpróbáltatások minden fokát megjárták. Ezért ők abban a pillanatban éretek voltak a gyógyulásra, és felismerték Isten kezét, mely jelet adott nekik, hogy kiemelje őket az anyagiasság merev rendszeréből. Ők a szegények legszegényebbjei ebben az órában gazdagok voltak, mert szívükben nagy változást tapasztalhattak meg, mely sok egészséges gazdagnak egész életében nem adatott meg.

Újra sötét éjszaka borult a várakozók ezrei fölé. És akkor az történt, hogy egyesek, akik talán a régóta kimondatlan szavakat elkezdték mondani, amelyek egyre inkább imává alakultak át és a végén mindnyájan együtt mondták:

„Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy...”

És ezután ünnepélyesen felhangzott a TE DEUM.

Ebben a megindító órában egy talán még nagyobb csoda következett be, mint hogy a bénák és tönkrement idegzetűek meggyógyultak:

Emberek utat találtak Istenhez.

Amikor Bruno Gröning másnap délután ott állt a segítőkérők előtt, ők már lelkileg megtisztultak, és készek voltak befogadni a gyógyító erőt. Majdnem egy óra hosszat állt ott az imádkozó tömeg előtt, hogy a sok szenvedést magához vegye és feldolgozza. Amikor aztán Isten megváltó szavairól, minden ember Atyjáról és orvosáról beszélt, valódi bibliai jelenetek játszódtak le.

Betegek emelkedtek fel a hordágyakról, bénák dobták el mankóikat és tudtak újra járni, egy vak gyerek újra látott. A hála szavai hangzottak mindenfelől újabb és újabb gyógyulások miatt, amelyeknek csak egy része volt látható. Még két hónappal később is jutottak az emberek tudomására olyan gyógyulások, amelyek ezekben a napokban történtek vagy kezdődtek el.

A Traberhof teraszáról egyik legjobb orvosunk is az események szemtanúja volt. Mély megrendüléssel tanúsította, hogy eme óra gyümölcseként azt a hitet viszi magával, hogy az ember Isten kegyelme nélkül semmi, és hogy a tudás nem válhat az ember javára, ha nem mutatkozik alázatosnak a kegyelemmel szemben.

Újra besötétedett. Bruno Gröning, aki napok óta volt már úton alvás nélkül, félreült, mielőtt újra a különösen nehéz esetekkel foglalkozott volna. Olyan arckifejezéssel, mely jósa-

got és könyörületet sugárzott, felfigyelt azokra a hangokra, melyek segítségét kérték.

A teremben egy szó sem esett. Senki sem merte kimondani azokat az érzéseket, amelyek mindnyájunkat megindítottak. Kintről azonban, mintha a kérdő, reménykedő gondolatainkra érkezne válasz, hallottuk:

„Jöjjön el a Te országod.”

11. „Tudtukra adom...”

Tramper továbbá így ír a Gröning körüli eseményekről:

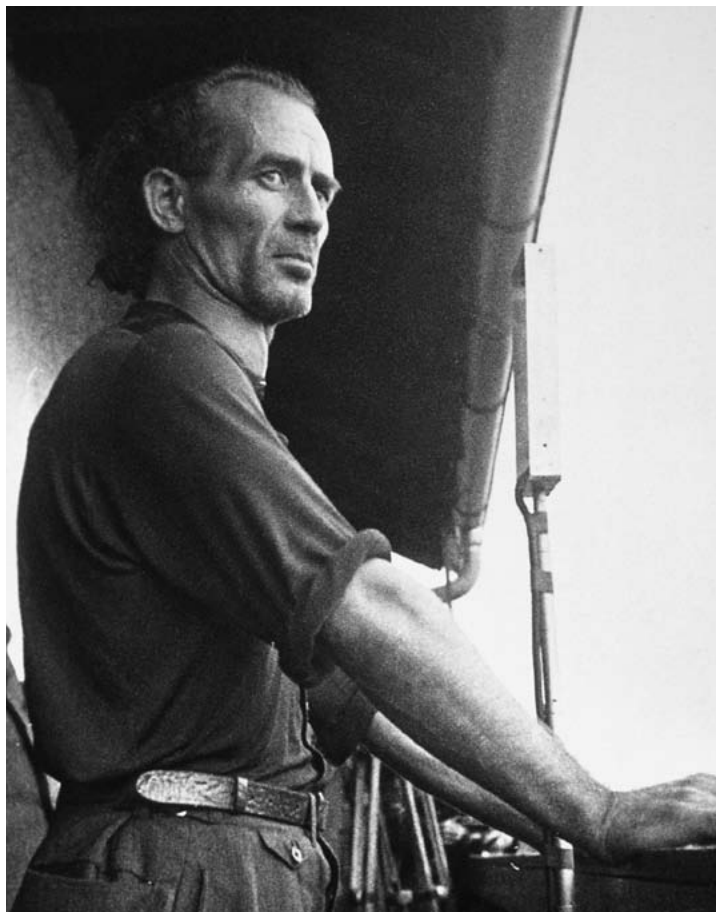
„A Bruno Gröning személye körüli vitákban, amint azt korábban megállapítottuk, az újságírók, orvosok, természettudósok mindig csak a saját gondolati síkjukról közelítve próbálták a vizsgálatokkal megerősített gyógyulásokat, Gröning erejének titkát megérteni. Furcsa módon a magyarázat legkézenfekvőbb forrásaként csak a legritkább esetben használták Gröning szavait. Beszédeit, beszélgetéseit a legfelületesebb módon, csak mint a gyógyulások egyik kísérő elemét kezelték, amelyek éppen úgy akár elhagyhatók is lehetnének, és nem értették meg eléggé, hogy ezek jelentik az egyetlen kulcsot annak értelmezéséhez, amit mi csodálkozva, megmagyarázhatatlan jelenségként élünk meg közelségében. Néhány beteg, aki Gröning meglátogatásakor a gyógyító erőt bizonyosan felvette, mégsem gyógyult meg – szilárd meggyőződésem szerint csakis azért nem, mert nem fordított rá elég figyelmet, hogy a gyógyító szavakat elfogadja és lelkiismerettel megszívlelje. A szavak mindegyike olyan súlyú, hogy azt komolyan mérlegelnünk kell, és mélyen át kell gondolnunk. Gröning gyógyításainál ez annyira meghatározó hatású és lényeges, hogy elmondhatjuk: aki a beszédet nem akarja hallani, az a gyógyulást se keresse, mert e szavak adják az irányító, vezérlő erőt a gyógyuláshoz. – „Tudatom Önökkel ...” – Amikor Gröning ezekkel a szavakkal indítja

közlését, akkor ez nem szokásos általános szófordulat, hanem azt jelenti: megajándékozza hallgatóit, hogy immár tudjanak valamit arról az erőről, amelynek létezését eddig talán csak feltételezték, csak sejtették.

Hallgassuk meg egyik beszédét (Traberhof 1949. augusztus 27.) arról, hogy ő maga miként is vélekedik gyógyításairól:

„Ki fogadja el, és kinek van joga a gyógyuláshoz? Joga csak annak van, aki az isteni hitet magában hordozza, és e szerint is él. Vannak továbbá emberek, akik hitüket már évek óta elvesztették, évek óta félretették, sőt azt bemocskolták. Tudtukra adom, hogy önök mindannyian, akik itt és mindenütt ezen a nagy és isteni világon élnek, Isten gyermekei. Az egyedüli orvos, minden ember orvosa a mi Úristenünk, és az is marad. Csak Ő tud segíteni. De csak annak az embernek segít, aki megtalálta a hozzá vezető utat, vagy pedig, ahogy mondtam, kész arra az útra térni, hogy elfogadja a hitet, és abban éljen. Nem kell hinniük a kis Gröningben, de bizalommal kell lenniük irántam, és köszönetet kell mondaniuk az Úristennek nagy tetteért, az Ő nagy hatalmáért és nagyszerűségéért. Nem én akarom a köszönetet. Nem. Azt én nem is érdemeltem ki. Ugyanúgy a kötelességemet teszem, mint önök a maguk hivatásában... Az embertől magától függ, hogyan nyílt meg a a gyógyulás előtt. Ez azt jelenti, hogy tisztának kell lennie. Tudnia kell, hogy nem istenkáromló. Tudnia kell, hogy elkötelezte magát, hogy eligérkezett életével Úristennek. Akkor tiszta.“

Privát beszélgetéseknél is gyakran hallottam Gröningtől a döntő megállapítást, hogy felelősséggel tartozik Istennek és a „tiszta isteni erő általi gyógyulást“ csak azoknál a szenvedőknél hajthatja végre, akik legalább jó akarattal vannak, hogy az isteni törvény szerint éljenek, és azokat a gyógyulás lehetőségéből kizárni, akik nem készek a gonosztól megválni. „Tömeges gyógyulást is tudnék véghezvinni“ – mondta – „ha azt mondanám, hogy egy város vagy egy ország minden betege legyen egészséges! De nem veszítenénk ezáltal többet,

„Felszólítom önöket a nagy visszafordulásra“

mint amennyit nyernének? Készek lennének a betegek közül a rosszak a megtérésre? Nem élnének vissza a visszakapott egészségükkel? Nem! Először az embernek éreznie kell magában a megtérést, először késznek kell lennie arra, hogy az ördögöt kivesse magából, és megtalálja Istenhez az utat. Csak akkor érdemli meg, hogy meggyógyuljon.’

Gröning ellenlábasai ezt a beállítást élesen támadták, és annak a veszélyét vezették le belőle, hogy minden beteg, akit Gröning nem gyógyít, mostantól úgy érezheti magát, mint akit Isten eltaszított és ezzel a lelki teherrel talán még jobban szenved majd, mint eddig. Gröning szavainak ezt az értelmezését határozottan visszautasította, és azt szándékosan rosszindulatúnak tartotta. Aki megszokta, hogy a szavakat pontosan átgondolja, az Gröning szavaiból semmi mást tud kivenni, mint azt, hogy ő a rosszindulatúakat, az istentagadókat a gyógyulás elfogadásából kizárja. Ez persze nem jelenti azt, hogy fordítva, a többiek valóban mind meggyógyulhatnak. Ez csak azt jelenti, hogy a gyógyulást kérhetik. Hogy azután náluk ez minden egyes esetben valóban bekövetkezik-e, az még egy egész sor egyéb, a betegek megítélésén kívüli feltételtől függ – kérdések, amelyekről Gröning még bensőséges beszélgetések alkalmával sem szívesen nyilatkozik.

Az emberiség válságáról, amit napjainkban megélünk, Gröning ezt mondta: (Traberhof, 1949. augusztus 31. este-felé):

„Az ember évszázadokkal ezelőtt letért a természet útjáról, az Úristenünkben való hitről. Mindenki azt gondolta, hogy egyedül is helyt tud állni a világban. „Most élünk ezen a földön, most berendezkedünk itt úgy, ahogyan mi akarunk, és tudjuk jól, hogyan fogjuk ezt csinálni”, gondolták. De most tudatom önökkel, hogy senki sem kap segítséget Istenünk nélkül. És aki azt hiszi, hogy ki tudja vonni magát a természet rendje alól, melyet az Úristen ilyen szépre teremtett számunkra, az emberiség számára, az mehet arra, amerre akar. Azt gondolták, hogy egyiket a másiktól el lehet választani úgy, hogy hátat fordít a természetnek, és felhág a kultúra lépcsőjére. Itt van a hiba, itt van minden, ami az embereknek hiányzik: a természet. Vissza a természethez! Vissza Úristenünkhöz, vissza az emberi jószágban való hithez!

Eddig gyűlölet volt és irigység, nem csak a németek között, hanem a világ minden népénél. Ennek is meg kell egyszer

szűnnie. Vége ennek csak akkor lesz, ha mindenki megtalálja az utat vissza, a hithez. Akkor nem lesz közöttünk, a világ népei között gyűlölködés. És így béke lesz az egész világon.’

Arról, hogy mit vár azoktól, akik a gyógyulást meg akarják tapasztalni, a következőket írta (Traberhof, 1949. augusztus 27. este):

„Emberként kell viselkedniük embertársaikkal szemben. Szeresd a hozzád közelállót, mint önmagad! Nem szabad gyűlölködőnek, hamisnak lenni, rosszat tenni. Jónak kell lenniük, jóknak egymáshoz. Tudniuk kell, hogy összetartoznak, akár szegények, akár gazdagok. Soha ne irigykedjünk! Az egyiknek van, a másiknak nincs. A legjobb és legtöbb nem a gazdagság, mint ahogy hiszik, nem a pénz, hanem az egészség. Az egészség minden, több mint a pénz. Éppen ezért senkinek nincs joga arról az emberről, akinek valamivel több pénze van azt állítani, hogy ő gazdagabb.’

Gröning katolikus. Amikor ő a gyógyulni vágyóktól istenhitet vár el, akkor nem csupán a saját vallására gondol. Sokszor hangsúlyozta: semmi különbséget nem jelent az, hogy az ember milyen úton keresi Istent, „mert minden ember Isten gyermeke.’ De mindig is követelte Isten keresésének a feltétlen őszinteségét és a lelkiismeretességét; a vallásosság minden felszínessége ellenére volt. Ezért inti így beszédében a betegeket (Rosenheim, 1949. október 17.):

„Csak bizalommal kell lenni irántam, nemcsak a szemembe, hanem mindenhol, mindegy, hogy hol van az ember. Ugyanakkor ebben a legnehezebb az, hogy az ember az isteni hitnek engedelmeskedjen, és e szerint éljen is. Ez ne csak úgy legyen, ahogy az emberek eddig elképzelték, hogy egyszer egy héten, vasárnap elmennek a templomba, és ott imádkoznak, és ezzel egy hétre eleget tettek a kötelességnek, és utána azt tehetik, amihez éppen kedvük van. Ez nem helyes. Ha én azt mondom, hiszek Istenben, akkor ennek megfelelő embernek kell lennem, példát kell mutatnom és bizonyítanom azt, hogy jó ember vagyok.’ Közben egy gyógyulást kereső

köszönetet mond iménti gyógyulásáért. Gröning így folytatja: „A köszönet nem engem illet. A köszönet Istenünké. Neki köszönjék meg egész életüket! Bizonyítsák be, hogy valóban istenhívő emberek! Menjenek el Isten házába és imádkozzanak áhítattal! Nem úgy mint eddig, mint ahogy egyesek, vagy talán nagyon is sokan, akik csak azért mentek el, hogy láthassák, milyen ruhát vett fel az egyik vagy másik ember, hogy róla pletykálhassanak és még sok mocskos dologról beszéljenek, amit saját fülemmel hallottam, vagy szememmel láttam. Így nem lenne szabad viselkedni. Ha templomba megyünk, akkor áhítattal kell megköszönnünk Istennek mindazt a jót, amit értünk, emberekért tett.”

Gröning e szavaival elutasítja, hogy bármiféle szektaalapítási szándéka lenne. (...) Az embereket a hitük szerinti templomokba küldi. Az embereket istenhitük elmélyítésére ösztönzi. (...) Így beszédei során újra és újra tapasztalni lehetett, hogy a hallgatóság nem valamiféle új, vagy megváltoztatott hitben, hanem mindig a saját hitében erősítve érezte magát, hogy a gyógyulásokban hitük látható megerősítésére találtak, hogy a gyógyulásukért mindig saját egyházuk imáival mondtak hálát, anélkül, hogy ezt bárki sértőnek érezte volna.“

12. A nagy megtérés

Trampler így folytatja:

„Mindannyiukat jónak és hívőnek szeretném tudni – mondja Bruno Gröning gyakran a hallgatóságnak. Mindig figyelmezteti a gyógyultakat a gonosz hatalmára, éberségre inti őket, hogy azt ne csak visszataszító voltáról, hanem sokkal inkább csábításáról is felismerjék, akárhogy is álcázná magát. Egy alkalommal azt felelete egy kérdésemre: „Ma nyilván az a helyzet, hogy az emberek kilencven százaléka valamiképpen foglya a gonoszságnak. Ki kell őket rántanom a gonosz karmaiból, hogy végül kilencven százalékuk a jóhoz tartozzon.” A gonosznak mint ellenségnek, és a jónak, mint

mértéknek elfogadását örök érvényűnek tartja. Mindig lesznek emberek, akik olyan egyértelműen elkötelezték magukat a gonosznak, hogy annak karmaiból már nem szabadulhatnak ki. Gröning ezzel szemben vallja, hogy azon emberek túlnyomó többsége, akik rossz tetteket követtek és követnek el, áldozatai környezetük ellenséges befolyásának és egyéni gyengeségüknek, de a jó utáni vágyat valamilyen formában a szívükben hordozzák. Rajtuk különösen segíteni akar. (...)

Egy ilyen beszélgetés alkalmával jó- és rosszról, szóba hoztam a szabad akarat kérdését. Gröning különösen precíz határozottsággal elhatárolta magát a szabad akarat korlátozásától. 'Én segíthetek valakinek, hogy megtalálja az utat a jóhoz, de sem a döntés jogát nem vehetem át tőle, és a jóra sem kényszeríthetem. Mindenkinek meg kell találnia a saját útját.' Éppen ezek alapján ő az emberi szabadság sértetlensége miatt a 'szuggesztiót és hipnózist mint valami ördögöt' elutasítja. (...)

Az, amit a Traberhof előtt Gröningre várakozó 'gyógyíthatatlan' betegségektől sújtott szegények legszegényebbjei mondtak, megmutatta, hogy éppen ők milyen megható ragaszkodással és hűséggel viseltettek iránta. A tulajdonképeni gyógykezeléstől eltekintve is boldognak és védettnek érezték magukat, amiért végre jóindulatú segítőkészséggel találkoztak, a rászorultság mindenféle előzetes bizonyítása, igazolások, kérdőívek kitöltögetése nélkül. Mindenekelőtt azok a megalázott szegények – akik gyógyulásukhoz képtelenek voltak a pénzt megkeresni – ám azt sem tanulták meg, hogyan kérhetnék ezt másoktól, végtelen hálát éreztek annak az emberi nagysága iránt, aki rajtuk önzetlenül segít, anélkül, hogy akár csak a nevüket is megkérdezné.

Aki Gröninget közelebbről még nem ismeri, általában elsőként azt kérdezi meg tőle: 'Milyen betegségeket tud gyógyítani?' Mire Gröning: 'Általában mindegyiket, de nem minden emberen tud segíteni. Néhány különösen súlyos betegség esetén csak a gyógyítás közben látom meg, milyen

stádiumában van a betegség. Vannak betegségek, amelyek szinte pillanatokon belül ‚megoldhatók‘. Másoknak ugyanakkor hosszabb gyógyulási időre kell felkészülnie. Életre kell keltenem azt – magyarázza – ‚ami már hosszabb ideje élettelen volt. Nem érzékelhető mindjárt az elején, hogy az élet újra megindult. Van, akinek sokáig várnia kell, majd egyszer csak hirtelen megtörténik, feltéve, hogy eközben az illetőt a kételkedés rossz szelleme, vagy a kishitűség meg nem érinti.‘ A várakozásra kényszerülő gyógyulni vágyóknak szívesen mondja: ‚fordítva is megéri a dolog‘. A gyógyítás során mindig előkerül ez a mondat. Világossá kell tenni azok számára, akiknek ezt címezi, hogy megtörtént a fordulat és hogy immár rajta áll, hogyan fogja ezt a maga javára fordítani. Egy beszédét egyszer így zárta: ‚Amiért eljöttetek, megkapták. Most már önöktől függ, hogyan őrzik meg.‘

A gyógyulás megőrzése a gyógyultaktól kétségtelenül nagy türelmet és hitet kíván. Ezen a kritikus ponton dől el a viszszaikapott egészség tartóssága (...)

A Regelungfájdalmak is épp elég gyakran megtévesztik a segítségre várókat. Ennek a fájdalomnak lennie kell, mondja Gröning. Egyesek gyakran attól rémülnek meg, amikor a Regelungfájdalom beáll, hogy visszaestek a betegségbe. ‚Még rosszabb lett, menjünk hát orvoshoz.‘ Gröning: ‚Ezért felhívom a figyelmüket, hogy ha a Regelungot kísérő fájdalom beáll, azt tűrjék el. Semmi rossz nem történik, csak annyi, hogy meggyógyul az ember.‘ (...)

A szükséges bizalomhoz tartozik az is, hogy a gyógyulni vágyók Gröningnek nyugodtan elhíphetik: a gyógyító erő, ha azt csak egyszer is megkapták, már magától továbbra is hat az emberben, és ahogy Gröning mondja, a betegekben állandóan jelen van, és segít még akkor is, ha térben nagy távolság van közöttük. ‚Akinek megvan a bizalma, az most menjen haza, akinek nincs, az maradjon‘, kellett sokszor elismételnie a gyógyulást keresőknek, amikor újra és újra úgy képzeltek, többet kaphatnak ha mindenféle követik őt utazásai során és

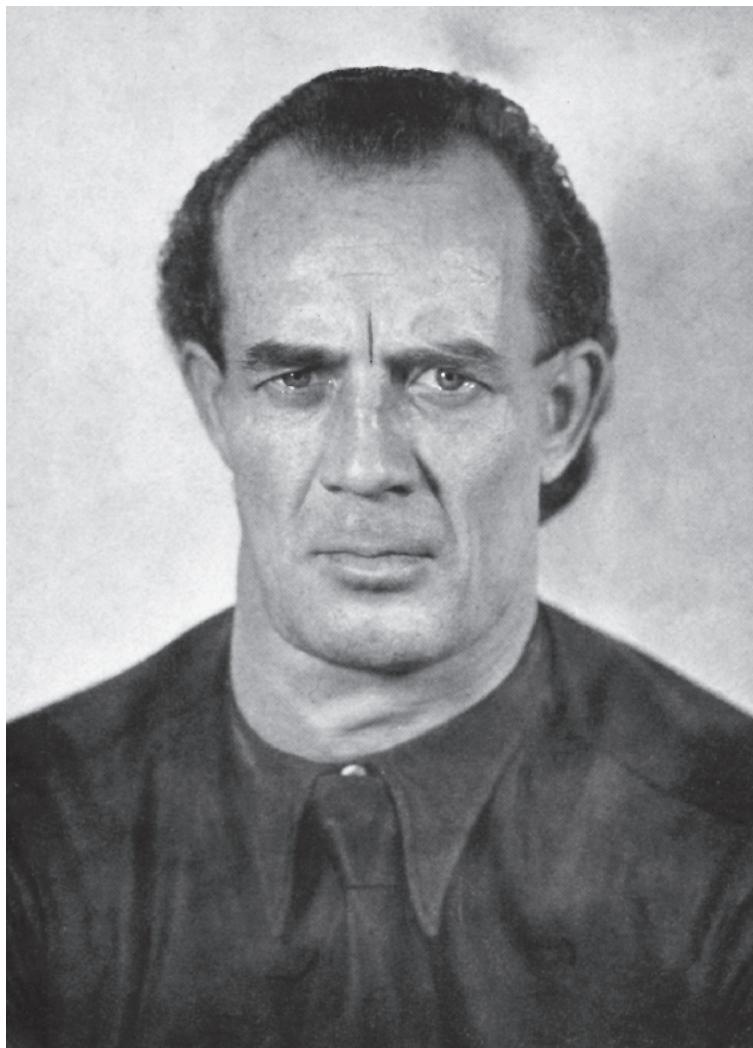
kívánságaikkal szorongatják. Nyomulásukkal és nyugtalan-
ságukkal valójában zavarják saját gyógyulásukat és csupán
annyit érnek el vele – még ha Gröninget naponta látják is,
– hogy gyógyulásuk sokkal gyengébb lesz annál a másiké-
nél, aki szerényen és hittel, talán a mankójára támaszkodva,
csendben megtér. A magunkba szállás az, ami a célhoz vezet!
Az alázatos, a bizakodó hívőknek Isten mindent megad – így
intette Gröning egyszer a gyógyulást keresőket útravalóul,
és határozottan elfordult azoktól, akik követelték az ő segítő
erejét, mint az egészségügyi biztosítottak, akik díjfizetés
ellenében teljesítményt várnak el, vagy előírásokat akarnak
szabni neki, hogy küldetését miként teljesítse (természetesen
először nekik!). (...)

Aki képes és érett a koncentrációra, a ,befelé fordulásához‘,
nem fog Gröning személyes jelenlététől függeni, mert min-
den megszólított tárgy, sőt gyakran a gondolatok hídján
át érzi az ő metafizikai jelenlétét. A gyógyító golyó (vagy
más megszólított tárgy) Gröning saját szavai szerint egyrészt
ténylegesen megteremti az ő állandó jelenlétét, másrészt a
kapcsolatot a menyei sugárzással. A gyógyuláshoz nyilván
mindkettő elengedhetetlen. (...) Gröning: ,Ha megérintet-
tem egy golyót – világunk egy kicsinyített mását – átviszem
rá a Földünket körülölelő összes sugárzást, és az embereket
ismét soha meg nem szűnő kapcsolatba hozom a menyei
sugárzással. Attól a perctől kezdve, amikor valaki ezt a
gömböt a kezébe veszi, megtapasztalhatja a teljes megújuló
szabályozást. Az emberi idegrendszer minden ingerközpontja
megszólíttatik, úgyhogy a vérkeringés is ismét megindul. A
szervek, a végtagok minden betegsége meggyógyul azáltal,
hogy a gyógyító áramok elárasztják őket, még olyan súlyos
betegségek esetében is, mint amilyen a TBC, a csonttrák, sőt
még a gerinc- és csontelváltozások, és a kezdeti stádiumban
lévő rák. Nincs olyan betegség, ami ellen a golyóval ne
lehetne felvenni a küzdelmet. Nyilván – felel Gröning egy
közbevetésemre – ,vannak emberek, akik jók és hívők, és

lataiban, akárcsak a nemzetekében, ismét a nagy kultúrák vallásainak törvényei érvényesülnek. (...)

[Gröning kijelentése egészen addig megy], hogy az emberek még az ő élete alatt megtanulhatják az általa közvetített erővel való öngyógyítást. A jelenkor és az öngyógyítás jövője között azonban egyvalaminek még lennie kell: a nagy megtérésnek! Hogy ennek a váltásnak miből is kell állnia, hová kell minket elvezetnie, azt leginkább arról ismerhetjük fel, ha megvizsgáljuk, hová vezetett el minket az a téves út, amit egyjő ideje követtünk.

Hogy egy ember az ismeretlen végtelenből merít gyógyító áramlást, hogy az életnek ezt az erejét érintése által akármilyen tárgyra át tudja vinni és hogy ő ezzel a hatalmával semmi mást nem akar azon kívül, hogy az emberiséget eltérítse a materializmus öngyilkos örületétől és felismertesse velük a felettük uralkodó erőt, az jelzés lehet az előttünk álló igazi változásra. Mert az atom-hatalmak és dolgozóik sokasága és tudósaik sem képesek a gyógyulásra várók számára a jónak azt az erejét előteremteni, ami a Gröning keze által megérintett egyetlen golyóból a hívókhöz árad.“

„Emberek mindent elkövettek, hogy nevemmel és személyemmel üzle-
tet csináljanak (...)

Tudatom önökkel, hogy akkor elbuknak!“

III. RÉSZ: ELLENÁLLÁS ÉS ELLENERŐK

Attól a naptól kezdődően, amikor Bruno Gröninget a világ nyilvánossága elé cibálták, ebben a Danzigból származó kis emberben sokan fantasztikus üzletet szimatoltak. Abban reménykedtek, hogy általa híressé és gazdaggá válnak. Itt volt egy ember, aki eddig még soha nem látott dolgokat vitt végbe. Ugyanakkor ott voltak a segítséget keresők ezrei, százezrei, akik ettől az embertől segítséget és gyógyulást vártak. Ha valakinek sikerül a két oldal közé ékelődnie, és a segítségre várókat Gröninghez kiközvetítenie – természetesen megfelelő fizetség ellenében - akkor annak az embernek többé már nem lesz anyagi gondja.

Mindig akadtak emberek, akiket Bruno Gröning úgy vonzott magához, akár a lámpa a lepkéket, akik állítólagos segítő készségükkel tülekedtek körülötte, segítséget ígértek neki, de csak saját előnyükre, saját hasznukra gondoltak.

Bruno Gröning 1952-ben önéletrajzában így írt:

„A siker nyomában két negatív jelenség mutatkozott:

1. Az orvostársadalom és az egészségügyi hatóságok, amelyek tevékenységemet megtiltották, mivel nincs orvosi képesítem, és
2. az úgynevezett menedzserek, titkárok, „segítők” és egyéb kétséges alakok.“

Az első csoportra a könyv negyedik részében még visszatérünk. A következőkben a második csoport képviselőivel és dolgaikkal foglalkozunk. De először magáról, Gröningről beszéljünk. Neki is felróták, hogy mások nyomorúságán akarna meggazdagodni.

1. „Az egészséget nem lehet megvásárolni“

A csúcson – amikor az egész világ tudott már működéséről, Bruno Gröning előtt két út állt nyitva: az egyik, amely a világ leggazdagabb emberévé tette volna, és dicsőséget és elismerést hozott volna, és a másik, ami őt az alázat és áldozatok köves, tövises ösvényére vezette.

1950-ben a *Die Umkehr* (A fordulat) című folyóirat első kiadásában többek között a következők állnak:

„Gröning könnyen a világ leggazdagabb emberévé válhatna, ha az egészséget meg lehetne vásárolni tőle. Valószínűleg nem is vennék tőle rossz néven, mivel ez jellemző lenne a mai idők szellemére. Azzal, hogy nem kér pénzt, de ezért belső megtérést, igazi életfordulatot vár el a betegektől, akik hozzá jönnek, szétrombolja a mértékeket, melyekkel kortársai mérik egymást, és gyanússá válik mindazok számára, akik nem tudják felfogni, hogy létezhet a huszadik században valaki, akit a pénz egyáltalán nem érdekel.“

Maga Bruno Gröning erről egyszer ezt mondta:

„A gyógyulást én nem viszem vásárra. A szegények és gazdagok alapján véve egyformán szegények. Mit gondolnak, mi mindent ajánlottak már nekem? Luxusautót, amennyit csak akarnék, villákat, lovagi palotákat, kastélyokat, pénzt, aranyat, mindent a lábam elé helyeztek.“

Bruno Gröning törekvése az volt, hogy segítsen és gyógyítson, és az embereket Istenhez visszavezesse. Maga mondta:

„Szeretném mindüket jónak és hívőnek tudni. Akarom, hogy az igazi isteni ösztönt, amit elvesztettek, ismét megtalálják. Ennek elérése az én feladatom.“

Pénzkeresésre elég ajánlatot kapott. A *Die Wochenpost* cikke 1950. május 4-én pl. ezzel a címmel jelent meg: „Gröning új fényben! A dollárok csábították ... Gröning nem állt kötélnek!“

„A csendet hirtelen motorzaj törte meg. Egy koci állt meg a bejárat előtt. Hangok hallatszanak, Gröninget keresik. Egy férfi jelenik meg az ajtóban, és közli, hogy egy amerikai érke-

zett és valaki a filmesektől, akik valami fontosat szeretnének vele megbeszélni. Egy amerikai újságíróról, egy hírügynökség képviselőjéről és egy vezető német filmtársaság képviselőjéről van szó, akik Bruno Gröninget egy amerikai turnéra akarják meghívni. Gröning figyelmesen hallgatja őket és rögtön hajlandónak mutatkozik a tárgyalásra ez ügyben. 'Vendéglátogatásról van szó, Gröning úr!' mondja előljáróban az amerikai újságíró, és megpróbálja a herfordi csodadoktornak előterjeszteni a már kidolgozott tervet. Gröningnek néhány hétre Amerikába kellene utaznia, és ott jómódú betegeket gyógyítani. A bevételeket aztán a németországban tervezett szanatóriumok felépítésére fordítanák.

Mivel az egészet propaganda szempontjából is elő kell készíteni, ezért Gröningnek nem repülővel, hanem hajóval kellene utaznia. Az amerikai rövid ideig habozott, majd hozzátette: már gondoskodott arról, hogy a hajón beteg utasok is legyenek, akiket Gröningnek be tudnának mutatni, és akiket gyógyítani lehetne.

'Bombasiker lesz' - mondja a filmproducer Gröningnek. - 'Önök fogalma sincsen arról, milyen fogadtatásban részesülne New Yorkba érkezésekor: Természetesen el kellene köteleznie magát arra, hogy a kitűzött időpontokat betartja, hogy telt házat már ma lehessen garantálni. Természetesen köteleznie kellene magát a körút zökkenőmentes lebonyolítása érdekében a határidők pontos betartására!'

'A tömeges gyógyuláshoz ott különböző termek állnak rendelkezésre', hangsúlyozza az amerikai, 'így pl. New Yorkban a Madison Square Garden, ahol több mint 20 000 ember fér el. Már ma garantálható a telt ház. Természetesen ez a nézőknek belekerülne valamibe.'

'Úgy gondolom 5-30 dollárt lehetne kérni' – egészítette ki a filmes és folytatta: – 'Látogatást lehetne szervezni a kvékereknél és más segélyszervezeteknél. Magától értetődő lenne, hogy itt a gyógyulások ingyenesek lennének, Gröning úr. Ugyanakor létrehozhatnánk az Államokban egy érdekközösséget. Mi gondos-

kodnánk arról, hogy Önt az otttartózkodása alatt ne zavarják, nehogy rosszszemű üzletelőkkel kerüljön kapcsolatba!“

Ilyen és ehhez hasonló ajánlatokat kapott Bruno Gröning egész életében. Egy előadásában pl. ezt mondta el:

„Ebben a baráti körben (Franciaországban) volt (...) egy fiatal nő. És én azt mondtam: ‚Önnek van egy kívánsága.‘ Véletlenül tudott németül. Több nyelven beszélt. ‚van egy kívánsága, és az most teljesült. Nem kell ezt elhinnie, csak egy kötelessége van, hogy erről meggyőződjön. Köszönöm egész szívemből, hogy édesanyja helyett is hitet tett, és az volt szíve egyetlen kívánsága, hogy édesanyja ismét egészséges legyen. Nos, erről mindjárt meg is győződhet.‘ A nő csodálkozott, felugrott és azt mondta: ‚Igen, ez így van, kedves Gröning úr!‘ Én azt mondtam: ‚Véletlenül‘.

Erről ő valóban meggyőződött, rögtön telefonált Amerikába, és megbizonyosodott róla. Azt hiszem, több mint egy órán át beszélt. Nem is arról van szó, milyen hosszan; csak többet már nem is tudott volna mit mondani. Utána megkeresett, mert tájékoztatni akart. De csak három nap múlva egészen véletlenül, az utcán találkoztunk.

És ez a nő nekem mindenét, amije volt, felkínálta. Nem milliókat, hanem dollármilliárdokat - nagy ingatlanokat - mindent. El is fogadtam volna mindezt, és mondtam is neki. Egy feltétellel: ha ez mind nem az enyém lesz, hanem az egészset a szegények között a legszegényebbeknek, a betegeknek adhatom. Igent mondott, de akkor neki is van egy feltétele. Mire én: ‚A feltételébe én nem megyek bele‘ – mert ő a pénzért engem akart cserébe.(...)

De látja, én nem hagyom magam elcsábítani. Itt sem. Igen, ő is egy csinos – hát amit csinos alatt ért – egy csinos nő. De ez nem csábít engem, nem vezet félre. Mert ezzel valóban – ezt jól értette – eladtam volna magam és – ezt elfelejtette mondani – Önt is. Köszönöm, hogy ezt felismerte. Én pedig örülök, és boldog vagyok, hogy nem tettem.“

Ez ellentmondott volna legbelső meggyőződésének. Egy másik alkalommal ezt mondta:

„Tudattam az emberekkel, hogy életemet e Föld embereinek ajándékozom, hogy azt teljesen és egészen rendelkezésükre bocsátom.“

Egyszer még azt is mondta:

„Élek, hogy az emberiség tovább élhessen.“

Hogy a küldetését teljesíthesse, hogy a Földön mindenkinek megmutathassa az utat az egészséghez, megnyithassa azt a szerencséhez és belátáshoz, segítőkre volt szüksége. Ezt sokan felajánlották neki. De vajon mit tettek?

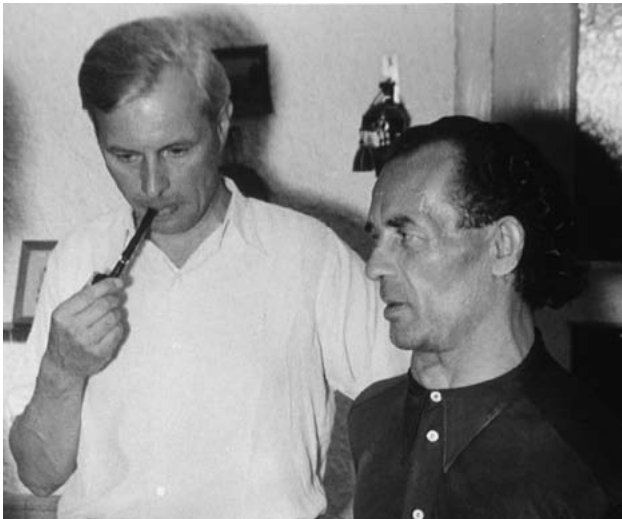
2. A „Gröning-életrajzíró“ Egon Arthur Schmidt

Amint Bruno Gröning tevékenysége Herfordban nyilvános lett, nem csak megszámlálhatatlanul sok beteg tolongott körülötte, hanem üzleti szellemű segítők is. A *Das Neue Blatt*-nak adott interjúban erről Bruno Gröning az alábbiakat mondta:

„Ismerik a híreket, amelyek akkoriban egész Európát, sőt az egész világot felrázták. Elkezdődött a zűrzavar. Engem túlhajtottak. Emberek nyüzsögtek körülöttem, akik többet követeltek, mint amennyit tenni tudtam, és kihasználtak. Sem hozzájuk, sem a helyzethez nem voltam érett. Többször kértem különböző hatóságoktól, hivatalos helyektől és közéleti személyektől segítséget, de a válasz és a valóságos segítség nem volt elegendő ahhoz, hogy a dolgok alakulását szabályozott mederbe tereljék.“

A Bruno Gröning körül tolongó férfiak egyike volt Egon Arthur Schmidt, heidelbergi újságíró. Ő szervezte a dolgokat a herfordi Wilhelm-tér körül, ugyanakkor kétkulacsos propagandamunkát is végzett Bruno Gröning mellett és ellen.

1950-ben Bruno Gröning az alábbiakban írta le akkori elvárásait és a herfordi állapotokat:

Egon Artur Schmidt

„Idővel természetesen hihetetlen mennyiségű posta érkezett a sajtó, az orvosok, de mindenekelőtt a betegek részéről, amit én magam természetesen nem tudtam elintézni. A Hülsmann házaspár csakúgy mint a csatlakozott Egon Artur Schmidt úr késznek mutatkoztak rendet teremteni, azaz tőlem a posta, a betegek elosztása stb. feladatokat átvenni. Terveztük, hogy körülöttem egy úgy nevezett védőgyűrűt hoznának létre.

Mivel Hülsmann úr volt a vendéglátóm, aki egész lakását oly nagyvonalúan rendelkezésemre bocsátotta, helyesnek tartottam megbízni benne, és megbízta a gyűrű kialakításával és a szükséges előmunkálatok végzésével. Megfelelő felhatalmazást adtam Hülsmann úrnak, majd a Hülsmann házaspár és Schmidt úr jelenlétében az alábbiakról rendelkeztem:

Meg kell találni a módját a beérkező posta kezelésének, különösen gyógyulni vágyók leveleibe gyakran mellékelt pénzküldeményeket jegyezni kell. Leveleket sohasem szabad egy személynek egyedül felnyitnia, hanem a feljegyzés veze-

tése érdekében mindig tanú előtt. A tanú különösen azokban a gyanús esetekben fontos, amikor a levelekben említést tettek pénzről, de azt nem helyezték a borítékba. Csalóktól tartottam, akik később, a meg nem küldött pénzeket visszakövetelnék.

A beküldött pénzeket az alábbiakra kell felhasználni:

- ügyviteli költségek,
- A gyógyulást keresők utazásainak támogatása, ha a költségeket nem tudják megfizetni.

A megmaradó összegből egy szociális mű állna össze, amint azt a herfordi főintendáns pappal, Kunst úrral átbeszéltem.

Egymás után szanatóriumokat kellene létesíteni, ahová a betegek térítési költségek nélkül eljöhetnének hozzám, hogy alapos kezelésben részesüljenek. Ezen kívül különösen a szegényeknek egyszeri vagy többszöri támogatást kellene juttatni.

Ha még ezen felül is lenne maradék pénz, azt a háborúban lerombolt templomok - teljesen mindegy, hogy melyik felekezethez tartoznak – felépítésére kellene fordítani és amennyiben lehetséges, még olyan lakó telepek építését tervezném, ahol mindazok, akik a háborúban hazájuk mellett mindenüket elvesztették, ismét otthonhoz juthatnának.“

Amikor 1949-ben Bruno Gröning Herfordot elhagyta, Schmidt végleg a kezébe vette ott a gyeplőt. Bruno Gröning ezt írta életrajzában:

„Ebben az időben, amikor már nem tartózkodtam Herfordban, Egon Arthur Schmidt úr maradt egyedül (...) ott, akit megbíztam, hogy intézzen minden formalitást annak rendje-módja szerint, ami szükséges az ő maga és Hülsmann úr által létrehozandó ‚Bruno Gröning Barátainak Köre‘ alapításához, hogy az egyesület semmilyen oldalról se legyen megtámadható.

A ‚Bruno Gröning Barátainak Köre‘ egyesülethez naponta 6-7000 levél érkezett. (...)

Ez a ‚Barátok Köre‘ egyesület ugyan életre kelt, a tőle elvárt feladatot azonban sohasem látta el úgy, ahogy én azt megfelelőnek tartottam volna. Megállapítottam, hogy a levelekben küldött összegekből, ami egymilliónál is több levél esetén többszázezer márkát kellett hogy kitegyen, már nem maradt semmi. (...)

A helyzet azért alakulhatott így, mert Egon Arthur Schmidt ígéretét, az általam kiadott utasításoknak megfelelően minden szabályosan intézni, nem tartotta. Tanúk szerint mindent olyan jól tudott igazgatni, hogy a betegektől befolyó összegektől ‚felgyógyult‘. Hogy mentesse magát minden felelősség alól, a ‚Bruno Gröning Barátainak Köre‘ egyesület elnökségét átadta egy bizonyos Berndt professzornak, akire a számos rendőrségi kihallgatás alkalmával minden hibát áthárított (vannak bizonyítékaim). Mint hétpróbás újságíró, Schmidt értett hozzá, hogy cikkeit pro-és kontra úgy jelentesse meg, hogy még ebből is pénze legyen, engem pedig a cikksorozattal rossz fényben tüntessen fel, mint a leggyalázatosabb, lepiszkosabb emberek egyikét, úgyhogy a nagy összevisszaságban a hatóságokat magukat is megkeverte, hogy nekem később azt bizonyíthassa: ő az ártatlan angyal és nem tudta, hogy a sajtó a cikkekéből mit hoz ki. A neki adott szemrehányásaim a levegőbe mentek.“

1950-ben Gröning így írt Schmidtről:

„Schmidt minden esetben a legnagyobb ravaszággal járt el, hogy ténykedését Hülsmann úr elől is elfedje és a dolgokat úgy csűrte-csavarta, hogy Hülsmann mindig újra és újra hagyta magát meggyőzni Schmidt becsületességéről.

Én magam Schmidtet szigorúan utasítottam, hogy tudomásom és akaratom nélkül semmit se tegyen. Fenntartottam magamnak a tájékoztató kiadványok, alapmunkák, kartonok felülvizsgálatát és a magam biztonsága érdekében aláírást. Schmidt úr minden javaslatommal egyetértett, de mégis minden másképpen alakult.(...)

A rendőrségi jelentés alapján, amint az később tudomásomra jutott, Schmidt, Németország több városában irodákat rendezett be, hogy tagokat gyűjtsön. A rendőrség közleménye szerint a nevemmel fémjelzett reklámok után nagy pénzeket kapott amit saját belátása szerint használt fel. (...)

Én magam az eddig gyűjtött összegekből egy fillért sem kaptam. Legfőbb célom volt eddig is, és ma is, egy gyógyintézet létrehozása, ahol ténykedésemet rendezett körülmények között végezhetném.“

Bruno Gröning még 1949-ben szakított Schmidttel, az újságíró 1952-ben mégis újra közelébe férközött. 1956-ban Bruno Gröning erről így ír:

„1952-ben ismét találkoztam Herfordban E. A. Schmidttel, méghozzá azért, mert levelezésével mindent megtett annak érdekében, hogy előmozdítsion egy találkozást velem. E.A. Schmidt folyamatosan azt kérte tőlem, hogy minden rosszat, amit eddig tett, jóvátehessem, és mostantól fogva mindenben korrekt viselkedést ígért. Szilárd ígérete ellenére jómagam továbbra is bizalmatlan voltam irányába, mégis akartam adni neki esélyt arra, hogy a többé vagy kevésbé egyedüli bűnös rehabilitálhassa magát. Ő maga volt, aki engem kérve felajánlotta, hogy a *Bruno Gröning csodagyógyításai* című könyvet, amelyet már megírt, a benne lévő a valóságnak megfelelő leírásokkal, amelyek – ahogy mondta – visszavonhatatlanok, nyilvánosságra hozhassa, hogy ezzel is kifejezze, amit rólam tart (...). Schmidt szándékát nem adta fel, sőt egyenesen csüngött rajtam, és újra és újra biztosított arról, mindent feltesz rá, hogy úgy szervezzük meg a munkám,„ ahogy azt kezdetben elgondoltuk és terveztük, és szóban meg írásban új javaslatokkal hozakodott elő. Így újra meg újra találkoztam vele, és mégiscsak elfogadtam ajánlatát. De hamarosan, ahogy azt bizonyítani is tudtam – annak ellenére, hogy felém a jó arcát mutatta – ismét becsempészett az újságokba rólam néhány mocskos cikket. Miután emiatt súlyos szemrehányásokat tettem neki, megint azzal

kért bocsánatot, hogy nem tudta, hogy az újságok a dolgokat így állítják majd be. Véleményem szerint, és ahogy azt sok esetben meg is állapíthattam, minden, a korábbi (herfordi) időkben keletkezett félrevezetésért is egyedül csakis E. A. Schmidt felelős, mert egyedül ő volt a bűnös.

Amikor ismét a legsúlyosabb szemrehányások kíséretében világossá tettem előtte, hogy ilyen alapon a továbbiakban nem tudok vele együtt dolgozni, végre visszavonult, Majd miután a Gröning Szövetség* teljes vezetősége, amelynek ügyvezető tisztségét magához akarta ragadni, leszavazta, megmutatta az igazi arcát. Most pereket indít ellenem kitalált, valótlan állításokon alapuló vádakkal és megkísérli a bíróságok félrevezetését és nekem minél nagyobb nehézségeket okozni.“

3. Üzleti szellemű tudósok

A heidelbergi vizsgálatokban részt vevő orvosok is jó üzletet szimatoltak Bruno Gröningben, hasznot akartak belőle húzni és képességein sokat keresni. Gröning erről így ír:

„ Az F. professzor úr által ezzel kapcsolatban felállított pénzügyi feltételeket stb. úgy szabták meg, hogy azok számomra elfogadhatatlanok voltak. Természetesen erről sok megbeszélést folytattunk, azokkal az urakkal is, akik az egészet pénzelték volna. Nem érthettem egyet F. professzor úr javaslataival, elutasítottam azokat azért, mert

1. semmi pénzem nem volt, nem vállalhattam vele szemben olyan pénzügyi kötelezettségeket, amelyeket nem tudtam volna teljesíteni,

2. soha nem gondoltam arra, hogy ebből a tervből üzletet csináljak..

Számomra mindez így lehetetlen követelés volt. Azonkívül én csak azt akartam tenni, ami a küldetésem: hogy a segítséget kérőknek segítsek. Csak ezért akartam az orvosok és a

* Lásd: A Gröning Szövetség, 9. fejezetet 96. oldal

pszichoterapeuták rendelkezésére állni, de ebből az ügyből sohasem akartam üzletet csinálni.

F. professzor úr a vizsgálatot követően biztosított arról, hogy tőle és W. Professzor úrtól pozitív szakértői véleményt kapok. Ilyen szakértői véleményt részemre sohasem kézbesítettek. Sőt ellenkezőleg, rám nézve mindent kedvezőtlenül állítottak be.

Itt is ismételten meg kellett állapítanom, hogy a legnagyobb figyelmet az egész ügy üzleti részének szentelték. Hol volt a részemre beígért szabad út biztosítása, hogy szabadon ténykedhessem?

Az 1951-ben kezdődött első peremhez az államügyészség a fent említett heidelbergi klinika szakértői véleményét kérte. A bíróság ezzel semmit sem tudott kezdeni, mert kérdéseire nem volt értelmezhető válasz benne. Ez a szakértői vélemény nekem ismét azt bizonyítja, hogy a negatív dolgok nekem éppen kapóra jöttek, mivel a terv üzleti része így nem jöhetett létre úgy, ahogy az urak azt elgondolták.. A szakértői véleményt írásztalnál, minden realitást mellőzve ollózták össze, amelybe még a bíróságnál korábbról felgyülemlett negatívumokat is beleszórták, amelyek ráadásul eleve tisztázatlanok voltak. Ezzel a szakértői véleménnyel az úgynevezett szakértő urak nem arattak nagy dicsőséget, hanem inkább újra bebizonyították, hogy milyenek is tudnak lenni az emberek. Ezen felül pedig nem szolgálták sem az orvostudomány, sem a pszichoterápia becsületét. Én természetesen nem tartozom azok közé, akik mindent egy kalap alá vesznek, hanem ezt csak egy kitérőnek tekintem és itt jól meg tudok megkülönböztetni.

Az orvostudomány és a pszichoterápia fent említett urainak eljárása így aztán kiváló alkalmat adott a sajtónak a rendelkezésükre bocsátott anyagot a negatív oldalról beállítani.“

A *Vegetarische Universum*-nak adott interjúban Bruno Gröning az 1951 évi szakértői véleménnyel kapcsolatban így foglalt állást:

„A hivatalnok tudós urak meglehetősen könnyen vették a dolgot és egy 73 oldalas fáradtságosan összeszedett és nyilván jó drága másodszakértői véleményt tettek le az asztalra. Nagyító alá vették az egész életem, csecsemő koromtól kezdve, majd olyan következtetésekre jutottak, amelyek, és ezt nyíltan kimondhatom, szerintem egyszerűen hajmeresztőek. Szegény tudomány! Erre van idő és pénz! Miközben emberek milliói szenvednek betegségekben, és a nagy népbetegségeket, mint a reumát, a köszvényt, a tüdőbajt, a multiplex szklerozist, rákot és még többet még távolról sem tudnak legyőzni. Én sem kutatgatók azoknak az uraknak a magánéletében, ők is bizonyára élnek a sajátjukat, de az engem még csak nem is érdekel. Én aszerint élek, hogy azt Isten és a tőlem segítségért várók előtt vállalni tudjam. Egyébként sok száz bizonyítékot szolgáltatottam képességeimről. De ezt az urak nem említették; láthatóan ez nem is állt szándékukban. Talán hiányzik belőlük a másfajta dolgok megértésének és felfogásának az érzéke – vagy egyszerűen megkövesedtek szakbarbár önhittségükben, amely nem bírja elviselni, hogy vannak kívülállók, akik a maguk módján szintén képesek valamire.“

1952-ben Bruno Gröning még egyszer nyilatkozott erről a szakértői véleményről:

„Ez a második, írásztalnál összetákoltt, minden rosszat és szennyet tartalmazó szakértői vélemény olyan, mint azok, akik ezt rólam kiállították. Ez a bírósági eljárás az orvosoknak, azaz ennek a két főszakértő úrnak alkalom volt egy szakértői véleményre, amely a legjobb bizonyíték arra, hogy a hivatalos orvoslás a maga részéről semmit nem hagy ki, hogy engem végleg elintézzettnak tudjon. És ez a két ember jól értett a dolgok ilyen irányba tereléséhez.“

4. Üzletelők Traberhofban

A Traberhof-i események a gyógyulást kereső tízezrek mellett sok vállalkozó kedvű csibészt is vonzottak, akik Gröningen, illetőleg a betegek nyomorúságán akartak meggazdagodni.

1950-ben Bruno Gröning egy visszaemlékezésében így szólt nyilvános ténykedéséről:

„Erre én a hazai és a külföldi sajtót meghívtam egy konferenciára és nyomatékosan kértem, tartózkodjanak a szenzációhajhász cikkektől, mivel a jelenlegi állapotok ebben a formában tarthatatlanok, mert nekem időre lenne szükségem gyógyhíntézetek létrehozásához a betegek rendezett körülmények között történő gyógyítása érdekében. A sajtó kívánságaim nemigen érdekelték, sőt ellenkezőleg, nekik az volt a céljuk, hogy a jól beharangozott, szenzációs cikkekkel pénzt keressenek.

A pénzkeresők második csoportját azok az emberek alkották, akik valamilyen közvetítéssel a közelembbe férkőztek és a gyógyulásra váróktól pénzt követeltek hozzám való soronkívüli bejutásért.

Megint mások úgy jutottak pénzhez, hogy munkatársaimnál, akik kevesen voltak, segítőnek ajánlkoztak. Egy bizonyos Kamschek úr ajtónyitónak ajánlkozott, azt ígérte akkori segítőimnek, Kuhlmann úrnak és Wolfrum kisasszonynak, hogy senki jogosulatlant az épületbe be nem enged. Wolfrum kisasszony maga is gyógyulást keresett, és hálából gyógyulásáért felajánlotta, tiszteletbeli munkatársamként dolgozik mellettem (49 nyarán). Kuhlmannal, akit még Dillenburgból ismertem, Herfordban találkoztam újra, majd segítő felajánlkozását elfogadva megtartottam kíséretemben.

Az ajtónyitó Kamschek, ahogy azt később megtudtam, csak azokat a gyógyulást keresőket engedte be hozzám akik a belépésért pénzt ajánlottak neki. Kezdetben ez nem tűnt fel senkinek. Később, Bad Wiesseeben, ahol ugyanezt akarta

űzni, tudtam meg, hogy egy betegől* 1200 márkát fogadott el. Erre én Kamschek rendőrségi őrizetbe vételét kértem, de Kamschek nyomtalanul eltűnt.

Egy nap Hülsmann asszony felolvasta egy gyógyulást kereső levelét, amelyből kitűnt, hogy Kamschek másoknál barátnak adta ki magát, aki az én rendelkezéseimet követi. A levélből kiderült, hogy az illető Kamscheknek egy nagyobb összeget adott át, de kérte, hogy viselt dolgai ellenére ne ejtsem Kamscheket. Ennek a levélnek Hülsmann asszonynál kell lennie.

Az üzletelés egy további formája abban nyilvánult meg, hogy egyesek feltételezték, a munkatársaimmal fennálló ismeretség révén megkülönböztetett kezelést* tudnak kijárni. A gyógyulást keresőktől ezért állítólag pénzt vettek el. Erről nekem Hülsmann úr beszélt egyszer és én rögtön felvettem a kapcsolatot a müncheni rendőrséggel (Martin bünyügyi főfelügyelővel). Ami az üzletelésről Hülsmann úr elmondásából tudomásomra jutott, azt azonnyomban jegyzőkönyveztettem a rendőrségen. Ez 1949 késő őszén történt.

Magam mindig is jeleztem, hogy az üzletelés minden formáját elutasítom, nem kérek a propagandából, nem akarok meggazdagodni, hanem ahogy már többször mondtam, rendezett körülmények között szeretnék ténykedni.

Egy napon felbukkant a bevezetőben említett Berndt professzor úr, és kérte, hogy jelenjek meg az egyesületének általa összehívott közgyűlésén. Igent mondtam, és amikor a gyűlés végén kérte, hogy szóljak néhány szót a megjelentekhez, szívesen tettem eleget kérésének, annál is inkább, mert láttam, a megjelentek között nagyon sok beteg is van. Amikor aztán Berndt professzor úr még aznap egy másik rendezvény meglátogatására is felkért, mitöbb, másnap a szabad ég alatt tartandó még további kettőre, határozottan elutasítottam.

* A „kezelés“, „beteg“ stb. fogalmakkal kapcsolatban lásd a II. rész 7. fejezetet, 43. oldal

Berndt professzor úr könyörgött, ne hagyjam cserben. De amikor tudomásomra jutott, hogy Berndt 3,- és 10,- márka közötti belépőket szedett, joggal maradtam elutasítás mellett, és még aznap megkerestem akkori ügyvédemet, Dr. Rödel, hogy Berndt viselkedésének elutasításával kapcsolatos állásfoglalásomat hivatalosan közölje.

Megbízta továbbá Sietek urat a sajtóban és a rádióban való szenzációkeltés és üzletelés elleni hadjárat indításával. Ettől kezdve aztán pro és kontra fordulatok következtek. Sietek nekem mint a belügyminisztérium sajtósa mutatkozott be, mintha onnan azt a megbízást kapta volna, hogy tevékenységemről pontos tudósítást adjon. Nem állítottam akadályt Sietek útjába, hanem nyomatékosan hangsúlyoztam, hogy nincs semmi eltitkolni valóm. Így Sietek mindig közelebb került hozzám. Láthatóan nagyon jól érezte magát közelemben, és biztosított róla, hogy majd mindent írásba foglal az igaztalan sajtóközleményekkel szembeni lépéshez.

Fel akart tárni minden valótlan és tisztázatlan körülményt, hogy a kormányt tájékoztathassa. A biztonság kedvéért Hülsmann urat megkértem, hogy érdeklődjön a kormánynál, de Hülsmann az egészet napról napra csak elodázta. Azt hiszem Hülsmann bedőlt Sietek nagystíliú szövegének, hogy egyes miniszterek és amerikaiak segítségével majd céloimat elérhetem. De mindebből semmi sem lett. Sietek ténykedéséből sajnos maradandó emlékként az maradt, hogy Hülsmann asszonytól a személyes fényképnegatívjaimat (104 db) elkérte, fényképfelvételeket készített azzal, hogy azokat számomra akarja megőrizni, de természetesen saját magának őrizte meg. Fontos címek kerültek Sietek kezébe, jelentések gyógyulásokról, írásos anyagok ellenfeleimről, amelyeket a rendőrségnek akartam továbbítani. Meg vagyok róla győződve, hogy Sietek a köszönetnyilvánításokat és a gyógyulásokról szóló jelentéseket megtartotta magának, hogy gyógyításaim módját és számát soha ne tudjam bizonyítani. Sietek nyilvánvalóan

ellenszolgáltatás nélkül akart lehetőleg minél gyorsabban és minél több pénzt rajtam keresztül keresni.

Akkoriban a gyógyításokkal kapcsolatos túlterhelésem miatt éppen ezekkel a dolgokkal nem tudtam foglalkozni, és ugyanígy volt ezzel néhány tisztességes segítők is, mint Hülsmannék, Wolfrum kisasszony és Kuhlmann úr is.

Hangsúlyozni szeretném, hogy amint Münchenbe érkeztem, rögtön előterjesztettem kérésemet az akkori rendőrparancsnoknak, Pitzer úrnak és néhány további uraknak, mint pl. Hülsmann és Dr. Trampler urak jelenlétében Weitzmann rendőrparancsnok-helyettesnek és Harwarth úrnak, hogy gondoskodjanak számomra jó és becsületes munkatársakról. Sajnos elképzeléseim nem találtak meghallgatásra. Sokkal inkább elleptek az üzletelők, akiket Hülsmannhoz küldtem, de a tülekedésen ő sem tudott úrrá lenni, amint azt nekem el is ismerte. (...)

A traberhofi zűrzavar (én csak így neveztem az egészet) már elviselhetetlen méreteket öltött. Különösen ügyeskedők azzal keresték kenyerüket, hogy „Gröningről készült fényképeket” adtak el a váraozóknak, az elfáradtagnak székeket, ételt és italt kínáltak fel. Nézetem szerint a Traberhof vendéglő gazdasszonya, Hagen asszony legjobb üzleteit ez idő alatt csinálta.

Velem még a Vörös kereszt közlését sem tudatták arról, hogy, sátrakat állított fel a súlyos betegek ápolására, amíg hozzám bekerülhettek, illetve hozzájuk eljutottam volna. Csak amikor egy alkalommal rákérdeztem, mik azok a sátrak a területen, szereztem tudomást a Vörös kereszt és munkatársainak jelenlétéről, rögtön felkerestem ott a súlyos betegeket.“

A kezdetben Gröninghez hű munkatársak sem tudtak ellenállni a kísértésnek, hogy általa pénzt keressenek. Bruno Gröning önéletrajzában 1956-ban így ír:

„Korábbi vendéglátóm, Hülsmann úr hátam mögött időközben szorgos „üzletemberré” vált. Mindenki azzal az ígérettel nyomult előre, hogy megszerzi számomra a gyógyításhoz

Hülsmann házaspár

szükséges engedélyeket, de aztán üzleteik lebonyolítása után, mint többé-kevésbé leleplezett gengszterek hamar el is tűntek, kétes hírnevet hagyva maguk után, amit a sajtó mohón fel is kapott.“

Hülsmannék hamarosan megváltak Bruno Gröningtől. Később Hülsmann asszony beperelte Gröninget a herfordi helyiségek bérleti díja és munkájuk utáni bérük megfizetésére. Mindezt pedig azok után, hogy házukat eredetileg térítésmentesen bocsátották Gröning rendelkezésére és munkájukat ingyen ajánlották fel. Bruno Gröning elvesztette a pert, és egészen haláláig havi részleteket kellett Hülsmann asszonynak fizetnie. A család még Herfordban gyógyított fia később izomsorvadásos betegségének kiújulása után az ötvenes évek közepén meghalt.

A Bruno Gröningről és a traberhofi időkről forgatott és 1949 októberétől a mozikban játszott dokumentumfilm is csak a gröningi jelenségből való nyereszkeskedést szolgálta. Gröning Rolf Engler filmrendező munkájának mindenben rendelkezésére állt. Az eredmény azonban nem az ő elképzelései szerint alakult. Egy újságinterjúban később ezt mondta a filmről:

„Végül is csak a külsőségekről és az üzletről szól. A filmből éppen a leglényegesebb részeket vágták ki, így a filmet (...) eltorzították. Engem oly sokszor becsaptak már, mint még senkit. Most is csak azt mondom: filmezzetek és forgassatok csak, amennyit akartok. De ha már egyszer rólam is megörökítenek valamit, akkor legalább én is úgy kerüljek bele, amilyen vagyok. Végül részben így is lett, csak mint mondtam, megint a leglényegesebbet vágták ki a filmből. A világ már csak ilyen.“

A Gröning által már Herford óta szorgalmazott gyógyintézetek alapítására tett különféle ajánlatokat sem a betegek iránti együttérzésből tették vagy hogy Gröninget segítsék, hanem kemény üzleti érdekek miatt. Gröning ezzel kapcsolatban is nyilatkozott:

„A trabenhofir-i zűrzavart nem tudtam megállítani. Sürgősen kértem hát Hülsmann urat, nézzen utána a gyógyintézetekre tett ajánlatoknak, hogy a kedvezőket átnézhessük.

Ekkor utaztam el egy napon a filmgyártó Engler úr ajánlására az elmaui kastélyba. Engler innen a legjobb ajánlatokat és kapcsolatokat várta. Ám meg kellett tapasztalnom, hogy Engler kijelentéseiben sem volt semmi pozitívum.

Hallottam, hogy folyamatosan érkeztek emberek, akik állítólag kedvező ajánlatokat tettek vagy javaslatokkal jöttek. Sokat beszéltek, de semmi sem történt. Bizonyíték erre, hogy semmilyen kedvező ajánlatot gyógyintézettel kapcsolatban nem kaptam. Mindig csak ismételték, „majd csak lesz valahogy, a helyzet kedvező, nagyszerű ajánlatok vannak és, itt vagy amott, egyenként esetekben tárgyalunk. (...)”

A túlnyomórészt személyes meghívások folyamatosan jöttek. Többnyire szállodák, vendéglők vagy panziók (Schwärzenbach, Wiessee, tulajdonosa Beil asszony) és néhány egyéb. A felkeresett helyeken mindenütt nagy számban jelentek meg a gyógyulást keresők. Amennyire tudom, ebben az időben a vendéglátók a szállásért és ellátásért nem kértek semmit. Hülsmann mindig duruzsolt a fülembé, hogy

milyen sok fejtörést okoz számára a súlyos betegekhez való utazások költségeinek előteremtése. Aztán megtudtam, hogy az üzemanyagot, illetve kezdetben még egy autót is térítésmentesen állították rendelkezésünkre.

A gyógyintézetek létrehozása végül mindig pénzügyi dolgok miatt bukott el. A felajánlók ténykedésemen kersztül telt házat és természetesen nagy bevételt vártak el. Rám és ténykedésemre csak legutoljára gondoltak, csakúgy mint a sok betegre, akik pénz nélkül nagy szükségben érkeztek hozzám és a végső segítséget várták tőlem, éppen azt, hogy egészségüket visszakapják.“

5. Az újságíró Dr. Michael Soltikow gróf

Egy szervezet, amely Bruno Gröningnek különösen nagy kárt okozott és a példányszám növelésére kihasználta, az a sajtó volt. A legtöbb újságíró nem objektív beszámolót akart írni, és nem a betegeknek akart segíteni. Itt is az volt az egyedüli érdek, hogy tőkét kovácsoljanak a Bruno Gröning körüli eseményekből. Halomszámra adták ki a szenzációs cikkeket és különkiadásokat, hazugságokat, rágalmatokat és a legvadabb szidalmakat hoztak nyilvánosságra. A „lepkegyűjtemény“, ahogyan Bruno Gröning nevezte és amiben magáról az összes, a sajtóban nyilvánosságra hozott cikket összegyűjtötte, több mint 15 iratrendezőt tölt meg. Bruno Gröning erre szomorúan azt mondta:

„Rólam nagyon sokat írtak és közöltek, sajnos 95% pusztaválótlanság és hazugság volt. És még az 5% is tudatlanságból elferdített igazság!“

A leglelkiismeretlenebb újságírók egyike, akik a traberhofi időszakban Bruno Gröninghez tódultak, egy bizonyos Dr. Michael Soltikow gróf volt. Miután megpróbált beférkőzni a Gröning körüli munkatársak közé, egy fölöttébb becsületsértő lapot adott ki „Extra kiadás – Gröning leleplezve“ címmel. Ezzel a Gröning munkatársi köréből már kivált Egon Arthur Schmidtre hivatkozva azt a benyo-

Dr. Michael Graf Soltikow

mást akarta kelteni, hogy Bruno Gröning és munkatársai különböző büntetőjogi eljárás alá tartozó cselekményt követtek el. Bruno Gröning azonnal feljelentette Soltikowot. Kiderült, hogy az összes vád valótlan. De Bruno Gröning hírneve súlyos kárt szenvedett, mivel ettől kezdve sok újságíró arra vetemedett, hogy hazugságokat és rágalmazásokat híreszteljen róla.

Soltikowot az egész Gröning körüli eseményekből egyedül az anyagiak érdekelték. Így ebből az extra kiadásból már különkiadásokat adott ki „Itt Gröning beszél“ cím alatt. Ennél Gröning sajtóképviseelőjének adta ki magát, amely jogi vitához vezetett a „Gröning-hír“ kiadójával, aki ugyancsak egyedüli jogosultnak érezte magát, hogy Bruno Gröning szószólója legyen. Soltikow a negatív extra kiadásért 50 000 DM felett szedett be. Bruno Gröning azt írta a Soltikow körüli eseményekről:

„Soltikow soha nem volt munkatárs. Az első találkozásunk a Traberhofon történt, ahol Hülsmann úr (Soltikow

unszolására) mutatta be őt nekem, mégpedig mint ‚gróft és újságírot‘. Soltikow azt ajánlotta, mialatt a Traberhofon pár percig beszéltem vele, hogy egy pozitív brosurát ír a tevékenységemről, és pedig a számtalan gyógyulási beszámoló alapján, amelyet ő maga gyűjtött össze, kerített birtokába. Ennél azt mondta, hogy ezt a brosurát megfelelően reklámozva, egészen nagyvonalúan akarja bemutatni. Azt is elmagyarázta, hogy hogyan akarja ezt a propagandát véghezvinni. Erre szó szerint az volt a válaszom: ‚Nekem mindegy, hogy ezt hogyan teszi, az is, hogy pozitív vagy negatív módon ír, ez utóbbiért Ön felel.‘ Erre Soltikow azt mondta, hogy egy kiadótól kapott ajánlatot, amelyben megkérlik, hogy ne pozitívan, hanem a jó üzlet miatt negatív módon írjon. A kiadó állítólag megjegyezte, hogy ez a legjobb üzletek egyike, és ezért 50 000 DM-át ajánl fel neki. Itt is azt mondtam Soltikownak, hogy tegye azt, amit jónak lát. Én semmiképpen nem fogom befolyásolni őt, de adott esetben – ha negatíván írna – be kellene perelnem.

Megkért, hogy a tervezett brosurájához néhány külföldi levelet bocsássak a rendelkezésére, és ezeket (20 darab) visszaadná. Soltikow kihangsúlyozta, hogy soha nem akarna és tudna negatíván írni, mivel úgy elhalmozták pozitív anyaggal, hogy ezzel több, mint egy brosurát tudna írni. (...)

Tudakozódásomra, hogy egyáltalán miért akar ennyire kiállni mellettem, Soltikow azt felelte: ‚Gröning úr, én Ön által akarok népszerű lenni.‘ “

Soltikow gróf brosurájával egy gát szakadt át a média híradásában. Ő volt az első, aki Bruno Gröninget olyan módon hozta rossz hírbe, ami azelőtt aligha volt elképzelhető. De most a sajtó széles rétegei tértek rá az effajta tudósításra. Még az állítólagos tisztességes folyóiratok is, mint a *Spiegel*, készségesen kaptak Soltikow gánccskódásain és élvezettel taglalták azokat. Ennek megfelelően nagy kára keletkezett Bruno Gröning hírnevének és a gyógyuláskeresők benne való bizalmának, ami a gyógyulás alapvető feltétele.

6. Otto Meckelburg, a koncentrációstábor-parancsnok

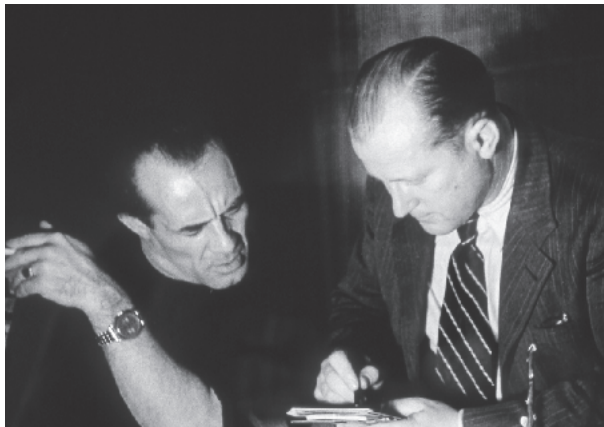
A traberhofi időszak után egy bizonyos Otto Meckelburg ajánlotta fel a segítségét Bruno Gröningnek, gyógyítóhelyek létesítésére. Bruno Gröning ehhez a témához:

„Miután néhány napig Bad Wiesseeben voltam, megjelent Meckelburg úr a feleségével. Megtudtam tőle, hogy felesége korábban nagyon beteg volt, és többek között Sauerbruch professzor már feladta őt. Meckelburg asszony egy látogatáson Schwärzenbachban meggyógyult. Ez a jelenlétem nélkül következett be. Ő – Meckelburg úr – számos gyógyulásnak utánajárt. Megállapította, hogy valami van a módszeremben. Meckelburg úr elmondta nekem, hogy vette magának a fáradságot, megterveztetett egy szanatóriumot, amelyben hatósági engedéllyel és orvosok felügyelete alatt gyógyítani tudnék. Meckelburg úrnál már ott voltak ezek a tervek.“

Az 1956-beli önéletrajzában Bruno Gröning azt írta erről az időszakról:

„Kimutatható, hogy Meckelburg úr is hibás az akkori visszás állapotokért a környezetemben. Ahogyan megígérte nekem, ügyvédekkel való megbeszélés szerint – amit írásba foglaltak – életre hívott egy egyesületet, 'Egyesület a Gröning-gyógymódok kutatására' név alatt. Ezt család módon úgy tudta magának kiaknázni, hogy több mint 100 000 DM-t tartott meg magának anélkül, hogy nekem egyetlen Pfenniget adott volna belőle. Ellenkezőleg, nekem kellett a müncheni adóhivatalnak adót fizetni azokért a pénzekért, amelyeket Schmidt és Meckelburg bevételeztek és eltüntettek, és amiből én semmit nem láttam. (...)

1950 tavaszán Wangeroogebe mentem. Megint ugyanaz: Gyógyuláskeresők áradata, tömeges gyógyulások, az egészségügyi hatóságok ellenséges magatartása. Időközben Bajorországban meghíúsultak a fáradozások a gyógyítási engedély elérésére azért is, mert az én akkori úgynevezett menedzsere-

Otto Meckelburg

met, Meckelburgot, adócsalás és rossz üzletek miatt letartóztatták és becsukták.“

A nagy per* vádiratához való egyik állásfoglalásban Bruno Gröning így számolt be Meckelburgról:

„Meckelburg, mint azt gyakran mesélte máshol, ajándékokat adott nekem, amelyekért később megkaptam a számlákat, és azokat azután magamnak kellett kifizetnem. Az adóhivatal is jelentkezett, mindenesetre nem Otto Meckelburgnál vagy egyesületénél, hanem nálam személyesen, és később azért, mert állítólag készpénzfizetések helyett naponta fél kiló kávét és 100 cigarettát fogyasztottam, még több mint 1500 DM adót fizethettem! Az igazság az, hogy a Meckelburg-egyesület és ezzel Meckelburg maga, aki mint egyesületi elöljáró nyomban üzletvezetőnek nevezte ki magát négyjegyű számú havi fizetéssel, és ennek megfelelő ‚ranghoz illő‘ kiadásokkal, lelkiismeretlen módon úgy választotta ki a segítségkeresőket, ahogyan fizetőkésesek voltak.

De én soha nem kérdeztem rangot és nevet, származást és vagyont! Számomra segítségkereső volt, jöhetett akárhon-

* Lásd „A nagy per“, IV. rész, 5. fejezet, 119 oldal

nan, lehetett bármilyen kinézetű, nevű, vagy bármekkora vagyonnal rendelkező: Az ember nekem ember maradt!

Ebből a beállítottságomból Otto Meckelburg és függeléke alaposan tőkét kovácsolt. Végül is kezdetben a feleségével azért jött, hogy a kapott ‚gyógyulást‘ megköszönje – én nem kérdeztem rá az előéletére. Csak sokkal később értesültem nagyon kétes politikai pályafutásáról és funkciójáról, mint bizonyos hírhedt tábor parancsnokáról...; csak akkor érdeklődtem az előélete iránt, amikor Meckelburg olyan módszerekkel járt el ellenem, amelyeket egy dicstelen időszaknak neveznek Németországban, és amikhez, mint egykori koncentrációtábor-parancsnok, már a legjobb karakter-előfeltételekkel rendelkezett. A perlefolyásra vár, hogy ehhez még részleteket valljanak és tárgyaljanak meg, hogy Meckelburg személyiségét helyesen világítsák meg – mindenesetre már 1951/52-ben a müncheni bíróság számára igazolnia kellett:

‚Gröning egy pfenniget sem kapott!‘

Meckelburg egy megfigyelő és ellenőrző rendszer által, de tipikus gengszter-módszerrel is előre gondoskodott arról, hogy ne tudjak magamnak kerülő utakon bevételt szerezni! A Kuhfuß-éset és ennek a két jó embernek a tragikus vége is hozzá vezetett, ami abban jutott kifejezésre, hogy harmadik személyeknek ismételtelen kijelentette:

‚Gröninget megtanítom kesztyűbe dudálni, összetöröm minden csontját!‘(...)

1950. június 10-én megváltam a Meckelburg házaspártól. Ez hallatlanul keserves időszak volt számomra, tanulságokban és tapasztalatokban gazdag, arra nézve, hogy az emberek mit tudnak elkövetni, ha kezdeti talán még jóakarató szándék után mégis abba a hibába esnek, hogy már csak anyagiakban gondolkoznak, már csak ‚pénzben és pénzcsinálásban‘, mindegy, hogyan. Ami a Meckelburg-korszak alatt lejátszódott, az az ellenem indított perben egy háttérbeli, de mégis nagyon érezhető szerepet fog játszani.“

7. A természetgyógyász Eugen Enderlin és a „csodagyógyász“ Dr. Kurt Trampler

Röviddel azután Eugen Enderlin müncheni természetgyógyász ajánlotta fel segítségét Bruno Gröningnek. Ehhez Bruno Gröning önéletrajzában ezt írta:

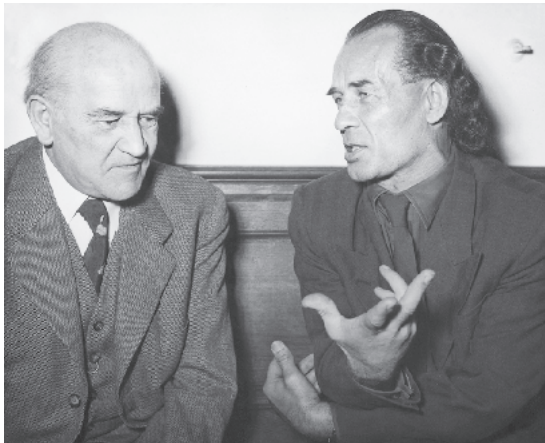
„Ezekből a minden oldalról való támadásokból átmenetileg a természetgyógyász Enderlinnél Münchenben, 1950 nyarán való tevékenységem látszott kiútnak. De Enderlin sem járt el másképpen, mint Schmidt és Meckelburg. Ügyvédemen, Dr. Reuß úron keresztül biztosított, hogy hivatalos iratot állít ki, amely igazolja, hogy tevékenységemnek a törvény által védett gyógyász-tevékenységhez semmi köze nincs, úgy nem kerülhetek összeütközésbe a törvényekkel. Enderlin úr nem tartotta meg az ígérését. De ezért töménytelen pénzt szedett be magának, amelyből egyetlen pfenniget sem kaptam, úgy hogy később ezekből a bevételekből Feldafingben villát tudott venni, és újonnan berendezni.“

Miután Bruno Gröning megvált Enderlintől, Enderlin írt a gyógyuláskeresőknek és a gyógyultaknak és közölte velük, hogy ha további gyógyulásokra volna szükségük, akkor őhöz, Enderlinhez forduljanak, ő is meg tudja tenni azt, amit Gröning.

Önéletrajzában, 1952-ben Bruno Gröning azt írta a helyzetéről 1950 végén:

„1950 őszén jött a hivatalos feljelentés ellenem a ‚természetgyógyász-törvény elleni vétség‘ miatt.

Az Államvasutak, a posta, a vendéglátóipar, szállodák, közvetítők, menedzserek stb. milliókat kerestek rajtam. Beteg emberek ezrei nyerték vissza egészségüket. Ezzel szemben én október/novemberben egy ruházattal és fehérneművel teli bőrönddel, pénz vagy egyéb tartalékok nélkül jöttem Dr. Tramplerhez. Ő elkezdett kis keretekben előadói tevékenységet szervezni számomra. Ez volt az egyetlen lehetőség arra, hogy beteg emberekhez beszélhessek.

Eugen Enderlin

Ebben az időszakban volt alkalmam rendezett keretek között betegeket meg is figyelni és biztatni őket, hogy ismételen jöjjenek el, ha ezt szükségesnek láttam. (...)

Ez idő alatt Dr. Tramplernál a gräufelfingi orvosok megpróbálták megtámadni, amit kitartó munkával el lehetett hárítani.“

Trampler a Traberhofon ismerte meg Gröninget, egy benyomást keltő könyvet írt az ottani eseményekről, és az azt követő időben újra meg újra kiállt Bruno Gröning mellett. A két férfit egészen különös barátság kötötte össze.

De Trampler is Gröning ellen fordult. Az előadásoknál, amelyeket szervezett, belépődíjat szedett és egy napon elmagyarázta a segítségkeresőknek, hogy már nincs szükségük Gröningre, ő ugyanazt tudja. Még azt is mondta:

„Bruno Gröning egy árvagyerek hozzám képest.“

Trampler letette a természetgyógyászvizsgát, gyógyszerként lépett fel és elkezdte Bruno Gröninget nyilvánosan gyalázni és rágalmazni. Célja az volt, hogy a gyógyuláskeresőket elvonja Gröningtől és magához kösse őket.

Bruno Gröning nem tett semmit Trampler ellen, és a maga részéről megtartotta a különleges baráti viszonyt. Ellenkezőleg, az összezavart gyógyuláskeresők kérdésére, hogy most kihez menjenek, Gröninghez vagy Tramplerhez, azt válaszolta:

„Amíg az emberek nem tudnak eljutni hozzám, megadom neki az erőt.“

8. Az üzletember Rudolf Bachmann

Bruno Gröning soha nem adta fel, hogy megtalálja az utat a rendezett körülmények közötti működéshez anélkül, hogy a világi törvénnyel összeütközésbe kerüljön, és segíteni tudjon az embe-
reken. Így 1953. június 9-én többek között a következőt közölte barátaival:

„Barátaim, számtalan segítségkérés ér el naponta a világ minden részéről. Sajnos lehetetlen mindent követnem. Ezért létesíteni kell egy szanatóriumot, ahol rendezett viszonyok között tudok működni. Sok pénzt ajánlottak fel nekem erre, de el kellett utasítanom, a művem nem bír el üzletelőket. Csak tiszta szívű emberektől fogadhatok el segítséget. Ezért eldöntöttem, hogy a nevemre egy társaságot (GmbH*) alapítok, amely az utasításaim szerint és a közreműködéssel gyógyszert állít elő. Így lehet a betegeknek, az egész világon segíteni, és ily módon meg tudom szerezni az eszközöket a szanatórium létesítéséhez.

Ennek a gyógyszernek az előállításához egy minden modern segédeszközzel ellátott laboratórium, valamint tudományos munkatársak csoportja áll a rendelkezésemre. Adataim szerint már számos gyógyszert gyártottak le, aminek alapján még eddig nem tapasztalt sikereket értünk el. Ezt a hatóanyagot számos orvoson kívül a müncheni egyetemi klinika is kipróbálta, és a legjobb szakvéleményt adta róla. Ennek hatásaként a bajor belügyminisztérium megadta az engedélyt

* Korlátolt felelősségű társaság (Gesellschaft mit beschränkter Haftung)

Rudolf Bachmann

a gyógyszer előállítására. A gyógyszeripar nagy érdeklődést mutatott a preparátum iránt. Külföldi gyárok át akarták venni a forgalomba hozatalát, a Szövetségi Köztársaság neves cégei ajánlkoztak egyes receptek megvásárlására.“

Újra megtörtént a csodálatos dolog, ahogyan mindenben, amit Bruno Gröning a segítségkeresőkért tett – *Az gyógyított.* Igazolások és orvosi szakvélemények mutatták ki az *L52* és *G52* nagyfokú hatékonyságát. De ez a vállalkozás is csődöt mondott, mert kiderült, hogy azok az emberek, akik megígérték, hogy segítenek neki, csak a saját anyagi előnyükért tették. Bruno Gröning utólag azt írta erről az időszakról:

„Rudolf Bachmann úr az 1953-as évben azt az ajánlatot tette nekem, hogy művemem és engem hathatósan támogat. A mellékletben felsorolt szert ő maga, Bachmann úr állította elő, és ezzel – ahogyan ő mondta – anyagi alapot akart nekem teremteni, hogy ezáltal alkalmam legyen rá, hogy a művemem (a segítségkeresők számára alapítandó szanatóriumot) finanszírozni tudjam. Hogy megtudjam, hogy a Bachmann által előállított szert szakorvosi oldalról hogyan ítélték meg, összeköttetésbe léptem Dr. Höcht úrral Münchenből, aki

biztosított arról, hogy a szer kifogástalan. Ennek a biztosításnak alapján kölcsönöztem a nevemet a laboratóriumnak, úgy hogy az a ‚Bruno Gröning-laboratórium‘ nevet kapta.

Bachmann úr ezeket a készítményeket privát akarta eladni, mert a nagykereskedést és a közvetítőket (gyógyszertárakat) nem akarta támogatni. Soha nem értettem egyet a javaslatával és azt követeltem, hogy ezeket a szereket csak a gyógyszerházaknak adják ki. Bachmann úr nem tett eleget a követelésemnek; nagyon buzgó üzletember volt. Nos azt javasolta, hogy hívjuk életre a Gröning-Szövetséget. Ezt elfogadtam, és így az 1953-as évben megalakult a Gröning-Szövetség. Először itt bizonyult Bachmann úr nagyon jó üzleti érzékkel rendelkezőnek azzal, hogy beleegyezésem nélkül a szereket a már régen fennálló közösségeimnek ajánlotta fel, és kérte, hogy a barátoknak (segítségkeresőknek) kínálják ezeket fel. Ezáltal további vitákra került sor köztem és Bachmann úr között, úgyhogy azt mondtam Bachmann úrnak, képtelenség, hogy a gyógyszereket éppen az én Baráti Körömnek kínálja, mert az, amit ott most tesz, az én nevemen megy. Bachmann úr – mindig talpraesett – ezt egészen másképpen állította be. (...)

Mindenesetre itt még röviden azt szeretném kihangsúlyozni, hogy

- egyrészt nem gondoltam ezzel üzletelni,

- másrészt az eredmény (a gyógyszerek kiadása) a nullával volt egyenlő,

mert Bachmann úr a rossz cselekvési módja által engem oda juttatott, hogy már DM-ák ezreit kellett fizetnem, és kell még fizetnem. Bachmann úrnak nagyon sok pénz kellett a laboratórium létesítésére. Ezt a barátaimtól való kölcsön formájában hozta össze, amit most vissza kell fizetnem. Bachmann úr a múlt évben meghalt. Tehát már nem tud eleget tenni ezeknek a kötelezettségeinek. Miután semmit nem hagyott hátra, így ennél, éppen ezért én vagyok a szenvedő alany.“

9. A Gröning-Szövetség

1953. november 22-én Egon Arthur Schmidt és Rudolf Bachmann közreműködésével megalakult Murnauban a „Gröning-Szövetség“. Bruno Gröning nagy reményt fűzött a Szövetséghez. Kifelé védelmet remélt tőle, hogy végre rendezett pályán tudjon működni. A Szövetség helyi közösségeiben csak szónokként akart fellépni, nem gyógyászként. Csak hiteladásokat akart tartani, mást nem. Ezzel úgy látta, nincs összeütközésben a természetgyógyász törvénnyel, és ezt a tevékenységet az alaptörvény 16.§-a alapján a szabad véleménynyilvánításra való jognak érezte. A Szövetség alapító gyűlésén néhány szót intézett a jelenlevőkhöz:

„Kedves barátaim! Kedves vendégek!

Örülök, hogy ma teljesítették kívánságomat, és szívből köszönetet mondok érte, de ezért ma nem csak valamit, hanem azt akarom elmondani, hogy miért vártam majdnem öt évet, amíg minden kiderült, hogy az emberek ma egyáltalán csak rosszak tudnak lenni. Miért vártam ki ezt az öt évet? Amikor március 15-én Herfordban először feltűntem, tudtam, hogy mi áll még előttem, és milyen nehéz lesz az embereknek ezt a segítséget megadni.

Sajnos voltak emberek, akik saját céljukat követték, emberek, akik még ma sem tudnak megválni az anyagi dolgoktól, és akik engem ezekkel egy kalap alá vettek. Ezt az utat bejártam, hogy az embereknek bebizonyítsam, hogy ma még milyenek az emberek. Azoknál az embereknél, akiknek segítségre van szükségük, ott nem lehet elég kemény az út. (...)

Ma eldöntöttem, hogy egy szövetséget alapítok. A mögötünk levő dolgokat el akarom temetni, és nem akarok haragudni ezekre az emberekre, mert ezek az emberek a Gonosz rabjai. Nem tehetnek róla, mert a rossz ember nem válik meg a Gonosztól. Ez a szövetség minden embernek meg kell adja az alkalmat arra, hogy megmutassa az utat az egészségéhez. (...)

Amit az utóbbi öt évben megtanultam, azt röviden leírtam, arról még sokkal, sokkal többet tudok mondani. Túl messze vezetne, hogy milyen jó és kemény volt ez az iskola. Tudom, hogy korábban a legnagyobb rémmeséket terjesztették. Már eleve felismertem, hogy mi mindent meg fognak tenni, hogy legyőzzenek engem. Ez máig egyetlen embernek sem sikerült. Az igazság győz! Nem szükséges hazudnom az embereknek, vagy becsapnom őket. Ami nekem szükséges, és amit szükségesnek tartok, az, hogy az embereken segítsek. Közelebbit az alapszabályokból fognak hallani. Mivel a szövetség azt a feladatot állította maga elé, hogy szabaddá tegye az utat az önsegélyre képtelen emberekhez, és biztonságot adjon az embernek, hogy segíteni tudnak rajta is.“

A Gröning-Szövetség részleteit itt bemutatni túl sok lenne, ezért egy kis kivonatra szorítkozunk, egy több mint 50 oldalas munkából, „Mérlegelés a Szövetség tevékenységéről“, amelyet Bruno Gröning 1957 októberében írt:

„Ha ma összehasonlítás teszek a régebbi környezetem (az üzletelő Meckelburg, Enderlin, Schmidt és Hülsmann) és a mai környezetem (a Szövetség elnökségi tagjai) között, akkor ugyanarra a végeredményre jutok. Most is ugyanaz történt, mint akkoriban. Ma is azok az emberek, akik a legjobb barátainak tűntek, hasonlóan viselkedtek, mint a barátaim annak idején. Akkor piszkos kezű ügyeskedők csaptak be engem. Ma barátok tagadtak meg, akik nyugodtan tudták nézni, hogy a perek, az ítéletek miatt - és azáltal, hogy nem kaptam segítséget, azáltal, hogy autó nélkül nem látogathattam meg a közösségeket, azáltal, hogy a sajtó üldözése ellen semmit sem tettek, azáltal, hogy csak zavart keltettek, azáltal, hogy senki sem volt jelen, ha olyanokra lett volna szükségem, akik a hagyományos tudásukkal és a közéletben való helyzetüknél fogva támogathattak volna és kellett volna támogatniuk – nem jöhetett létre az, ami miatt itt vagyok ezen a Földön.

Közülük egy barát sem harcolt értem, senkinek sem volt bátorsága igazán kiállni mellettem. Semmi sem történt. Kicsinyes bürokráciával egyik határozatot hozták a másik után. Senki sem állt ki igazán értem, a sajtó ellen, egy segítőért, az autóért, ami elromlott, pizkolódás és rágalmazás ellen stb. stb. Senki sem vetette be magát annak érdekében, hogy végre megszabadítson a perek folyamán ezektől a harcoltól. Senki sem állt mellém, hogy tehessem azt, amiért itt vagyok ezen a Földön: hogy megismertessem az embereket az élet-erővel, és hitre vezessem őket.

Hogy ehhez nyugalomra van szükségem, és nem lehetek mindig és mindig világi, külső behatások által akadályozva, hogy igazi védősáncra van szükségem, hogy zavartalanul működtessem azt, amit kaptam, arra nem gondolt senki sem, senki sem a barátaim közül, azok közül, akik a barátaim akartak lenni. És ez megszégyenítő és számomra csalódás.

Az üzletelők hasznot akartak húzni, ezek rossz embereknek bizonyultak. A Gröning-Szövetség barátai túlságosan langyosak, egykedvűek, kényelmesek, nem akarom azt mondani, hogy rosszakaratúak. De az eredmény ugyanaz. Nem lettem szabad. Sok barát a Szövetségből nem tartotta meg ígéretét, minden intézkedésük csak gúzsba kötött engem.“

Miért gyűjtött Bruno Gröning újra meg újra olyan embereket maga köré, akik szándékosan vagy akaratlanul ártottak neki? Miért vonzott újra meg újra olyan embereket magához, akik vagy kihasználták, vagy az ő rendszerükbe akarták őt bepréselni? Miért nem tartotta távol magától ezeket az embereket? Miért nem kerülte ki őket? Átlátott az embereken, tudta, hogy mily szellem gyermekei voltak.

Bruno Gröning 1950. augusztus 31-én Münchenben egy előadásán felelt erre a kérdésre:

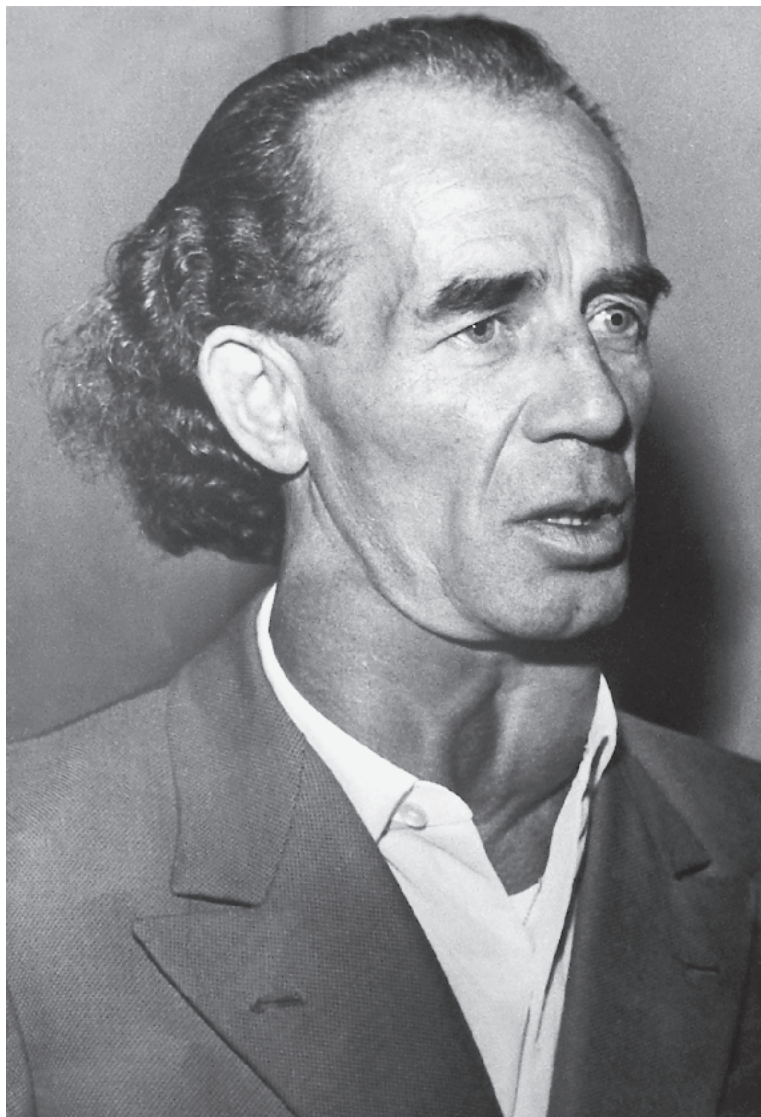
„Amit az emberek nem hagytak ki, az az, hogy megpróbáltak ennek a kis embernek a tudása révén pénzt keresni. Azt hitték, hogy itt aranybányát találtak. Részben volt is

alkalmuk pénzt keresni, de hála Istanek nem húztak belőle hasznot. Ilyen embereknek is létezniük kell, mégpedig azért, hogy kiderüljön, ki is az ember, hogy holttesteken átgázol és nem kérdezi, hogy segítenek-e a betegeknek vagy sem. Vannak emberek, kik holttesteken átgázolnak, és nyugodtan nézik a betegeket, ahogy ott fekszenek. Ezek az emberek soha nem kérdezték meg, de mindent megpróbáltak, hogy a közelemben lehessenek. Tudom, itt és ott felvetődik a kérdés, ‚Igen, ha ez az ember annyit tud, akkor miért nem tudta azt, talán nem is tud semmit?‘ Hogy mennyiben tudok valamit, azt Önök lassanként fogják megtudni. De ennek így kellett lennie. Ez az anyag hiányzott még a felépítéshez, hogy szabaddá tudjam tenni Önök számára az utat.“

Néhány évvel később Grete Häusler a következő esetet élte át:

„Amikor egyszer a búcsúzásnál minden jót kívántam és azt mondtam: ‚Gröning úr, azt kívánom Önnek, hogy most nyugalma legyen működni, és egy hamis munkatárs se támadja meg Önt‘, a legnagyobb csodálkozásomra azt felelte: ‚Egészen hibás, ennek így kell lenni!‘ Ezt akkoriban nem értettem meg, de megmagyarázta, hogy miért kellett mindezt megtennie és eltűrnie. Ezzel egy nagy titkot adott tudtomra:

‚Tudom, mi van egy emberben. De ha azt mondom, ez hazudozó, csaló, tolvaj, úgy azt nekem senki sem fogja elhinni. Mit tegyek? Ezeket az embereket magamhoz kell húzni, a jóra tanítani őket, a megtérésre irányítani őket, azután lehetőséget adni nekik, hogy lopjanak, hazudjanak és csaljanak. Ha akkor azt továbbra is teszik, akkor mindenki tudja, kik is ők igazán. Akkor egészen közel engedem magamhoz őket, nem vagyok gyáva, akkor harcolok.‘ “

Mindenütt emberek, akik állandóan segítséget, gyógyulást keresnek. Fáj a lelkem, ha azután újra meg újra azt a kis szót látom magam előtt: Tíalom! Hogy hogyan érzem magamat ekkor, azt talán nem szükséges megemlítenem.

IV. RÉSZ:

GYÓGYÍTÁSI TILALOM, PER ÉS HAZATÉRÉS

Az üzletelők mellett mindenekelőtt a gyógyítási tilalom volt az, ami Bruno Gröningnek vesződséget okozott. Már 1949. május 3-án kapta meg először. Herford város főigazgatója a természetgyógyász törvényre hivatkozva mindennemű gyógyító tevékenységet megtiltott Bruno Gröningnek:

„Megállapították, hogy Ön Herfordban a Wilhelmsplatz 7-ben gyógyító tevékenységet gyakorol anélkül, hogy orvosi képesítése lenne, ill. anélkül, hogy az 1939. február 17-én kiadott természetgyógyász törvény 1.§-a értelmében birtokában lenne a gyógyítás gyakorlásának képesítés nélküli, foglalkozásszerű gyakorlására szóló engedélynek (RGB1. I S. 251). Ezennel megtiltom azonnali hatállyal Önnek tevékenységének további gyakorlását.“

Ez volt az első alkalom, hogy Bruno Gröning szembesült a természetgyógyász törvénnyel. Ez élete végéig üldözte. A gyógyítási tilalom igazi hátteréről Bruno Gröning egyszer azt mondta 1952-ben:

„Itt csak a hivatásos orvosok jólfizetett székéről van szó. Ezért kell a gyógyítási tilalmat fenntartani. Ellenkezőleg, itt mindent meg fognak próbálni, hogy még meg is szigorítsák. Ma már 1952. július 31-e van. Már több mint három éve, hogy szeretetteljes önkéntes tevékenységgel megszabadítottam az embereket súlyosabb bajaiktól. És mégis gyógyítási tilalom!“

1. A herfordi orvosok

Már az első gyógyítási tilalom mögött Herfordban tollforgatóként a helyi orvosi kar állt, ill. annak egyes illetékes képviselői. Bár akkoriban sok orvos fordult Bruno Gröninghez a pácienseinek, családtagjainak vagy magának levélben kérve segítséget, sokan pácienseiket küldték, vagy maguk utaztak velük hozzá, az orvosok nagy része elutasítóan viselkedett Bruno Gröninggel szemben. Vezető orvosok egész sora mindent feltett arra, hogy kiiktassák őt. Így a *Revue* folyóirat 1949. augusztus 14-én azt írta a herfordi eseményekről:

„Először tíz nappal a tilalom után, amely külsőleg a Harmadik Birodalom Természetgyógyász Törvényére támaszkodik, jelenik meg egy orvosi bizottság a Hülsmann-házban. Ez Dr. Wolf professzor, a bielefeldi Városi Kórházak vezetőjéből, Dr. Schorsch professzor, a Bethel Gyógyintézet vezetőjéből, és Dr. Rainer bielefeldi orvosi tanácsosból áll. Továbbá jelen vannak Meister városi főigazgató és Kunst szuperintendáns. Kunst és Wolf tárgyilagosságra törekednek. Dr. Rainer teljesen elutasító. Kijelenti: ‚Uraim! Minden, amit itt bemutatnak, nem újdonság az orvostudományban. Mi ilyen eseteket ugyanolyan eredménnyel tudunk kezelni. Ha én ide eljövök, akkor csodákat akarok látni.‘ Gröning orvosi ellenfeleinek a szövetsége megszilárdul a hatóságoknak a tömegeket megmozgató fenoménnel, Gröninggel szembeni tanácstalanságával. (...)

Ennél szerepet játszik egy bizonyos Klemme úr, akit Gröning meggyógyított. Klemme azt javasolja Gröningnek, hogy adja fel a harcot a herfordi hatóságokkal, és e helyett Drake kormányelnökkel tárgyaljon Detmoldban, akit ő jól ismer.

1949. május 23. Az összeköttetés Drakeval szerencsétlen körülmények között jön létre. (...) Dr. Dyes tisztiorvos, Gröning nyílt ellenfele, aki részt vesz a megbeszélésen, felülke-rekedik. Szó szerint kijelenti Gröningnek, hogy tehet és bizonyíthat, amit akar, a gyógyítási tilalmat nem függesztik fel.“

Fischer professzor későbbi érdeklődésére Dyes megerősítette kijelentését. A *Revue* azt írta:

„Dr. Dyes nem titkolta el kijelentését. Gröning rossz benyomást tett rá. Dr. Dyes telve volt orvosi gőggel, és különösen elégedett volt saját magatartásával.“

Az orvosi gőg egészen döntő faktor volt sok orvos elutasító magatartásában Gröninggel szemben. Így a herfordi vizsgálobizottság orvosainak egyike így nyilatkozott: „az orvosok szakmai becsülete ellen vét, ha szóba állnak Gröninggel. Viering úr utalását, hogy az orvosok jelentékeny száma Gröning úr rendelkezésére állt, tehát ezek nyilvánvalóan nem láttak a szakmai becsület ellen való vétséget a Gröning úrral való együttműködésben, az orvosi bizottság azzal intézte el, hogy kijelentették, hogy egy egyedüli orvos nem szabhatja meg, hogy mi ellenkezik a szakmai becsülettel. Minden orvost, aki Gröninggel együttműködik, felelősségre fognak vonni.“

Egon Arthur Schmidt azt írta a *Bruno Gröning csodagyógyításai* című könyvében:

„A következő időben nagyon sok orvos (...) utalt szabályszerűen pácienseket orvosi leletekkel át Bruno Gröninghez. (...) Hamarosan arról hallottam, hogy különböző helyeken az orvosok értesülve az ilyen ‚kívülállók‘-ról, összefogtak és kijelentették, hogy minden kollégát, aki ilyen átutalást foganatosított Bruno Gröninghez, becsületbíróság elé kell állítani.“

A *Revue* azt írja herfordi tudósítócsoportjának kutatásairól:

„Dr. Wolf professzor, a bielefeldi városi gyógyintézetek főorvosa érdeklődést mutatott. Ő igenis osztotta nézetünket, hogy a Gröning-esetet fenntartás nélkül meg kell vizsgálni. De rámutatott, hogy Gröningnek ismeretesen felajánlották, hogy klinikákon bizonyítsa be a tudását. Mit tartson ő arról, hogy Gröning elutasította ezt az ajánlatot. Rossz néven lehet-e venni az orvosoktól, ha egy embert rendkívüli szkepszissel üldöznek, aki megtagadta, hogy bemutassa nekik képességeit?

Mi is tűnődünk természetesen, hogy Gröning miért tért ki kezelési módszerének ilyen klinikai megfigyelése és szakértői véleményeztetése elől? Volt-e Gröningnek oka rá, hogy kétségbe vonja Wolf professzor tárgyilagosságát?“

Egy későbbi kiadásban a *Revue* továbbá azt írja:

„Július 14-én Gröning egy bérelt Volkswagenben érkezik Frankfurtba. Frankenstein közelében a Taunus-erdő közepén egy kis erdei házat béreltünk, amelyben Gröningnek találkoznia kell Fischer professzorral. Az első találkozásnál beleegyezését adja, hogy Bielefeldben bemutassa képességeit, amennyiben gondoskodunk a klinikai vizsgálat korrektségéről. Fischer professzor összeköttetésbe lép Wolf professzorral Bielefeldben, aki kész arra, hogy július 19-én megkezdje a klinikai kísérleteket kórházában, Bielefeldben. De arra kér bennünket, hogy szerezzük meg Dr. Amelunxennek, Északrajna-Wesztfália szociálminiszterének a beleegyezését. Az elutazásig Gröning az erdei házunkban tartózkodik. Fischer professzor és mi július 19-én Bielefeldbe utazunk, hogy megbeszéljük Wolf professzorral a részleteket. Meglepetésünkre ott találjuk az orvosi bizottság minden tagját, közöttük mindenekelőtt Dr. Rainer orvosi tanácsost, aki nem titkolja, hogy célja az, hogy ‚lelője‘ Gröninget. Bizonyára az volt a cél, hogy Gröningnek rögtön az előzetes megbeszélésen mattot adjanak. De Fischer professzor más ellenfél, mint Gröning. Amikor megmondják neki, hogy Gröning azt állítja, hogy mindent, szervi betegségeket is tud gyógyítani, és számára ezért szervi eseteket is kikerestek, hogy megbizonyítsák, hogy csődöt mond, Fischer professzor követeli, hogy láthassa ezeket az eseteket. A kórház főorvosával megállapítja, hogy ezeknél az eseteknél majdnem kivétel nélkül halott-jelöltekről van szó, amelyeknél mindennemű élni akarás kialudt, és lelki kezelésre már nincs semmi támpont. Fischer kijelenti, hogy Gröningnek csak akkor tanácsolja a klinikai kísérleteket, ha korrekt munkafeltételeket teremtenek neki. Erre fel az orvosok Északrajna-Wesztfália

szociális miniszterének hiányzó beleegyezésére hivatkozva visszavonulnak. Ezért telefonálunk Düsseldorfba, de olyan sok ellentmondásos kijelentést kapunk, hogy tisztába jövünk azzal, hogy az egész ügyet halogatni akarják. Délután végül is egyértelműen megtudjuk, hogy a dolgot egyáltalán nem terjesztették Amelunxen miniszter elé. Erre elhatározzuk, hogy elhagyjuk Bielefeldet, visszautazunk Frankfurtba, és új döntést hozunk.“

2. Dr. Weiler röplapja

Az orvosok egyike, akik különösen kitűntek a Gröning elleni harcban, a bajor orvosi kamara elnöke, Dr. Weiler szenátor volt. A traberhofi időszakban, 1949 szeptemberében egy röplapban gyűlölködő, uszító cikket írt Bruno Gröning ellen „Egy szó a nem-gyógyultakhoz. Gröning nagyzási hóbortja“ címmel. Dr. Weiler még a Gröning-dokumentumfilm bemutatójára, 1949 októberében is felháborodással reagált. Szabályos tiltakozó vihart robbantott ki, és a legélesebben támadta meg a film bemutatását. A film elutasítását azzal okolta meg, hogy

„a Gröning-Filmből következőleg egyesek súlyos egészségi károsodásától és a közrend megzavarásától lehet tartani.“

Dr. Weiler a röplapjában 1949 szeptemberében többek között azt írta:

„Bár nem volt alkalmam egy Gröning által történt gyógyítást megfigyelni, és ezért ebből a szempontból a sajtóbeszámolókra vagyok utalva, azt hiszem, hogy mégis megengedhetem magamnak az ennél lejátszódó folyamatok lényegének megítélését. Az első világháború utolsó éveiben százával volt alkalmam hasonló, látszólagos csodagyógyításokat végrehajtani.“

A következőkben megkísérli a betegeknél a Bruno Gröning általi lehetséges javulásokat arra visszavezetni, hogy ezeknél kizárólag lelkiektől függő bajokról van szó, és ezeket orvosok is meg tudnák gyógyítani. Azt írja:

„Minden ínséges időben, így most is különösen kedvező feltételek vannak a ‚csodagyógyulásokra‘, mindegy, hogy orvosok vagy nem-orvosok fáradoznak azért, mivel számos embernél a lelki szorongatottság lelki függőségű zavarokat vált ki, amelyek azután egy gyógyásznak gazdagon adnak lehetőséget a működésre.

A Gröning körüli események sem magyarázhatók másképpen. Ennél nyitva maradhat a kérdés, hogy egyes tényleges ‚gyógyulások‘ a fellépése szuggesztív hatásának tulajdoníthatók, vagy inkább a sajtó, rádió és egyebek hallatlan reklámja által okozott tömegszuggesztiónak köszönhetők-e.“

Ezek magyarázati minták, amelyeket ebben az időben és később is, újra meg újra felhoztak: szuggesztió, tömegszuggesztió, hipnózis, stb. Bruno Gröning ezzel szemben nagyon világosan szólt a szuggesztió és hipnózis ellen:

„Sokan azt mondják, hogy amit Gröning tesz, az csak hipnózis lehet. A tömeges gyógyításnál ez legtöbbször hipnózis. Másrészt azt mondják, hogy szuggesztió. Ó nem, én senkinek semmit sem szuggeralok be. Én nem butítok el senkit, mert hipnózis elbutít.“

Egy mély benyomást keltő gyógyulási beszámoló a Traberhofról megmutatja: az sem helytálló, hogy egyedül lelkiektől függő betegségekben tudtak volna meggyógyulni. Dr. Kurt Trampler újságíró 1949. augusztus 27-én egy müncheni újság tudósítójaként jött a Traberhofra. Később a *Die große Umkehr* (A nagy megtérés)című könyvében írt erről:

„Újságíróként jöttem, nem mint páciens. Ami bajom volt, az sem pszichikai, sem pszichoszomatikus betegség volt, hanem egész egyszerűen egy súlyos háborús sebesülés röntgenképen kimutatható következménye. Ennél – ahogyan azt még négy évvel a sebesülés után, 1947. május 9-én egy tisztiorvosi vizsgálatnál, a Tartományi Biztosító Intézetnél (Dr. Klein) megállapították – a lábtőcsont és a szárkapocscsont töréséről volt szó a jobb oldalon, és artrózis deformációról.

A törések jelentős deformációval gyógyultak meg; minden mozdulat, a láb minden oldalirányú mozdulata különösen fájdalmas volt. Még nyugalmi helyzetben sem maradtak el soha teljesen a fájdalmak. A ‚jelentős járás- és álláskorlátozott‘ utalással a II. hadirokkantsági fokozatba (50% csökkent munkaképesség) soroltak be. Megszoktam, hogy ezeket a panaszokat elkerülhetetlen háborús következményeknek fogadjam el, és orvosi részről sem keltettek reményt az állapotom jelentős javulására. A házban és a kertben bot nélkül mozogtam. A házon kívül nem tudtam lemondani a támasztékról, mert már rövid utak is bot nélkül a fájdalmak jelentős élesedéséhez vezettek. Egy ‚eset‘ Gröning számára? Ezt egyetlen gondolattal sem fogadtam el.

Még mialatt egy másik beteget kezelte, Gröning egy pillanattal érintett. Ugyanabban a pillanatban hirtelen fájdalmat éreztem a jobb vállamban. Ennél az a gondolat ment át a fejemben, hogy talán jó helyen lennék, ha a vonatban reumás fájdalmakat kaptam volna. Néhány perccel később Gröning hozzám fordult: ‚Minek veszi még a botot – már nincsen rá szüksége?‘ Az első pillanatban szuggesztív kérdésnek tartottam ezt és azt válaszoltam, hogy én nem páciensként, hanem tudósítóként vagyok jelen, és nem is feltételezem, hogy segíteni tudnának rajtam. Ennél rámutattam a sebesülésem mivoltára. Gröning mosolyogva hallgatta ezt az ellenkezést, felbátorított, hogy ez egyszer egoistaként gondoljak az egészségemre és nem a hírlapbeszámolómról, és felszólított, hogy pontosan figyeljem meg, mi történik a testemben. Így először leírtam a fájdalmat a jobb vállamban és megkérdeztem, hogy ez is hozzátartozik-e. Gröning igenlő választ adott, és felszólított, hogy továbbra is figyeljem meg. Szkeptikus voltam, a gondolataimmal inkább a hírlapi beszámolónál voltam, mint az egészségemnél – és először semmi újat nem vettem észre. Gröning türelmesen várt következő közléseimre, és hamarosan megállapíthattam, hogy a fájdalom a vállamban valami pezsgő forráságérzetbe ment át, amely a testem egész jobb felét elkapta. Megemlítettem külö-

nösen a jobb félre való behatárolódást. „Önnek csak a jobb oldalon van rá szüksége! Az erő teljesen magától keresi meg a helyeket, ahol hatnia kell.“

Némi idő múlva a sebesült jobb lábam is forró lett. Formálisan dolgozni kezdett odabenn. Ez a forróságérzet távoli hasonlóságot mutatott egy diatermia-kezeléssel, csak sokkal intenzívebb volt – és mégis egészen más. Az volt a benyomásom, mintha a vér hevesebben áramlott volna át a lábamon. Az erek lüktettek. Ez olyan érzés volt, amit hat éve nem éreztem. Minderről beszámoltam, és Gröning most meg volt elégedve. (...)

A forróságérzet és a pezsgés még tartott egy ideig. De a lábam még hevesen fáj. Amikor a hazatérésem után néhány órát mélyen és álom nélkül aludtam, teljesen fájdalommentes volt. Néhány napig még „izomláz“ volt az alsó lábszárizmomban, azután ezek a Regelung-jelenségek is eltűntek.

Azóta négy hónap telt el. (...) A lábamat újra ugyanúgy igénybe tudom venni, mint a sebesülésem előtt. Még erőteljes felugrásnak sincs semmi fájdalmas következménye. (...)

Dr. Hermann R. Münchenben, aki abban az időben sebesülésem után kezelte, tanúsította, hogy a Gröning általi kezelés következtében az addig rokkant jobb láb mozgathatósága az egészséges ballal szemben már csak egy „árnyalattal“ kisebb, és várható, hogy ezek a jelentéktelen különbségek is a rendszeres használat által még kiegyenlítődnek. Dr. R. nem tudta megmagyarázni, hogy Gröning milyen módon érte el ezt az eredményt.“

Eddig tart Dr. Trampler beszámolója a tisztán szomatikus, tehát tisztán testi és semmiképpen nem pszichikai vagy pszichoszomatikus betegségéből való felgyógyulásáról. Ilyen gyógyulást nem lehet Dr. Weiler magyarázati mintájával megmagyarázni. Mégis folytatja röplapjában:

„Bármilyen öröndetes is, hogy emberek, akik betegnek érzik magukat, vagy lelkiectől függő zavarokban szenvednek,

egy ‚csodatevő emberben‘ való hitük által megszabadulnak félelmüktől és bajuktól, veszélyes az orvosilag ki nem képzett személyek működése, ha az olyan féktelen formákat vesz fel, mint Gröning esetében.

Az egyre nagyképűbb elképzeléseire alapozott szózatai számos beteg embert, akinek a baját egyáltalán nem lehet lelkiekben befolyásolni, arra indítat, hogy fárasztó utazásnak vesse alá magát, amely nem csak teljesen haszontalan költségeket okoz, hanem a betegségi állapot romlásához vezet. De még sokkal rosszabb, hogy szervi betegek hagyják, hogy rávegyék őket arra, hogy az addig követett, bizonyos körülmények között életmentő orvosi előírásokat figyelmen kívül hagyják, mert a tömeges felindultság szuggesztív befolyása alatt állapotuk pillanatnyi javulását érzik, és ezt végzetes módon betegségi állapotuk tényleges változásának értelmezik. (...)

Gröning úr is ezt az arcátlan módszert használja azzal, hogy Isten küldöttének nevezi magát, aki a beteget a hitre kötelezi, hogy meggyógyuljon. Az ebben rejlő infámia, amely a nem-gyógyultat Isten által eltaszított embernek bélyegzi meg, ugyancsak olyan beláthatatlan veszélyeket rejt magában, hogy nem lehet figyelmen kívül hagyni.“

Furcsán hangzik, ha belegondolunk, hogy az orvosok többsége máig sem gondol arra, hogy milyen lelki és testi károkat okoznak az embereknek, kiknek a „gyógyíthatatlan“ diagnózist adják, vagy azt mondják: „Már nem élsz sokáig“. Az orvostudomány logikájában teljesen értelmetlannak tűnik, hogy a beteg embertől elveszik a reményt, de reményt kelteni benne beláthatatlan veszélyeket hoz. A kérdés csak az, hogy kinek.

Bruno Gröning néhány nappal később Dr. Weiler röplapjára egy újságcikkben válaszolt „Válaszom ellenfeleimnek“ címmel:

„Amikor szeptember 13-án rövid időre visszavonultam a nyilvánosságtól, hogy a betegek tömeggyülekezeteit feloszlaltam, amelyek körülöttem mindenütt képződtek, tisztában

voltam vele, hogy ellenfeleim ezt az időt a személyem elleni támadásra fogják felhasználni és a jó ügy ellen, amelyet szolgálok. Ezek a támadások időközben már megtörténtek újságcikkekben és egy röplapban, amelyben az Orvosi Kamara elnöke, Dr. Weiler személyes véleményt képvisel. A szenvedők tömeggyülekezetének méretéért, amely engem is megijesztett, természetesen nem lehet engem felelőssé tenni. Ellenkezőleg, ez következtetéseket enged meg arra, hogy milyen meglepően nagy azoknak a személyeknek a köre, akiket az orvostudomány hagyományos szereivel nyilvánvalóan nem tudtak meggyógyítani. Mivel eközben láttam, hogy ezekben a végtelen nagy gyülekezetekben az egészség utáni féktelen tolongás olyan jelenségekhez vezetett, amelyek a betegek gyógyulásra való előkészítését szinte lehetetlenné teszik, eldöntöttem (több nappal az említett támadások megjelenése előtt), hogy először nem beszélek nagy gyülekezetek előtt. Arra kérem minden barátomat, hogy álljanak el attól, hogy nagy gyülekezeteket alkossanak és órákig, napokig várjanak rám. Csalódást kellene nekik okoznom, mert a következő gondom annak a feladatnak a megoldása kell legyen, hogy szanatóriumok létesítése által a gyógyító tevékenységemet rendezett és ellenőrizhető formába hozzam.

Az első szanatórium, szoros összeköttetésben egy már meglevő kórházzal, hamarosan meg fogja kezdeni a munkát. Orvosok előzetes és utólagos vizsgálatai által, akik készek, hogy önzetlenül együttműködjenek velem, alkalom nyílik rá, hogy világosan megállapítsák, hogy mely betegségeket tudok gyógyítani, és Dr. Weiler úr ezzel feloldozást nyer a feladat alól, hogy egy több mint felületes ismeretség alapján a fejét törje ezen a problémán. A leletek eredményét elérhetővé teszem a nyilvánosság számára, de nem Dr. Weiler számára.

Nem látok okot arra, hogy vallási beállítottságomról vitakozzam Dr. Weilerrel. Már azt is megemlítettem nyilvánosan, hogy élesen elutasítom gyógyításaim összehasonlítását a lourdesi csodákkal. Gyógyításaim a természetnek az isteni

renden belül levő erőn alapulnak, és nem a természeti törvények áthágásán. Következésképpen akkor sem lehet csodának nevezni azokat, ha a tudomány mai állása szerint nem, vagy csak nehezen megmagyarázhatók.

Ha az Orvosi Kamara elnöke azt hiszi, hogy a foglalkozási ága mellett beszélhet, akkor tévedésben van. Védelmembe kell vennem azokat az orvosokat, akik mind nagyobb számban önként bevezetik a velem való együttműködést, azzal a váddal szemben, hogy az új ismeretek iránti érdeklődésük egyenlő a Dr. Weiler úréval. Soha nem voltam, és soha nem leszek az orvosok ellensége. Az orvosok együttműködése, akik felelősségteljes hivatalukat hivatásnak érzik, hogy fáradhatatlanul kutassanak a lehetőségek után, amelyek betegeknek gyógyulást ígérnek, komoly törekvésem és még mindenütt, ahol tiszta szívvel létrejött, a legjobb eredményeket hozta létre. Természetesen, aki irigységgel és előítéllettel, és ellenérvek nélkül kétségbe vonja a gyógyítási lehetőségeket, amelyeknek pontosan ismerem a ténylegességét, az nem csodálkozhat elutasításomon.

Barátaim és ellenfeleim már rövid idő múlva – hittől és kétségtől függetlenül – tiszta képet alkothatnak a gyógyításaimról, amit semmilyen röplap nem tud eltörölni. A kételkedők is – éppen az orvosilag előképzettek – arra a felismerésre fognak jutni, hogy az Istenben való hit és az életnek az Ő parancsolataival való összhangja milyen nagymértékben a lelki egészség alapja, és ezzel a testi egészség első feltétele is.“

Az orvosokhoz való viszonyáról Bruno Gröning más helyen azt mondta:

„A mai napig még nem voltam mérges egy orvosra sem, bár egyesek nagyon sokat merészeltek, azzal, hogy piszokkal és mocsokkal rágalmaztak anélkül, hogy egyáltalán okuk lett volna rá. Ez a kicsi emberi agy bebizonyítja, hogy utálja a jót, hogy a jót soha nem akarta. Mert egy orvosnak is ugyanúgy állnia kellene a szavát, hogy segítőknek bizonyul, hogy tényleg testtel-lélekkel azon van, hogy a betegeken segítsen.“

3. A természetgyógyász-törvény

Az orvosi kar és a hatóságok legfontosabb fegyvere a Gröning elleni harcban a természetgyógyász-törvény volt. Ez többek között kimondja:

„1.§ (1) Aki a gyógyítást orvosi képesítés nélkül akarja gyakorolni, annak engedélyre van szüksége. (2) A gyógyítás gyakorlása a törvény értelmében minden foglalkozásilag- vagy iparilag üzött tevékenység emberi betegségek, bajok, testi károsodások megállapítására, gyógyítására vagy enyhítésére, akkor is, ha mások szolgálatában gyakorolják. (...) 2.§ (1) Aki a gyógyítást anélkül, hogy orvosi képesítése lenne, eddig foglalkozásilag még nem gyakorolta, a jövőben engedélyt kaphat az 1-es § szerint. (...) 5.§ (1) Aki gyógyítást gyakorol anélkül, hogy jogosult lenne az orvosi foglalkozás gyakorlására és anélkül, hogy az 1.§ szerint engedélye lenne rá, az egy évig terjedő szabadságvesztéssel vagy pénzbüntetéssel büntetendő.“

A természetgyógyász-törvény a háború utáni években nagyon vitatott volt. Így pl. Koch, egykori miniszter és a Rajna-Wesztfáliai Néppárt elnöke azt írta egy beadványban Északrajna-Wesztfália szociális miniszterének 1949. június 30-án:

„A természetgyógyász-törvény tipikus náci törvény, korrupciós és piszkos események alapján jött létre, és olyan emberek kompromisszumából, akiknek az erkölcsi kvalitása annyira kétséges, hogy valószínűleg bírósági eljárást kell folytatni ellenük az emberiség ellen elkövetett bűntettekért.

Frick birodalmi belügyminiszter adta ki, és a náci főemberek, Dr. Wagner és Dr. Conti szerkesztették meg, és a Nürnbergben elítélt Dr. Lammers készítette elő.

Ez a törvény kerülő utakon ki kellett hogy irtsa a gyógyítási szabadságot és egy értelmes népi orvoslás minden lehetőségét.

Ugyanakkor feloszlatták és betiltották a népi szellemi gyógymódok minden szövetségét és egyesülését, köztük a Biokémiai Szövetséget több mint egymillió taggal.

A természetgyógyász-törvény mindezen dolgoknak alapot és lehetőséget kínált.

Foglalkozásszerűen csak az gyógyíthatott, aki tagja volt a természetgyógyász-testületnek. Ennek a természetgyógyász-testületnek a vezetője magas SS-vezető volt, röviddel ezelőtt még Garmischban ült a vezérkari fogolytáborban, a neve Kees volt.

Az ez által gyakorolt terror névtelen és kemény volt, és sok természetgyógyász számára alig elviselhető, legalábbis azoknak, akik nem voltak nemzetiszocialisták.“

1949. október 13-án a bajor parlament egy a természetgyógyász-törvény hatályon kívül helyezésére szóló indítvánnyal foglalkozott. Seifried képviselő beszámolt a jogi és alkotmányos kérdések bizottságának munkájáról, amely az indítvánnyal foglalkozott:

„A Természetgyógyász Szövetség már 1948 decemberében beadványt intézett a parlamenthez, hogy helyezték hatályon kívül az 1939-es természetgyógyász-törvényt és annak helyére egy a modern követelményeknek megfelelő törvény lépjen. Nyomatékosan rámutattak, hogy a ma még érvényben levő természetgyógyász-törvény 1939-ből tiszta náci-törvény, amelyet abból a célból adtak ki, hogy a természetgyógyász foglalkozást megszüntesse. (...)

A Gröning-eset újra beigazolta egy megfelelő törvényhozás sürgősségét. A Belügyminisztérium a Parlamentnek adott állásfoglalásában a kérdést alapproblémának jelölte meg, hogy a népegészség fenntartásának érdekében rábízzhatják-e a gyógyítást nem-approbált személyekre. Az erre vonatkozó vélemények nagyon különbözőek voltak.“

Lentebb így számol be a gyorsírással írott beszámoló Dr. Ries tudósító beszámolójáról:

„A tudósító, többször félbeszakítva, megpróbálta egy szakjogi szakértői vélemény alapján a bizottság előtt megmagyarázni, hogy a természetgyógyász-törvényenél egy kimondottan náci törvényhozási műről van szó, amely náci gondolkodásmódot nyugszik, és ma már nem alkalmazható.“

A sajtóban is vitatkoztak erről a törvényről. Így pl. a *Passauer Neue Presse* a „Gröning-esetet“ tekintve 1949. szeptember 10-én azt írta:

„A természetgyógyász-törvényt igazi nemzetiszocialista erőszak-szellemben, nemzetiszocialista orvosok alkották meg, hogy egy kényelmetlen konkurenciát kikapcsoljanak. Nem válik a hatóságok dicsőségére, ha az egyik oldalon harcolnak a nemzetiszocialista szellem ellen, de a másikon visszanyúlnak a gyakorlatára. Ennek a törvénynek, amilyen gyorsan csak lehet, meg kell buknia, és a gyógyítás szabadságát helyre kell állítani (...). Mind a vallásnak, mind a vele rokon papi gyógyításnak is szüksége van a gyakorlás teljes szabadságára. Ezt követeli az orvostan és az orvosok etikája, akik nem akarják, hogy a nép konkurencia-irigy üzletembereknek tekintse őket. A kedvelt kifogások a betegek lehetséges károsodásáról, a gyógyíthatatlanok seregét tekintve, a betegbiztosító intézetekre és az orvostanra szállnak vissza. (...) Magas uraink olyan szívesen veszik a szájukra Isten nevét. De ha Isten egy szokatlan gyogyerőt nyilatkoztat meg, akkor a rendőrséget hozzák és az ügyészt. A miniszter úr nagy kollégája, Bismarck béketűrőbb és bölcsebb volt. Azt mondta: ‚Akinak Isten képességet adott rá, hogy betegeket gyógyítson, attól az állam ne rabolja azt el.‘ És az orvostudomány akkori értelmes, nemes lelkű vezetőjével, Rudolf Virchowval és a német országgyűléssel együtt megalkotta a gyógyítási szabadság törvényét, amelyet minden következő kormány és parlament védett minden támadás ellen és fenntartották, amíg a náci diktátumnak áldozatul esett.

Szabadság a gyógyításban is! A legjobb, amit a Gröning-esetben tenni tudunk, az, hogy pozitívan állunk hozzá, és semmilyen módon nem hasonlítjuk össze, vagy állítjuk szembe az orvostudománnyal, amihez a legkevesebb köze sincs. (...) Nem lenne emberséges, ha a nem-gyógyultakat tekintve Gröning gyogyerejét kihasználatlanul hagynánk, vagy gondnokság alá helyeznénk, ahol meg kell tagadni

azokat. Vegyük őt csodának és legyünk olyan nagylelkűek, hogy egy rendkívüli emberrel szemben a törvény alól kivételt tegyünk, és hagyjuk őt kihatni, ahogyan azt küldetése, belső törvénye megkívánja, ami szerint szolgálatba állt. Ha egyszer kialszik a gyógyereje, vagy hamis pályára kerül, akkor a páciensei fogják elsőként észrevenni és megbénítani őt. De Gröningnek magának azt kívánjuk, hogy ne hagyja nagy alázatossággal felfalatni magát az orvostudomány bosszújától, hanem úgy haladjon az útján tovább, ahogyan azt bensőleg megmutatják neki.“

4. „A természetgyógyász-törvény nem vonatkozik Gröningre“

Bruno Gröningnek újra meg újra szemére vetették, hogy vétett a természetgyógyász-törvény ellen. A Traberhofon a legkülönbözőbb – legtöbbször saját kinevezésű – „munkatársak“ igyekeztek, hogy egy külön-engedélyt szerezzenek neki. De minden kísérlet sikertelen maradt. Bruno Gröning 1950 szeptemberében Bajorországban is gyógyítási tilalmat kapott. Ebből fejlődött ki végül is az első per ellene 1951/52-ben. Bár felmentették, de csak azért, mert bűnöséget kizáró tévedésben volt. Bár gyakorolta a gyógyítást, de nem előre megfontolt szándékkal cselekedett. Jogi tanácsadója, Dr. A. Roedel a per után többek között azt írta egy újságban:

„A természetgyógyász-törvény nem vonatkozik Gröningre. Az emberek egymás mellett élése bizonyos normák között játszódik le, amelyek szükségszerűen már az emberiség ősi kezdeteiben kialakultak, és amelyek leszögeznek az egyes ember és az emberi társadalom jogait. Mivel az emberek egymás mellett élése bizonyos alapvető követelményektől függ, másrészt ezek a követelmények az emberi természet struktúrájából adódnak, ezeket a normákat természetes jognak nevezzük. (...) Ezt később minden nép részben szokványos jogként, részben írott törvényként vette át, és nagy törvénykönyvekben van lerögzítve.

Ahogy a természetes jogban az emberi létezés fenntartásához az elegendő táplálékra való igényt megokolják, úgy az ember egészsége is értékes kincs, amelynek a megtartása vagy újra-elnyerése minden ember természetes joga. Ez az elidegeníthetetlen jog annyira mély, emberi vágnak felel meg, hogy minden megnyirbálást vagy korlátozást erős beavatkozásnak érznek, és soha nem fogják elismerni és figyelembe venni. Ahogy az egészségre való vágyat és a gyógyulást soha nem tudják törvényhozó rendelkezésekkel korlátozni, úgy a gyógyításra való erőt sem, amely valakiben van. Minden írott jogszabály, amely nem felel meg ezeknek a követelményeknek, ellentmond a természetes jognak, és nem ismerik el, és végül semmibe veszik, amíg egy értelmes törvényhozó nem változtat a dolgon.

A törvények egyike, amelynek megvetés jut osztályrészül, az természetgyógyász-törvény 1939. február 17-éről. Olyan szellemben teremtve, hogy mindent szabályozzanak, és mindent az állam teljhatalmának vessenek alá, az egyes egyének jogait nem véve figyelembe, ez egy elmúlt korszak tipikus törvénye, amelyben az ember minden lépését megfigyelték és szabályozták, és az individualitás minden szabad fejlődése hazaárulás volt.

Vannak emberek, akik még ismeretlen erővel rendelkeznek, akik készek arra, hogy mindezeket az erőket az emberiség szolgálatába állítsák, és így olyan esetekben segítsenek, amelyekben a tudomány mai állása szerint sem gyógyulás, sem enyhülés nem lehetséges. Ezt a lehetőséget, hogy a szenvedő embereken segítsenek, minden ember természetes jogát, nem lehet törvények által korlátozni vagy betiltani.

Bruno Gröning azon emberek egyike, akik meg vannak áldva azzal, hogy másokon segíthetnek, és akiknek megadott az erő, hogy gyógyítsanak, különösen ott, ahol mások már nem tudnak gyógyítani. Születésétől és Isten kegyelméből orvos, mélyen hívő ember, küldetésével telve, aki a benne nyugvó erőt az emberiségnek, minden betegnek és

gyógyuláskeresőnek a javára és egészségére akarja szentelni. A mi feladatunk, hogy segítsünk neki, és ezzel a betegeken segítsünk, hogy a gyógyító erő ne fulladjon bele a paragrafusok szövevényébe.

Ha most jó alattvalókként, nem kínozva betegségek által, minden impulzustól mentesen, mint ama törvénynek a szolgálói azon tűnődünk, hogy hogyan hozhatjuk közös nevezőre Gröning működését a természetgyógyász-törvénnyel, akkor a következő szempontokat kell figyelembe vennünk: A természetgyógyász-törvény szerint is mindenki foglalkozás- vagy iparszerű gyakorlás nélkül gyógyíthatott. Aki önzetlenül – így szól a törvény indoklása – segít embertársainak a betegségeket megelőzni vagy azokat gyógyítani, azt nem lehet, és nem kell abban megakadályozni.

Nem foglalkozásilag és iparszerűen: Gröning nem vett fel fizetést a gyógyításokért. A jelszava: aki sehol nem talált gyógyulást, az jöjjön el hozzá, a pénzt és a félelmet hagyja otthon, hitet és időt hozzon magával. Hitet, mert az elengedhetetlen feltétele minden gyógyulásnak, időt, mert minden gyógyulás bizonyos időt vesz igénybe.

A szabad gyógyító tevékenység, amelyet Gröning gyakorol, ezért egyáltalán nem tartozik a természetgyógyász-törvény alá. A törvény ezzel a képességgel is számol, amikor a végrehajtási rendelet 8.§-ában megköveteli, hogy az, aki természetgyógyászként engedélyt kér meg, az gyógyítási képességét és gyógyítási sikereit legalább három évre igazolja.

Tehát, meg kell engedjék Gröningnek, hogy szabad szeretetteljes tevékenységét gyakorolja, és ebből a szempontból a paragrafusok örzőinek is meg kell engedniük ezt a tevékenységet, hogy ezzel a gyógyítási képességet és a gyógyítási sikereket bebizonyítsa. A törvény szigorú értelmezésénél is be kell vallani, hogy egy tevékenység, amely az erők kutatását szolgálja, amelyek ebben az emberben nyugszanak, még nem foglalkozásszerű gyakorlás, mert végül is ebben a közbenső

stádiumban Gröningnek is meg kell adni a lehetőséget, hogy dolgozzon és kutasson.

De hogy szembeszálljunk annak a veszélyével, hogy elveszítjük ezt az embert, egy nagylelkű államigazgatás meg fogja adni a kivételes engedélyt, mert Gröning már elegendő bizonyítékát adta gyógyítási képességének, és gyógyítási sikereket ért el, és a tény ismeretes a nyilvánosság és ezzel a hatóságok előtt is. Azt kellene hinni, hogy a törvényes rendelkezések bürokratikus kezelését figyelmen kívül tudnák hagyni a sok és túl sok beteg és gyógyulást kereső érdekében. Akkor ezzel be lenne bizonyítva, hogy az állam a közösség javát szolgálja.“

De az üzenet meghallgatás nélkül maradt. Bruno Gröning minden erőfeszítése, hogy a törvénynek megfelelően viselkedjen, nem használt, mint pl. a Gröning-Szövetség megalapítása, és tevékenységének az ezzel összefüggő korlátozása a hit-előadások tartására. 1955-ben újra beperelték. Legmélyebb felháborodását kifejező feljegzéseit egy noteszben találjuk:

„Ki adja kinek azt a jogot, hogy megtiltsák nekem, hogy beteg embereket gyógyítsak, akiket az orvosok teljesen és egészen feladtak? Összehasonlítás: törött korsó vagy hasonló, szeméthegek.

Betegek ezrei (lásd Traberhof), lakások és kórházak várnak reménnyel telve gyógyulásra. Ki veszi át a felelősséget? Minden beteg nevében megvádolom mindazokat, akik megtiltják, hogy betegeket gyógyítsak! Tilalomellenes törvény nem létezhet, és nem is létezik jelenleg Németországban, éppúgy más országokban sem.

Egy apa viseli a felelősséget a családjáért. Gondoskodnia kell minden családtag jólétéről, stb. (Lásd állam-apa!)

- a) Ki alkotja az államot? – Az emberek
- b) Kinek a kötelessége az állam jólétéről gondoskodni? – Az államvezetésnek.
- c) Mi vagyunk a felelősek az államvezetés jólétéért, vagy az államvezetés felelős a mi jólétünkért?“

5. A nagy per

1955. március 4-én az állami bíróság újra vádat emelt Bruno Gröning ellen. A vád ismét az volt, hogy vétett a természetgyógyász törvény ellen. A perrel kapcsolatos egyik kihallgatáson így nyilatkozott:

„Büntetendő, ha az embereknek megmutatom, hogyan gyógyulhatnak meg, és hogyan találhatják meg ehhez a helyes utat? Ezrek, akik állítólag gyógyíthatatlan betegek, meggyógyulhatnának, ha tudnának erről. Én nem teszek mást, mint figyelmessé teszem rá az embereket, hogy egészen az ő akaratuktól függ, hogy újra egészségesek lesznek-e, és megmutatom nekik, hogy mit tegyenek, hogy a bensőjüket rendbe hozzák. Ezerszer bebizonyosodott, hogy az emberek, akik követték tanácsomat, újra örültek az életüknek.(...) Tevékenységgemmel nem okozok kárt senkinek, sőt ellenkezőleg, mindenütt segíték, ahol lemondtak a segítségről.“

A *Das Neue Blatt* folyóiratnak adott interjújában is kijelentette a vádaskodásokra:

„Tulajdonképpen mit tudnak jogilag a szememre vetni? Nem állítok fel diagnózist, nem kezelek senkit, engem nem érdekelnek kórtörténetek, nem rendelék gyógyszert és gyógy-módot.“

Az a bűnöm vagy még büntett is, ha mégis meglepő gyógyulások történnek, ha a betegek felállnak, és azt mondják: Olyan jól vagyok és olyan könnyű, egészséges vagyok? Valóban tiltva van, hogy megkérdezem a barátaimat: Hogyan érzik magukat? És azt tanácsolom nekik: Figyeljenek jobban a testükre! Teremtsenek rendet benne!“

Ennek a pernek a második vádpontja gondatlanságból elkövetett emberölés volt. Ehhez azt írta egy levélben a barátainak 1955. április 11-én:

„Kedves Barátaim! Ezekben a napokban az egész sajtó és rádió többé-kevésbé célzatos formában egy közleményt adott ki rólam, amiben közölte, hogy a Münchener II. Ügyész-

ség vádat készített elő ellenem gondatlanságból elkövetett emberölés miatt. Állítólag gyógyulást ígértem 1949 végén egy tbc-s beteg tizenhét éves lánynak és megakadályoztam, hogy szanatóriumba és orvoshoz menjen. Én vagyok a bűnös ennek a fiatalnak a halálában.

Aki világos ésszel olvasta, vagy hallotta ezeket a híreket, az felismerhette, mit akartak ezzel elérni. A barátaim között zavart kelteni, és a segítséget-keresőket visszatartani attól, hogy céljainkat és az általam nyilvánosságra hozott felismeréseket közelebbről megismerhessék. Minden eszközzel megpróbálták, hogy az én saját és a Gröning-Szövetség tevékenységét, és a tiéteket is, megakadályozzák.

A dolgok természetesen másképp állnak, mint ahogy beállítják! A barátaimnak nem kell fejtegetnem, ők tudják, hogy én nem teszek ‚gyógyulási ígéretet‘, és soha nem tanácsolok el senkit az orvosi kezeléstől.

1952-ben felmentettek. Nem furcsa, hogy a ‚Kuhfuß-eset‘-et, amely már 1949/1950-ben fellépett, az ellenem folyó perben 1951/1952-ben, bár már minden irat megvolt, nem göngyölítették fel már akkor?! (...)

Jól tudom, és ti is tudjátok mindannyian, hogy arról van szó, hogy engem és ezzel a szövetségünket és a törekvéseinket megsemmisítsék.“

Ebben a perben többek között Eugen Enderlin és Otto Meckelburg voltak a fő terhelő tanúk. Bruno Gröning egyszer azt írta ehhez:

„Akkoriban voltak emberek, akik egyrészt hadakoztak egymással, másrészt támogatták egymást abban, hogy az egyik a másiknak tanúskodott Gröning ellen. Ezt a hatóságok természetesen elősegítették, úgy hogy perekkel árasztottak el, és ezekkel a kereken mondva hitvány emberekkel meg kellett küzdenem.“

Az első tárgyaláson, 1957. július végén Bruno Gröninget felmentették a gondatlanságból elkövetett emberölés vádja alól, és a természetgyógyász-törvény elleni vétségért 2000 DM pénzbüntetésre

„Érthetetlen és szégyenletes, hogy a rám kiszabott büntetés és a törvény általi tilalmak nem egyedül a segítőt – tehát engem – sújtanak, hanem azokat is, akiknek a baján nem lehet segíteni, akik sehol máshol nem tudnak segítséget találni, mert a törvény megtiltja.“

ítélték. 1958 januárjában egy második tárgyalásra került sor. Az ügyészség fellebbezést nyújtott be. A terhelő tanúk ez alkalommal egészen másképpen léptek fel, mint egy fél évvel azelőtt. Anny Ebner von Eschenbach bárónő, aki figyelemmel kísérte a Gröning elleni pert, egy kommentárban megjegyezte:

„Pontosan észre lehetett venni, hogy az ellentanúk a közbe eső időben megegyeztek egy pontban: ‚Megtiltotta az orvost‘. Ezt különösen kihangsúlyozták, és a fellépésük is egészen biztos volt ez alkalommal.“

1958. január 16-án így szólt az ítélet: Nyolc havi börtönbüntetés gondatlanságból elkövetett emberölésért és 5000 DM pénzbüntetés a természetgyógyász-törvény elleni vétségért. A börtönbüntetést felfüggesztették. Anny Ebner von Eschenbach bárónő:

„Az ítélet szégyen Németországra nézve!“

Bruno Gröning egyszer nagyon csalódottan azt mondta, hogy még megbüntetik azért, hogy jót tesz.

Gröning ügyvédje, Dr. Andreas Grasmüller ez alkalommal megtámadta az ítéletet és felülvizsgálatot kért a Bajor Legfelsőbb Tartományi Bíróságtól. Január 22-én volt a felülvizsgálati tárgyalás. Dr. Grasmüller erről később így nyilatkozott:

„Ennek a tárgyalásnak az alapján meg voltam győződve róla, hogy a Bajor Legfelsőbb Tartományi Bíróság ítélete által hatályon kívül helyezik a fellebbezési ítéletet. A Bajor Legfelsőbb Tartományi Bíróság az ítélethirdetést tíz nappal elhalasztotta.“

Bruno Gröning már nem tudott részt venni a tárgyaláson, január 22-én. Ugyanabban az órában egy párizsi rák-klinika műtőasztalán feküdt. Négy nappal később, január 26-án meghalt Párizsban. A tárgyalást berekesztették, soha nem mondtak ki végleges ítéletet.

A *Neues Europa* című folyóirat kiadója, Louis Emrich írta 1963-ban *Der sechste Sinn* (A hatodik érzék) című könyvében, hogy mi volt a véleménye az egész perről:

„Bruno Gröning, a szellemi alapon működő nagy német gyógyító is azok közé az emberek közé tartozott, akiket a

sors jelölt ki arra, hogy egy küldetést teljesítsenek, és akik a kapott feladat végrehajtásánál a materialisták legkeményebb ellenállásába ütköztek.

Amit az orvostudomány és igazságszolgáltatás nevében tettek vele, az nem dicsőséges esemény a Szövetségi Köztársaság történetében. Mert Bismarck mondását: „Akinek Isten megadta a gyógyítás adományát, azt ne zavarja a rendőrség”, rá vonatkozóan egyenesen szégyenletes módon semmibe vették. Az érvényes törvények szerint a szó szoros értelmében halálra üldözték. Az orvosi kamarák és a bíróságok tárgyilagosan a fennálló törvényekhez tartották magukat, de mégis bűnösök egy embernek idő előtti halálában, aki igazoltan emberek ezreit és ezreit gyógyította meg szellemi úton, ill. enyhülést hozott nekik. (...)

Rajta ezerszeresen igazságtalanságot követtek el, még ha a vádoló orvosok a fennálló törvényekre hivatkoztak is, és az állami felügyeleti szervek ugyancsak a fennálló törvénykezés alapján tettek ellene feljelentést.“

6. Belülről elégett

1958 őszén Bruno Gröning erősen lesoványodott. Felesége aggódott és novemberben Párizsba utazott vele egy orvos barátjukhoz. Josette Gröning azt írta egy iratban az eseményekhez:

„1958 novemberéig nem tudtam a férjem megbetegedéséről. Soha nem panaszkodott, mindig jó kedve volt, naponta fogadott vendégeket és gyógyuláskeresőket. Mivel ebben a hónapban erősen lesoványodott, ezeket a nyugtalanító szimptómákat közöltem orvos-barátunkkal, a rákkutató Dr. Pierre Grobonnal Párizsban, aki azokat súlyos megbetegedés lehetséges jeleinek tartotta.

Az ő tanácsára férjem és én 1958 november végén elutaztunk Párizsba. Dr. Grobonnal egy röntgenorvoshoz mentünk. Ez rögtön több felvételt készített férjemről. A rönt-

genképek kiértékelése azt adta, hogy gyomorrákról van szó, előrehaladott állapotban. A Párizsba való elutazásunk előtt Plochingenben, férjem azt mondta nekem: ‚Tudom, hogy mi a bajom, rajtam senki nem tud segíteni!‘ “

Bruno Gröning egyszer megmutatta egy barátjának a fent nevezett röntgenképeket. Ezen egy nagy és egy kis fekete folt volt látható. Ehhez megmagyarázta, hogy a kis foltot könnyen ki tudná venni, az a gyógyuláskeresőkötől van, akiknek a betegséget a gyógyításoknál felvette a testébe. De a nagy fekete folt az emberek rosszindulata által keletkezett. Ezt emberi kéznek kell eltávolítani.

Egy beszélgetésben az osztrák költővel, Hans Sternederrel, évekkel ezelött egyszer azt mondta:

„Ha megtiltják működésemet, akkor belülről elégek.“

És pontosan ez történt. Az őt újra meg újra szorongató gyógyítási tilalom, a végtelenül elhúzódó utolsó per, és ellenfeleinek szakadatlan erőfeszítései, hogy kikapcsolják, végül is oda vezettek, hogy Bruno Gröningnek kimondhatatlan fájdalmak között belülről el kellett égnie.

Dr. Bellenger nyilatkozata az 1959. január 22-i utolsó operáció után igazolja ezt:

„A rombolás Bruno testében szörnyű, teljes belső elézés.“

De visszatérve az 1958. novemberi eseményekre: Josette Gröning beszámolójában folytatja:

„Dr. Grobon megmagyarázta férjemnek, hogy okvetlenül azonnal meg kell operáltassa magát. Napokról, talán órákról van szó, talán már különben is túl késő. Férjem teljes nyugalommal és higgadtsággal magyarázta: ‚Most semmi esetre sem megy. Sokan várnak rám Németországban és külföldön, akikhez a karácsonyi ünnepeken beszélni akarok. 1959 januárjában visszajövök Párizsba.‘ Dr. Grobon nagyon felindult, és egyenesen könyörögve kérte férjemet, hogy azonnal vesse alá magát egy operációnak. ‚Lehetetlen‘, mondta, ‚hogy mostani állapotában még utazást tegyen. Ha az apám lenne, akkor még ma megoperáltatnám.‘ Ismertette vele a betegség

Bruno Gröning a Henner-klinikán Párizsban

„Bruno Gröning nagy szívvel rendelkezett, értékes ember volt, aki képes volt érvényesülni, és tekintettel a szenvedésre és a halálra, méltósága még ma is csodálatot hív ki.“

Dr. Henry Bellanger 1974

veszélyességét: „Az Ön állapotában szigorú diétát kell tartani, és nyugalomban, izgalom nélkül kell élni, minden fáradságot kerülni kell. Lehetetlen, hogy télen ilyen távoli utat tegyen, és még maga vezesse a kocsiját.” Bruno azt felelte: „Azt eszem és iszom, amit megkívánok, anélkül, hogy hánynék. Még elég frissnek és erősnek érzem magam ahhoz, hogy tovább dolgozzam, és megtartsam tervezett előadásaimat. De az Ön kedvéért nyolc nap múlva vissza fogok jönni Párizsba. Először még otthon le kell rendeznem különböző dolgokat, és át kell állítanom utazási programomat.” Másnap visszautaztunk Plochingenbe. (...)

Plochingenben való tartózkodásunk alatt több hangszalagra beszélt. Az eredetileg tervezett személyes előadások helyett ezeket a felvételeket játszották le a karácsonyi ünnepélyeken a Gröning-Közösségek köreiben. (...)

Mennyire nehezére eshetett Bruno Gröningnek, hogy elálljon személyes megjelenésétől a karácsonyi ünnepségeken, azt a december 4-én felvett hangszalagról a következő részlet világítja meg:

„Tiszta szívből sajnálom, hogy ez alkalommal nem vehetek részt a karácsonyi ünnepségen. Tudom, hogy először szomorúak, vagy esetleg csalódottak lesznek, mert nem szoktak ahhoz, hogy barátaimtól megtagadjam jelenlétemet. Ennek csak egy oka van, de ezt személyes okokból csak röviden érintem.

Arra kérem Önöket, kedves barátaim, hogy bocsássanak meg nekem ezért a cselekedetemért. Sokkal többről van szó, mint ahogy azt ma csak sejtik. De ezt nehéz a szalagon elmondani. Bízom és hiszek abban, hogy Önök, kedves barátaim, ezt megértik. Úgy hiszem, elmondhatom, hogy örülnek majd, hogy nem felejtettem el, és nem hagytam cserben Önöket, és nem is fogom ezt sohasem megtenni.”

Josette Gröning folytatja:

„Nyolc nap múlva kocsinkban újra Párizsba utaztunk. Miután felhívtam Dr. Grobont, elmentünk barátjának, Dr. Bellangernek, aki ismerte Brunot, a sebészeti magánklini-

kájára. Dr. Grobon időközben tájékoztatta ezt a Párizsban nagyon tekintélyes ráksebsz-specialistát férjem állapotáról.

Miután Dr. Bellanger megvizsgálta a röntgenképeket, azt mondta nekem franciául, amit Bruno nem értett: „Az operáció nagyon nehéz lesz, még nem is vagyok biztos abban, hogy egyáltalán meg tudjuk operálni. A röntgenfelvételek szerint az eset majdnem kétségbeejtő. Meg fogom nyitni a hasüreget, ha veszély nélkül lehet valamit tenni, úgy megteszem. Ellenkező esetben, egyszerűen újra bezárom a sebet.” Nem hallgattam el férjem elől a helyzet komolyságát. Ő mosolygott és azt mondta: „Felőlem, vágjanak fel teljes hosszában, nem félek, meg kell tapasztalnom saját testemen, hogy az ember hogyan érzi magát ilyen súlyos operáció után.” Dr. Bellanger nagy szemeket meresztett, amikor ezeket a szavakat lefordítottam neki, és kijelentette, hogy talán ki kell venni a gyomorból egy nagy darabot. Bruno azt mondta: „Felőlem, vegye ki az egész gyomromat, de tudom, hogy mégis benn fogja hagyni.”

Amikor visszavonultunk szobánkba a klinikán, Bruno azt mondta mosolyogva: „Ha felnyitották, csodálkozni fognak azon, amit látni fognak. Sokkal rosszabb, mint amit a röntgenfelvételek mutatnak.”

A következő nap (1958. december 8-án) volt az operáció, Dr. Grobon jelenlétében. Mielőtt befejezték volna, a szobámba jött, és azt mondta: „Valami szörnyű dolgot kell közölnöm Önnel. Sokkal rosszabb, mint ahogyan azt elképzeltük. A gyomor teljesen szétmarva, már nem operálható. (...) A napjai meg vannak számlálva.”

Megdöböntő volt mindkét orvos számára, mélységesen meg voltak rendülve, és amikor a sebész látta, hogy már nem lehet semmit tenni, bezárta a sebet. De nem tudták felfogni, hogy Bruno külső megjelenése olyan keveset árult el szörnyű belső bajáról, hogy még normálisan tudott lélegezni, anyagcseréje az utolsó hetekben még kifogástalanul működött és a vérképe kitűnő volt. Ebben az előrehaladott stádiumban állandóan ismétlődő hányás van a legcsekélyebb táplálék-

felvételnél, és a súlyosan megpróbált ember lassan éhen hal. Brunonál mindez nem volt. (...)

Az operációt követő napokban az orvosok és nővérek naponta növekvő ámulattal figyelték a páciens, Bruno Gröning viselkedését. Minden menüt nagy étvággal vett magához.(...) Először aggódtak, hogy az operálnak hányni kell majd, de semmi ilyesmi nem történt. A szokványos roszszullétek egyike sem mutatkozott.

Néhány nappal később, Dr. Bellanger egyik látogatásánál, Bruno felkelt az ágyából, néhány tornagyakorlatot végzett, és ütögette a hasát. Az orvos az arca elé kapta kezét, és rémülten kiáltott fel: „Álljon meg! Félek! A seb kinyílhat, ezt már nem tudom nézni!” Menekülésszerűen elhagyta a szobát. És Bruno olyan jót nevetett, és nem értette, hogy aggódhat valaki ennyire. (...)

A 12. napon, elutazásunk előtt, kisebb vita volt Bruno és Dr. Grobon között. Bruno feltétlenül maga akarta vezetni a kocsinkat. Amikor az orvos ezt szigorúan megtiltotta, mosolyogva felelte: „Ha az emberek csak az állandó aggodalmuktól meg tudnának válni, akkor több sikerük lenne az életben.” (...)

Az utazás Plochingenbe bonyodalmak nélkül ment. Bruno mint mindig, vidám és beszédes volt. (...) Karácsony és Újév között nagyon sok látogatást kaptunk. Barátai közül senki nem vette észre, hogy barátjuk ilyen szörnyű betegségben szenved. Törekvése, hogy segítsen másokon, mint mindig, túl erős volt. Csak soványsága és sápadtsága tűnt fel néme-lyüknek.“

7. „Minden élőlényről szó van“

Bruno Gröning december 26-án maga köré gyűjtötte néhány legközelebbi barátját. Kivonat:

„A legközelebbi barátok mindegyikének meg kell kapnia, és meg is fogja kapni a tudást arról, hogy miért hívtam életre

egykoron ezt a művet, és mindenekelőtt, ami a legfontosabb, hogy ittlétem, földi életem mire rendeltetett el. Itt bizonyos dolgokról van szó, meghatározott dologról, azaz, amit Isten az embernek elrendelt. Nem az én rendeltetésemről, nem egy ember rendeltetéséről, sem egy emberéről, aki valahol egy országban a vezető helyen áll, mint az ország uralkodó tagja. Nem, itt az egész világról van szó, a földi létről, és arról, aki itt rendelkezik felettünk, ahogyan Ő már rendelkezett, és ezt a rendeltetést az embernek tudnia kellene. Azt hiszem, kedves barátaim, hogy Önök részben tudják, hogy ki az. Az nem lehet ember, az csak az lehet, aki bennünket, az embert, ezt a Földet, aki mindent, mindent megteremtett számunkra, nekünk, Önöknek és mindenkinek, akik utánunk, a mai idők emberei után jönnek. Mindenkiről szó van, minden élőlényről, mert mindenütt, ahol élet van, ott van Isten.

Nos, ma sem akarom itt kerülgetni, mint macska a forró kását, hanem a legfontosabbra akarok szorítkozni. Az 1949-es évre gondolok, amikor sok embernek ismert lettem, nem csak Németországban, hanem a szomszéd államokban, inkább úgy mondva: majdnem az egész világrban, azáltal, hogy úgy kiáltottak ki, úgy állítottak be, mint olyan embert, aki a valóságban, igazában egyáltalán nem vagyok. Címeiket adományozták nekem, elnevezéseket, annyi mindent, de ezt mind csak kigondolták, mindent csak kitaláltak, mindez csak reklám volt, mindez csak propaganda volt a sajtónak, és mindenekelőtt azoknak, akik azt gondolták, hogy üzletet csinálnak ebből. Csodatevő! Ki tud csodát tenni?

Azt, kedves közeli barátaim, már a legjobban tudnotok kell, hogy ki műveli ezeket a csodákat. Nem én, hanem Isten. Én nem vagyok más, csak eszköz, és ezért mondom olyan gyakran: ‚Én nem vagyok más, csak az, aki Istenre hallgat, nem az emberekre.‘ És az, ami vagyok, amire itt ki vagyok jelölve, azt útravalóul akarom adni legközelebbi barátaimnak, hogy vegyék át ezt, minden további embernek, akik ezen a Földön Istentől még életet kapnak ajándékba, hogy

ebből a tanításból nem valamit, hanem azt tudják meg, amit nekik Isten ebben a földi életükben elrendelt számukra. De amíg ezt nem fogadják el helyesen, amíg az ember nem fogta fel a helyeset, a tisztaságot, az istenséget, addig ez nem lesz lehetséges.

És ezért nem alaposan meg kell tanulnia, hanem igazán meg kell tapasztalnia. Magának kell tapasztalatokat gyűjtenie, kötelessége, hogy meggyőződjön. Semmi esetre sem kell azokhoz tartoznia, akiket már ezelőtt röviden megemlítettem, akik tudom is én, minek állítottak az 1949-es év óta. Mindez ne legyen, ne szajkózzátok, ne mondjátok utánuk, amit mások beszélnek, ne írjátok azt, amit mások előírtak nektek, soha ne tegyétek, amit mások, azaz az emberek ajánlanak, tanácsolnak nektek, amivel csak az ő véleményüket beszüggerálják, és hogy ezek szerint a vélemények szerint éljete, és erre törekedjete. És talán végül, amint az részben már úgy is volt, higgyéte el, hogy mindezt így kell tennete, minden lehetségest meg kell próbálnote, hogy itt is tudjate segíteni, és meg is kell próbálnote, hogy nekem segíteni tudjate. Egyetlen ember sem tud Bruno Gröningnek segíteni. Tud a segítségemre lenni, de segíteni úgy sem tud. Ez mindig ugyanaz, segít, és minden úgy marad, hogy Isten az, aki segít. De ennél csak az tud ténylegesen a segítségemre lenni, aki teljesen és egészen Isten szolgálatába áll, aki Istenre hallgat, nem az emberekre, és aki Isten szavát követi, és valóban azt teszi, amit tennie kell. (...)

Igen, sok meggyőződést is nyertem ebben a földi életben. Azt a meggyőződést is elnyertem, hogy a Baráti Körökben, nagyobb vagy kisebb keretek között, újra meg újra, amint felbukkantam, új mocsokkal és szennyel támadtak meg, rám hajigálták, elárasztottak vele, úgy, hogy újra meg újra nem volt más dolgom, mint hogy megszabadítsam magam ettől a szennytől, amit újból ellenem hoztak, újból összegyűjtöttek, amivel újra meg újra elárasztottak. És így elveszett a legszebb és legjobb idő, úgy, hogy az én testemben is megragadt egy

rész, én is bajba jutottam, és újra meg újra minden lehetőséget latba kellett vetnem, hogy megszabaduljak ettől a rossztól, hogy az emberek végre egyszer a jóra hallgassanak, és a jót kövessék. Nehéz volt, ezek nehéz évek. Az én utam nem rózsákkal van behintve, az én utam tövises. És ez az út annyira be van temetve, el van torlaszolva, ezt szabaddá kell tennem, ezt szabaddá teszem, és ha szabaddá tettem, akkor újra meg újra el lesz zárva.“

8. A mű további felépítése

Josette Gröning így folytatja beszámolójában:

„December végén, egy utazáson a Rajna menti Rhöndorfba, ő ült egész idő alatt a volánnál. Éjjel két óráig beszélt a tanítványai körében anélkül, hogy a fáradtság jelét észre lehetett volna venni. A visszaúton újra maga vezette a kocsit. Január elején Plochingenben, a havas erdőben sétáltunk, és férjem örült az életnek. Tervbe vettük, hogy február elsején új titkárnököt veszünk fel. Január 6-án férjem meglepett azzal, hogy nem fogja alkalmazni a titkárnököt. Így fejezte ki magát: „Ezen az éjszakán stop-jelzést kaptam. Nagyon hamar vissza fogunk utazni Párizsba, de a pontos időt én szabom meg.“

Bizonyára tudta, hogy hamarosan el kell, hogy hagyja ezt a Földet, és semmi szín alatt nem maradt volna Németországban, ahol az utolsó tíz évben így üldözték. Különösen az orvosok voltak legádázabb ellenségei.

De nem értettem, hogy miért akart olyan sokáig várni, mivel napról napra rosszabbodott az állapota.

Január elsején újra Rhöndorfba kellett utaznunk, fontos megbeszélésre. Mivel egy nagyon erős hófúvás lehetetlenné tette a kocsis használatát, vonattal utaztunk. Annak ellenére, hogy a hófúvások következtében nagy késéssel járó vonatokra órákig kellett várnunk, Bruno érthetetlen, panaszkodástól mentes kitartással bírta a téli utazást, amit más, ilyen nagy

beteg, egyáltalán nem tudott volna elviselni, amit csak azzal tudtam megmagyarázni magamnak, hogy testi állapotán, mesteri módon, szellemileg uralkodott.“

Bruno Gröning a Gröning-Szövetség feloszlata után, január 16-18-ig összeült az újonnan alapított „Lelki-Szellemi és Természetes Életalapok Egyesületének“ németországi és ausztriai vezetőivel, és megbeszélte a művének további felépítését. Ebből egy részlet:

„Erich Pelz és Axel Loy, ti már 16-án itt vagytok nálam, a lakásban, és ma 1959. január 18-át írunk. A lakásomba azért jöttetek, mert még decemberben azt a kívánságomat fejeztem ki, hogy a legfontosabbat megbeszéljük, ami az egész mű számára a legszükségesebb. És az a mai nap kell, hogy legyen, mert holnap délben már újra haza szándékoztok utazni, és ezért ma akarjuk a legfontosabbat átvenni, és azonnal hangszalagon rögzíteni, hogy ez nem csak az egyiknek vagy a másiknak van szánva, azaz ez idő szerint, hanem ez a hangszalag megmarad az archívumnak. Mert azt gondolom, hogy amit ma itt meg kell beszélünk, minden időkre nagyon fontos lesz.

És most kezdjük el egészen durván; kedves barátaim, tudom, hogy ez nyomaszt benneteket. A mi Dorotheánkat, aki itt is köztünk van, őt nem nyomasztja, ő az utóbbi időben már valamivel pontosabban megismert, mivel azt mondja magának: ‚Hagyjátok csak, el fog jönni, én nem unszolólok.‘ Nem azt akarom mondani, hogy unszoltatok, nem, ellenkezőleg, de van bennetek valami, amit tudni szeretnétek: ‚Miért, mi okból vagyunk itt? Eddig még nem tudjuk.‘ Ha a tizenhatodika estjétől máig mögöttünk lévő dolgokra visszanyúlok, a beszélgetésben, minden beszélgetésben, mindenekelőtt tegnap, nagyon sok van. Ami nem csak számomra bír a legnagyobb fontossággal, hanem az egész jövőre fontos, hogy minden egyes ember, nem csak milyen kellene, hogy legyen, hanem milyennek kell lennie. A ‚milyennek kellene lennie‘ az kívül van – azok a további barátok. A közelebbi barátoknak, akikhez ti tartoztok, azoknak KELL. És ennek

„Nem rózsás, hanem tuskés úton kell menjek“

érvényesülnie kell, hogy azok odakinn mindazt tegyék, hogy célhoz érjünk. A cél, amit elém helyeztek – nem az emberek – az megvalósul. (...)

Belétek, hármatokba, nagy bizalmat helyeztem. Nem szeretném, hogy arra kerüljön sor, ahogyan Krisztus egyszer megmondta: ‚Mielőtt a kakas kukorékol, háromszor megtagadsz engem.‘ Azt nem szeretném. Ezt most egyszerűen nem akarom hinni. De ezért többet kell tennem, hogy tovább oktassalak benneteket, hogy ilyen ne történjen. Ez azt jelenti, hogy harcolni kell, az igazság mellett kiállni, és nem eltérni tőle, nem azt tenni, amit az emberi törvény előír az embereknek, hanem amit Isten ír elő nekünk – mert erről van szó. És aki ezt nem tudja megtenni, bocsánat! – és nem tudja elvisselni nyíltságomat –, aki közületek ezt ma még nem tudja, az mondja azt nekem: ‚Ezt még nem tudom, visszalépek.‘ (...)

Ez egy lépés, egy szó, amely bizonyára keményen hangzik, de meg kellett mondanom. Az nem lehet, és nem is lesz a jövőben, hogy egy ember, aki azt hiszi, hogy beosonhat,

nagy ígéreteket tesz, és nem tesz semmit. Itt minden szó megvalósul, ami a Műhez szükséges. Bár másrésről az emberi törvény ellentmond ennek. Ti még nem ismeritek a törvényeket olyan pontosan, kedves barátaim, erre ügyvédek százai és ezrei vannak, akik még szintén nem ismerik. És van az igazságszolgáltatás is, amely ma még utána kell nézzen, mert lehetetlen úgy ismernie az egész törvényt, az más lapra tartozik, hogy van-e képessége. Azt senki nem tudhatja. De én nem kívánok sokat, csak azt kívánom meg, ami szükséges, és amit az istenivel össze lehet egyeztetni. (...)

Kedves Erich barátom, amit tegnap hallottam tőled, azt egyszer már hallottam. És már ellentmondtam neked, megmagyaráztam neked, hogy az lehetetlen. És ha ilyesmit kívánnak tőlem, akkor kilépek az egyesületből. Érthető? Bár mindketten tudjátok, ha nem stimmel, hogy az én kívánságom alapján lett a két egyesület életre hívva. És ezeknél az egyesületeknél – mind Ausztriában, Alex – ‚Igen‘ – mind Rosenheimben, úgy van? – ‚Igen‘ – ebben az időben a nevem és a személyem kívül marad, hogy a hatóságok ne köthessenek bele. Hiszen én ott voltam. ‚Igen.‘ Előzetesen mindent megbeszéltünk, minden készen volt. Most az egyesületet, mindkét egyesületet fel akarom használni a Mű felépítésére, amint továbbiakat életre akarunk hívni, nem csak minden rétegért, egy ország embereinek rétegeiért, hanem más országokéiért is. Később ez odáig fog jutni, hogy minden nemzetet felölel. Nekem az a célom. Itt az igazságról van szó, hogy az emberek elé terjesszük az igazságot, tudtára adjuk az embereknek, hogy mi az igazság, és Isten hogyan határozta meg az életet és az embert is, hogy Ő mit rendelt el az élet és az ember számára. Mert vegyük csak ezt a két dolgot: élet és ember. Tegyük félre az állatokat és a növényeket, és a további isteni dolgokat. És túl sok is lenne, ha most mindent érintenénk. Nos, természetesen mindennek, mindent tekintve, a helyes úton kell haladnia.“

9. Párizs – az utolsó állomás

Josette Gröning folytatja:

„Hétfőn, január 19-én megbízta titkárnőjét, hogy rendelje meg a helyeket a repülőre, Párizsba. Unszolásom ellenére, hogy már hétfőn utazzunk, kitartott elhatározása mellett.

Szerdán, január 21-én repültünk Párizsba.

Férjemnek jó hangulata volt, de látszott rajta, hogy egyáltalán nincs jól.

A vastagbél kanyarulatának elzáródása miatt műtétre volt szükség. Ez január 22-én megtörtént. (...) Különös a következő természeti esemény is. Január 22-én, mialatt a férjem még narkózis alatt volt, hirtelen zivatar tört ki, elsötétült az ég, villámlott Párizs felett. Olyan sötét lett, hogy nappal villanyt kellett gyújtani. A nővér csodálkozott az ilyen heves viharon.

Az operációt követő napokban Bruno hőmérséklete, vérnyomása és pulzusa teljesen normális volt. Kétszer még fel is kelt, és fotelba ült. (...)

1959 január 26-án 13:45 órakor békésen és nyugalomban átment az örökkévalóságba. (...)

Amikor röviddel Bruno elhunyt után beszéltem Dr. Bellangerrel, ez a szenvedéshez szokott ember lopva törölte le az arcán legördülő könnyeit. Azt mondta: „Ezeknek az istenáldotta embereknek a Földön nehéz útjuk van. Tragédiájuk az, hogy nem segíthetnek magukon, miután ezreken segítettek.”

Dr. Bellanger még 1974-ben azt írta egy levélben:

„Bruno Gröning olyan ember volt, akinek szíve volt, értékes ember, aki megállta a helyét, és szenvedését és halálát tekintve még ma is csodálatot kelt tiszteletet parancsoló magatartása.”

Az özvegy az orvosok tanácsára, és hogy megkönnyítse a Németországba való visszaszállítást, átadta Bruno Gröning holttestét egy

párizsi krematóriumnak, elégettette és elhamvasztatta. Röviddel azután Dillenburgban a Waldfriedhof temetőben, egyik fia mellett temették el.

Miért kellett mindennek így történnie? Miért kellett Bruno Gröning útjának így végződnie? Miért nem tudott magán segíteni? Hogy mondta még 1958. december 26-án:

„Az utam nincs rózsával behintve, csak egy utam van, amin járnom kell: egy tövises út. És ez az út annyira be van temetve, úgy el van zárva, ezt szabaddá kell tennem, ezt szabaddá teszem, és ha szabaddá tettem, akkor újra meg újra el lesz zárva.“

Évekkel azelőtt kijelentette:

„Minden embernek meg kell halnia, nekem is. A testet a földbe teszik, de én nem leszek halott. Aki hívni fog engem, annak itt leszek, és tovább segítek. De azután mindenki magától fogja megélni a gyógyulást és a segíséget.“

Ahogy az események 1959 után, a számtalan gyógyulás és a sok orvosilag dokumentált sikerbeszámoló mutatja, pontosan ez igazolódott be. Itt, Párizsban végérvényesen szabaddá vált az isteni út, amely előzőleg újra meg újra el volt zárva, az út vissza Istenhez, a boldogsághoz és egészséghez. Bruno Gröning kihordott minden rosszat, gonoszsgot, minden rágalmazást, minden üldözést. Nekünk embereknek, nagyon gondosan kell bánnunk az áldozat szóval. De itt, amikor Bruno Gröning Párizsban meghalt, ez a szó egész súlyosságában az igazság.

Ő maga azt mondta egyszer:

„A legszebb napom az lesz ezen a Földön, ha hazatérhetek Isten dicsőségébe.“

Egy másik helyen:

„Minden barátomat biztosítom arról, hogy továbbra is segíteni fogok, valahányszor hívnak, és szükségük van rám. Minden nagy ellenállás és nagy akadály ellenére, soha nem fogom Önöket cserbenhagyni.“

Egy másik helyen:

„A válaszom minden ellenfelemnek, akiknek gyűlölniük kell engem: Amit ellenfeleimnek tenniük kellett, azt maradéktalanul megtették. Éppúgy én is megtettem, amit tennem kellett, de ez csak a kezdet.“

KILÁTÁSOK: BRUNO GRÖNING MŰVE

Amikor Bruno Gröning halálának híre ismertté vált, a legtöbb ember azt gondolta, hogy most mindennek vége. Az ellenségek fellélegeztek. Végre vége volt a Gröning-kísértetnek. A barátok búsultak. Barátjuk és segítőjük magával vitte erejét a sírba? Az érdektelenek a vállukat vonogatták.

Csak kevés barát jött továbbra is össze, hogy ápolják Bruno Gröning emlékezetét. De azután megtörtént az, ami máig felfoghatatlan: Továbbra is történtek gyógyulások. Először kis körben, de az évek során mind nagyobb méretekben. Időközben a Földön mindenütt megtelnek termek és csarnokok a segítségkeresők és gyógyultak százaival és ezreivel, orvosokkal és érdeklődőkkel. Bruno Gröning műve tovább él és növekszik. Mindenütt történnek gyógyulások. Mindenütt azon dolgoznak egy *Orvostudományi Szakcsoport* orvosai, hogy azokat felülvizsgálják és dokumentálják. Professzorok és nemzetközi tekintélyek foglalkoznak a jelenséggel, és mind világosabb lesz, hogy megvalósul, amit Bruno Gröning már Herfordban bejelentett:

„Feltartóztatni nem lehet. Az egész világon megvalósul a gyógyulás!”

Bruno Gröning műve, amelyet ő maga hívott életre, amiért élt és szenvedett, és amiért meghalt, ma minden embernek nyitva áll. Függetlenül vallástól, felekezettől, nemzetiségtől vagy bőrszíntől. Nem kötődik tagsághoz vagy anyagi kötelezettséghez. Csak egy feladata van: segíteni a szenvedőkön.

Bruno Gröning állandóan életfeladatának tekintette, hogy minden emberen segítsen ezen a Földön, hogy mindnyájukat visszavezze a szenvedés útjáról az isteni útra. Ma is még következetesen azon dolgozik, hogy teljesítse ezt a feladatot. Többé nem, mint ember, hanem egy másik szintről. Már nem akadályozva üzletelők vagy gyógyítási tilalom által, hanem szabadon. Tovább segít és gyógyít. Egyszer azt mondta:

„Önök kérnek, és én megteszem.“

És egy másik helyen:

„Ha valahol a Földön egy ember Istent kéri, hogy segítsen, az én feladatom, hogy segítsek.“

De mindig kiemelte:

„Aki olyan szerencsés, hogy általam visszanyeri egészségét, az tiszta szívből köszönje meg ezt Istennek. Én csak az Ő eszköze és szolgája vagyok.“

És egy másik helyen:

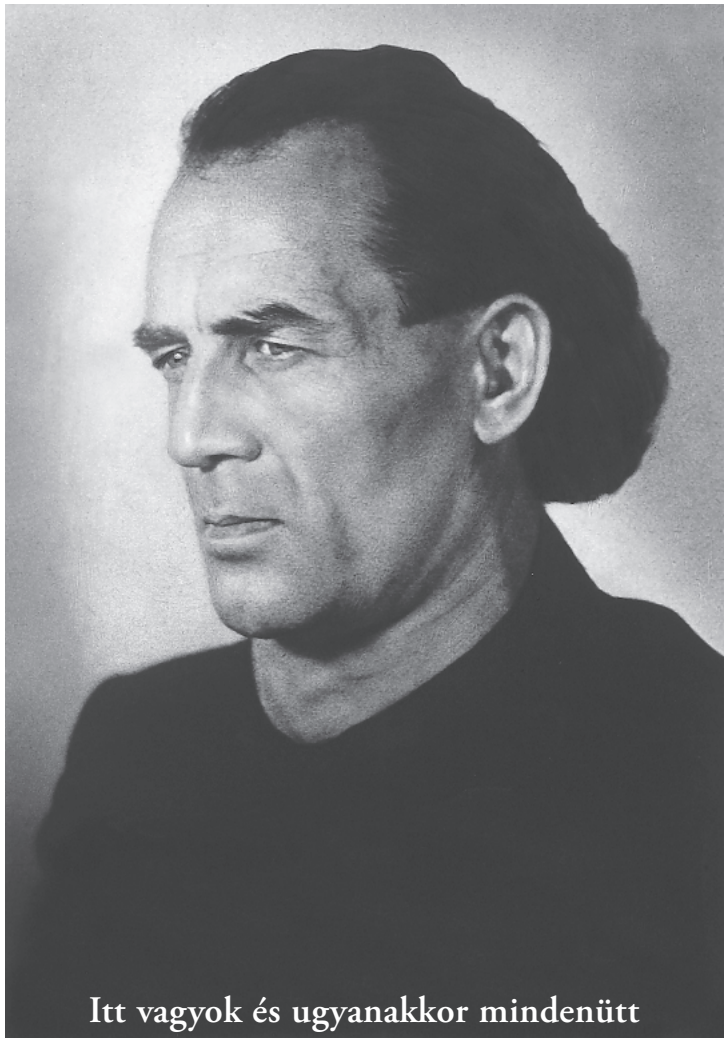
„Én semmi nem vagyok, az Úristen minden. Ne nekem köszönjék, hanem az Úristennek. Nem én teszem, hanem az Úristen.“

Utolsó előadásainak egyikén, 1958 novemberében, Bruno Gröning különösen nyomatékosan utalt Dr. Erwin Gammers következő szavaira, aki a *Lucifers Griff nach dem Lebendigen* (Lucifer az élők után nyúl) című könyvének befejezésében azt írta:

„Az atombomba által ma tudjuk, hogy egyetlen atom, ha láncreakciót vált ki, szörnyű pusztítást tud véghezvinni.

De mindenkinek, aki azt meg akarja ragadni, minden jövődő ijedelem mögött világít fényesen az igazi fény, és az egyetlen igazi reménység. Isten, az Úr egykoron fel fogja állítani királyságát ezen a bolygón. Akkor igazi béke és igazság fog uralkodni. A ‚kezdetől fogva gyilkos‘ kízó, pusztító befolyása megszűnik. Csak ebben a fényben tudunk valóban. Jó annak, aki elmondhatja, mint Albert Schweitzer:

„Mint ismeretlen és névtelen jön Ő hozzánk, mint ahogyan a tó partján azokhoz a férfiakhoz lépett, akik nem tudták, hogy ki Ő. Ugyanazt mondja: ‚Kövess engem!‘ és feladatok elé állít bennünket, amelyeket Neki meg kell oldania a mi korunkban. Ő parancsol. És azoknak, akik szót fogadnak Neki, bölcseknek és balgáknak, meg fog nyilatkozni abban, amit az Ő közösségében átélhetnek, békét, hatást, küzdelmet és szenvedést, és mint egy kimondhatatlan titkot fogják megtudni, hogy ki Ő...‘ “

Itt vagyok és ugyanakkor mindenütt

